

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hard to HOLD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
K. BROMBERG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hard to HOLD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

İÇİNDEKİLER

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>KİÇİN AYRICA K. BROMBERG</u>	
<u>.BROMBERG ÖVGÜ TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZSEKİZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>	
<u>ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM</u>	

BÖLÜM YIRMI İKİ YIRMI ÜÇ
BÖLÜM YIRMI YIRMI DÖRT BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ
BÖLÜM YIRMI BÖLÜM
YIRMI DOKUZSEKİZ
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
DOKUZOTUZ SEKİZ
KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK BÖLÜM
KIRK DOKUZSEKİZ
BEŞİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ELLİ BİR
ELLİ BÖLÜM İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ ELLİ
ELLİ BÖLÜM DÖRT BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ ELLİ
ELLİ BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZSEKİZ
ALTMİŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ALTMİŞ BİR BÖLÜM
ALTMİŞ İKİ
BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ BÖLÜM
DÖRT ALTMİŞ ALTMİŞ BEŞ
SONSÖZ
ÇOK YAZAR
HAKKINDAYAKINDA
TEŞEKKÜR

K. BROMBERG'E ÖVGÜLER

"K. Bromberg her zaman zekice yazılmış, duygusal olarak yoğun, şehvetli bir romantizm sunuyor."

-*USA Today*

"K. Bromberg sizi gerçek aşkın gücüne inandırıyor."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Audrey Carlan

"Hayatta kalma, ikinci şanslar ve aşkın iyileştirici gücüne dair dokunaklı ve akıldan çıkmayacak kadar güzel bir hikâye. Mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*New York Times* çok satan yazarı Helena Hunting

"Tam isabet! *Oyuncu* sürükleyici, seksi ve enerji dolu. Ve *The Catch* için sabırsızlanıyorum!"

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Lauren Blakely

"Kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan, karşı konulmaz derecede ateşli bir aşk romanı."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L.
Armentrout

"Bromberg ateşi yükseltme konusunda bir usta!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Katy Evans

"Aşırı sıcak ve yürek dolu. Bromberg ilk sayfadan son sayfaya kadar çok başarılı."

-*New York Times* çok satan yazarı Kylie Scott

"Büyüleyici, duygusal ve cızırtılı bir ateş!"

-*New York Times* çok satan yazarı S. C. Stephens

AYRICA K. BROMBERG TARAFINDAN

Sürüldü

Yakıldı

Çarpıldı

Yarışıldı

Kabul

Edildi

Slow Burn

Sweet Ache

Hard Beat

Down Shift

UnRaveled

Sweet Sweet

Rivalry Cheeks

The Player

Yakalama

Kelepçeli

Yanma

Kokpit

Kontrol

Sahtekarlık

İ

Diren

Açığa Çıkar

Sonra Sen Oldun

Başa Çıkılması

Zor 40 Yaşla Flört

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2020 by K. Bromberg
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

JKB Publishing, LLC tarafından

yayımlanmıştır ISBN: 978-1-942832-

22-5

Kapak tasarımı Helen Williams Kapak
Resmi Wander Aguiar Kapak Modeli:

Lucas Loyola

Marion Making Manuscripts tarafından
redaksiyon Champagne Book Design
tarafından formatlama

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

PROLOGUE

RUSH

DERİN BİR NEFES ALIYORUM ve gözlerimi kapatıyorum.

Yumrukları cipin karartılmış camlarına çarpıyor, dudaklarında sürekli benim adım tekrarlanıyor.

"Bu doğru mu?"

"Sen gerçekten bir yuva yıkıcı mısın?"

"Rush, bunu nasıl yaparsın?"

Paparazzi. Basın. Medya.

Normal bir günde, onların varlığı işimi düzgün yaptığım anlamına gelir. Harika oynadığım, takımın kıcını tekmelediği ve dünyada şeyin yolunda olduğu anlamına gelir.

Ama bugün... *Kahretsin*, bugün sadece bir süreliğine buradan gitmem gerekiyor.

Yanıp sönen ışıklarının ve talepkâr seslerinin ötesine bakabilseydim, evimin kapısını görürdüm. Formby'de sahip olacağımı milyon yıl düşünsem hayal edemeyeceğim evimi. O zamanki boş hayallerim şu anda gerçek ve o zaman ile şimdi arasındaki bağlantının hala devam ediyor olması ne kadar çılgınca? Hala bağlı olması?

Her parçam Anfield Stadyumu'na geri dönmek ve sahanın yeşilinde kaybolmak ve dışarıdan gelen gürültüyü engelleyebilmek için yalvarıyor. O zamanlar kurtuluşum, şimdi ise dinginliğim, ama yine de hayatımda değişmeyen tek şey.

Peki ya şimdi? Şimdi tüm bunlar, kontrolden çıkan bir durum için senetlerin nakde çevrilmesiyle tehlikeye girdi.

"Dışarıda boktan bir fırtına var, değil mi?"

Dikiz aynasında şoförümün gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. Bana bakışında bir şey var, sanki gazetecilerin arabasının etrafını sarmasının nedeninin yalan olduğunu ve beni suçladıkları şeyden gerçekten suçlu olmadığımı söylemem için bana yalvarıyor.

Ama neden farklı düşünsünler ki? Herkesin benden beklediği bu değil mi?

Birine, herhangi birine, onun haklı olduğunu, benim bu konuda *suçlu olmadığımı* söylemek için içimden ölüyor olsam da başımı sallayarak cevap veriyorum.

Gözleri hâlâ üzerimdeyken emniyet kemerimi çözüyorum, dilimde hazır bekleyen inkâr gelmiyor. "Evet, dostum. Eğlenceli zamanlar." Sözlerim bıkkın bir iç çekişe benziyor.

Ama başka bir şey
söylemiyorum. Bir itiraf
değil.
Tek kelime
etme.
Yapamam.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum-"

"Gerek yok," diyorum ve sol tarafıma, arabadaki diğer yolcuya bakıyorum, Archibald'ın şoför tarafından duyulabilecek başka bir şey söylemeden önce sözünü kesmem gerekiyor.

Bu adamı yetişkinlik hayatım boyunca tanıdım. Gözlerinde ağırlaşan derin hüznün ve duruşundaki yenilgi kemiriyor. Ayrıca onda bir hesaplama da var. Arada sırada yakaladığım sert bir parıltı ve onu yıllardır bunun önceden planlanmış olduğunu hissedecek kadar uzun süredir tanıyorum.

Sadece mükemmel bir zamanda para kazanıyor.

Ben de başından beri kalbinin ve vicdanının iyiliğiyle hareket ettiğini düşünüyordum.

Daha iyi bilmeliydim. Senaryolaştırılmış konuşmaların ve bilmiş bakışların ardını görmeliydim. İçimdeki genç hala samimiyet sandığım şeye tutunmaya çalışıyor ama şimdi ondan çok uzak olduğunu anlıyorum.

Yine de orada oturmuş, bunu büyük bir kişisel ve profesyonel maliyetle yaptığımı bildiğini söyleyen sessiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ona ve ailesine olan borcumdan dolayı evet diyeceğimi biliyor. Hayat çizgileri komik bir şekilde dönüp dolaşıp aynı yere gelir ve benimki de öyle oldu.

Tamamlanması için bunu yapmak zorunda
olmam çok kötü. Lanet olsun.

"Helen biliyor mu?" Gizemli bir şekilde soruyorum.

Archibald başını hızlıca sallıyor, gözleri bana tabii ki bilmediğini söylüyor. Her zaman başka bir oğlu olduğunu iddia ettiği şey için bir oğlunu takas ettiğini nasıl açıklayabilirdi ki?

Ona verdiğim gülümseme en iyi ihtimalle zoraki ama ne bekliyor ki? Kurtların önüne atılmak üzereyim.

Kan peşinde olan ve yanlış kokuya yönlendirilen kurtlar.

"bloğun etrafından tekrar dolaşabiliriz," diyor şoför.

"Burası benim evim." Kıkırdamamda eğlence yok. "Yine de burada olacaklar."

"Onlar yoldan çekilene kadar arabayı yavaşça ileri sürmeme ne dersiniz? O zaman kapıdan geçebiliriz, sen de inip onlarla uğraşmak zorunda kalmazsın" diye teklifte bulundu.

"Bu kalabalığı ayırmak mümkün değil," diye mırıldanırken kulağımın dibinde bir kez daha cam çalınıyor. "Ayrıca, burada uzun süre kalmayacağım. Toparlanıp yola çıkmam gerekiyor."

"Bizimle kalabilirsin, biliyorsun," diye mırıldandı Archibald. "Kimse bunu sorgulamaz."

"Hayır, teşekkürler." Ama bunu sorgulayabilirler. Şu anda o sadece yanımda bana eve kadar eşlik eden, huzuru korumaya çalışan bir adam. Bundan daha fazlası olursa insanlar ikinci kez bakabilir.

"Her şey yatışana kadar," diyor.

"Bunun gerçekten en iyi fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzümü ona dönmeden önce niyetimden daha ısırgan bir ifadeyle soruyorum. Gözlerimdeki yorgunluğu ilk kez görmesine izin veriyorum ve herkesten sakladığım, beni yıpratın endişenin ilk ipucu bu. "Eğer insanlar çok yakından , görmelerini istediğinden farklı bir şey görebilirler." Derin bir nefes alıyorum ve kendimi hazırlıyorum. "İşte hiçbir şey."

Başka bir şey söylemeden çantamı aldım ve kapıyı iterek açtım. Ses sağır edici.

Flaşlar kör edici.

Elbette, onlara alışkınım, ama bu şekilde değil. Bu yoğunlukta değil. Takım arkadaşımın karısını becermekle suçlandıktan sonra değil.

"Rush, bu doğru mu?"

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

"Esme'yle ne zamandır görüşüyorsun?"

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

"Bu yüzden mi transfer edileceksiniz?"

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

"Bir yorum lütfen, Rush."

Aralarından geçmeye çalışırken kameraları çarpıyor, ismim dudaklarında tiz seslerin senfonisine dönüşüyor. Birbiri ardına gelen sorular, "Yorum yok," benimkinde tekrarlanıyor, ben de susturma emrine itaat ederken

yönetim ekibi yürürlüğe koydu. Tüm sesler -soruları, ismim, tıklamalar- etrafımda beyaz bir gürültüye dönüşüyor.

İtip kakıyor ve küçümsüyorlar.

Kendimi çocukluğumdaki gibi hissetmemi sağlıyorlar.

çocukluğumu hatırlamamı sağlıyorlar. Geride bıraktığımı sandığım utancı geri getiriyorlar.

Bahçeme açılan yaya kapısına ulaşıyorum ama kapının önünde bir muhabir duruyor. Bakışlarıyla karşılaştığım ve gerçekten kabul ettiğim ilk kişi o.

Onu daha önce de gördüm. Teni, saçları, gözleri solgun ama gülümsemesi her zaman nazik ve soruları her zaman kibar.

Ama bakışlarımız karşılaştığında kaşlarını suçlayıcı bir şekilde kaldırıyor ve elindekine baktığımda nedenini anlıyorum.

Kapağında grenli siyah beyaz bir fotoğraf olan *The Sun*'ın bir kopyası.

Ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Bu görüntüyü son üç gün içinde defalarca inceledim ve her ayrıntısını ezberledim. İngiliz pop prensesi Esme'nin bir otelin balkonunda, bir erkeğin kollarıyla ona sarılmış olduğu kusursuz bir görüntü. Fotoğrafçının saklandığı yerdeki ağaçlar vücutlarının bir kısmını kapatıyor ama adamın bana benzediğini inkar etmek mümkün değil. Kıyafetleri, saç kesimi ve stili, aynı kanlı ayakkabılara kadar her şeyiyle tıpatıp bana benziyor.

Premier Futbolcu Takım Kaptanının Eşi Pop Yıldızı Esme ile Aldattı.

Her yerde gördüğüm başlık bu ve muhabirin gözlerindeki bakış bana buna inandığını söylüyor. Beni hayal kırıklığına uğrattığını.

Bunu yapabileceğime inandığını.

Menajerim ve kendi takım arkadaşlarım kanlı fotoğrafın geçerliliğini sorgulamazken neden sorgulamasın ki? Sol gözümün altında Seth'in bana yumruk attığı yerde oluşan morluk da bunu destekliyor.

Bunun doğru olduğunu varsayıyorlar. Bunu yapacağıma inanıyorlar. Ahlaki değerlere sahip olmadığımı. Evliliğin kutsallığına inancım yok.

Beni en çok kızdıran da bu.

Onun yanından geçip kapıyı çekiyorum, geçiyorum ve çimenlikten ön kapıya doğru yürürken basının daha da yüksek sesle bağırmasını sağlıyorum.

Onlara daha yakından bakarlarsa gerçeği göreceklerini söylemek istiyorum. Ama neden söyleyeyim ki?

Neden onlar benim adımı omuzlarında bir formayla taşıırken benim masumiyetimi kanıtlamamı bekliyorlar?

Bu gece yüzüncü kez söylüyorum, *neden yapayım ki?*

BİRİNCİ BÖLÜM

LENNOX

Şık bardaklarda dağıtılan UCUZ ALKOL tepsi dolusu dolaştırılır. Boncuklu elbiseler ya da siyah smokinler giymiş katılımcılar, her biri konuştuğu kişiden daha bilgili gibi davranarak etrafta dolanıyor. Hoparlörlerden gelen cazın yumuşak ve yavaş tınısı rahat bir sohbet ortamı yaratıyor.

"O tüm zamanların en iyisi olmalı. Bunu nasıl reddedebilirsiniz?"

"İmkânı yok. Bu yıl şampiyonluğa yaklaşacaklarını nasıl düşünürsünüz?"

"Başını ne belalara soktuğunu duydun mu? Tanrıya şükür, ben onun menajeri değilim. Lanet olası bir baş ağrısından bahsediyorum."

Şampanyadan son yudumu alıp kadehi arkamdaki boş kokteyl masasına bırakıyorum - daha önceki konferansımızda aldığımız bilgi dosyasıyla birlikte - bir esnemeyi bastırıırken.

"Esneyerek mücadele ettiğine bakılırsa Kincade, dün gece geç saatlere kadar mekanik boğaya binenlerden biri olduğunu varsayıyorum."

Finn Sanderson'ın yumuşak sesi karşısında donup kalıyorum - olağanüstü bir menajer, yumuşak konuşan bir pislik ve Kincade Spor Yönetimi'nin şu anda zor durumda olmasının nedeni.

"Ne derler? Vegas'ta olan Vegas'ta kalır mı? Spor Zirvesi her yıl böyle iyi bir yerde yapılmıyor." Omuz silkiyorum, söz konusu boğaya binmekten ağrıyan kaslarımı tamamen görmezden geliyorum ve yüzümü ona dönerken dudaklarıma alaycı bir gülümseme ekliyorum. "Esnememin nedeni de bana doğru geldiğini bildiğim için kendimi konuşmamıza hazırlamamdı. Kaba olmak ve bunu senin önünde yapmak istemedim."

"Her zamanki gibi büyük bir zevk," diye mırıldanıyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor, kendi alaycılığı dilinin ucunda.

Kendimi kontrol etmek için onun dokunuşu karşısında irkilmiyorum, bunun yerine dişlerimi sıkıyorum. "Aynı şeyi söyleyemem."

"Yaptığın bu sevimli şakayı sevdiğini anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Lennox, bu seni biraz daha canavar ve çok daha az güzel gösteriyor." Dudaklarını büzüyor

bardağının kenarından bana bakarken, gözleri tıpkı sözleri gibi alaycı. "Hiç yakışık almıyor."

Yaptığı yakışıksız şeylerle ilgili aklıma milyonlarca şey geliyor - bize ucuz şakalar yaparak müşterilerimizi çalması, ayrılmadan önce kız kardeşime tam bir pislik olması, *nefes aldığı* gerçeği - ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Ve sen Vegas'ın tadını çıkarıyorsun, Finn?"

Taktik değişikliği anlamaya çalışırken kekeliyor, kabalıktan nezakete, ama ben ona gülümsemeye devam ediyorum. Kız kardeşim Dekker'ın, müşterisi hokey tanrısı Hunter Maddox'u elinden almasının ardından, diğer ajanların muhtemelen bu alışverişi izlediğinin ve havai fişeklerin ateşlenmesini beklediğinin tamamen farkındayım.

"Kimin yok ki?" Yoldan geçen birine teşekkür etmek için çenesini kaldırıyor. "Yani, bundan sonra Chicago'ya mı gidiyorsun?"

"Ne için?"

Yüz ifadesi hazırlıksız yakalanmış gibi bir an duraksıyor, sonra toparlıyor. "Yok bir şey. Boş ver. Her şeyi karıştırmışım. Bu kongrede çok fazla ajan olduğu için her şeyi düzgün tutamıyorum." Kıkırdıyor.

"Eğer beni buradaki diğer adamlarla karıştırıyorsan, kesinlikle yeteneğini kaybediyorsun, Sanderson."

"Dokunuşumu mu kaybediyorum?" Kelimeyi öksürerek söylüyor. "Geçen hafta Austin Yeakle'ın elinden kayıp gitmesine izin veren sen değil miydin?" diye soruyor, kolej futbolunun en iyi seçimini yapmak için başarısız olan girişime atıfta bulunarak. Anlaşmayı tamamladığımı sanıyordum ki, evinden ayrıldıktan bir saat sonra kendisini temsil etmesi için başka bir menajer ve şirket seçtiğini öğrendim.

Bunun egoma indirilmiş bir darbe olduğunu söylemek hafif kalır. "O, birçok sporcunun arasında tek bir sporcu."

"Evet, ama *bunların* hiçbiri onun kazanacağını yarısını kazanamayacak."

"Bir şey mi demek istiyorsun, Finn?"

Gülümüyor. "Bana öyle geliyor ki bugünlerde kazandığından çok kaybediyorsun."

"Dolu bir müşteri listem ve içimde bolca acelecilik var," diyorum, yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya daha alarak, bu hafta içinde Las Vegas'ın iki takımı olan Golden Knights ve Raiders'dan birkaç potansiyel müşteriyle görüşeceğimi düşünüyorum.

"MLS'den gelen teklifi bu yüzden mi geri çevirdin?" diye soruyor, Major League Soccer organizasyonuna atıfta bulunarak ve beni tamamen hazırlıksız yakalayarak. Yüzüm de bunu yansıtıyor olmalı. Dudaklarında kendini bir gülümseme beliriyor. "Evet, teklifi biliyorum. Asıl soru, neden kabul ?" Aklımdan sayısız neden geçiyor ama en büyüğü - hem babamın hem de benim teklifi reddetmenin en iyisi olduğuna karar vermemizin nedeni - hala en parlak olanı: MLS neden benimle, bir spor menajeriyle yaklaşan sezonlarını tanıtmak için bir elçi olmak ister misiniz?

Ben ünlü ya da yıldız bir sporcu değilim ve kesinlikle bir pazarlama gurusu da değilim. Taraftarların bu sporla, örneğin Amerikan futboluyla olduğu gibi ilgilenmelerini sağlamak, lig başladığından beri süregelen bir görev ve bunu yapacak kişi olmak için ne kadar nitelikli olduğumdan tam olarak emin değilim.

"Kendime göre nedenlerim var," diyorum hissetmediğim bir kararlılıkla.

"Huh." Gözleri gözlerimi tutuyor ve o alaycı gülümsemesi geri geliyor. "Cannon bana fikrini değiştirirsen pozisyonu senin için açık tuttuklarını söylediğine göre seni çok istiyor olmalılar."

Öyle mi? Bu benim için yeni bir haber.

"Ne diyebilirim ki? Sen iyiyse, iyisindir." Küstahça omuz silktim.

"Benden bir şey saklıyorsun, Kincade. Tam olarak hangi becerilere sahipsin?

Ona veremeyeceğim bir şey, ha? Senin ve sadece senin için bir pozisyonu açık tutması onun için bir şey olmalı."

Bu imaya ve ima ettiklerine gözlerimi deviriyorum çünkü tipik Finn Sanderson tarzında, sahip olamayacağı şeyi istiyor ve onunla ilgili her şeyden nefret ediyor. Öyle ki kendisi ve eksiklikleri hakkında daha iyi hissedebilmek için beni küçümseyecek.

"Çok merak ediyorsanız kendiniz sorun."

"Yine de yeni ve farklı bir şey çok heyecan verici görünüyor."

"Yeterince heyecanım var," diyorum sözleri içimi sızlatsa da. "Ve kendi iş yükümle fazlasıyla meşgulüm."

"Doğru, unutmuşum." Bana göz kırptı. "Sen ve senin acelen. Şu anda kimin peşinde koştuğunu sorabilir miyim?"

"Bilmek istemez miydin?" Bu kez kahkahamın serbestçe süzülmesine izin verdim ve başların saklamadan bize doğru döndüğünü fark ettim. "Neden? Müşteriye mi ihtiyacın ? Cazibeniz tükendi ve şimdi benim oyun kitabımdan çalmanız mı gerekiyor?"

"Çalmak mı?" Gülüyor. "Bunun Kincade'in oyun kitabından olduğuna inanıyorum.

Hunter Maddox ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Kız kardeşimle nişanlı olduğunu düşünürsek, yakında aileden biri olacağı için ajansımız tarafından temsil edilmek istediği için adamı suçlayabileceğinizi sanmıyorum."

"KSM'nin ana planı bu mu yani? Dördünüzün erkekleri aşkla kandırıp sonra da ajansla anlaşmasını sağlamak mı? Onları başka bir ajanstan çalmak mı?"

İğne.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Birincisi, eğer menajerleri işini düzgün yapsaydı, aramaya gitmezlerdi. İkincisi, KSM bir spor ajansı, fuhuş çetesi değil. Üçüncüsü, bunları söylemiş bile bizim için endişelendiğini gösteriyor. Güzel. *Olmalısınız* da. Müşteriler sadece maaş çeki değildir, Finn. Bugünlerde duyduklarına bakılırsa sen de öyle sanıyorsun. Sporcuları sağda solda kaybetmene şaşmamalı," diyorum gereğinden biraz daha yüksek sesle.

"Yine yansıtıyorsun." Başını iki yana sallıyor ama derisinin altına girdiğimi söyleyebilirim. "Çırpınan KSM. Arkasına yaslanıp hayatın tadını çıkaran benim."

"Böyle düşünmeye devam et." Omzunun üzerinden kalabalığa bakıyorum ve yalan söylüyorum. "Önce kirli oynayan, müşterilerimizin önüne hayali havuçlar atarak onları çalan ve seninle anlaştıkları anda sihirli bir şekilde ortadan kaybolan sensin."

"Ne işe yararsa, değil mi?" Kendini beğenmiş piç.

"Müşterilerimizi geri kazanmayı ve daha fazlasını yapmayı kendimize görev edindik. Hunter, Sanderson Sports'tan KSM'ye geçiş yapanların ilkiydi."

"Bana dört kadından ve onların yaşlı babalarından korkmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Yüksek sesle ve alaycı bir şekilde kıkırdama sırası bende. "Bizi küçümseyin. Size meydan okuyorum. Bu dünyada her iki ajansımız için de yer olsa da, müşterilerinizin sizi gerçekte olduğunuz gibi görmesini çok isterim."

"Ne? *İnanılmaz* mı?"

"Kibir her imparatorluğun çöküşü olmuştur Finn. Seninkinin çöküşünü izlemekten zevk alacağım. Şimdi izin verirseniz, konuşmam gereken biri var."

"Senden kaçmaktan ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmaktan daha fazlasını bekliyordum, ama"- ben yanından geçerken omuz silkiyor-"bu

size gelince mi?"

"?" Neden *bahsediyor bu*? "Sen hep kıskançtın, biliyorsun."

"Neyin?" Ben soruyorum.

"Chase'i sana tercih ettiğim için." Gülümsemesi şimşek hızında ve böyle bir pislik olduğu için onu boğazlamak istesem de, bu yorum o kadar tipik bir Finn Sanderson ki başımı sallayıp iç çekmekten kendimi alamıyorum. "Ama yine de, görünüşe göre pek çok şeyi kaçırıyorsun. Gerçektir, Kincade."

Ve bunu söyleme biçiminde ve inatçı bakışlarında yine altta yatan bir anlamı anlamadığımı hissettiren bir şey var.

Omuz silkerek kendime bunun onun planı olduğunu söylüyorum ve Finn'den ve onunla birlikte gelen her şeyden -güvensizlik, öfke, hayal kırıklığı, hoşlanmama- uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak tuvalete doğru ilerliyorum.

Bir spor yönetimi konferansının iyi yanı nedir? Bu alanda azınlık olduğumuz için kadınlar tuvaletinde nadiren sıra oluyor.

Sırf vakit kaybetmek için aynada makyajımı ve saçımı kontrol ediyorum. Beş gün, kibirli, erkek spor menajerlerinin şişirilmiş göğüslerle diğer şişirilmiş göğüslere gerçekten önemli olmayan şeyler hakkında övünmelerini dinlemek için çok fazla.

Konferanstan yeni bilgiler edindim mi? Genelde edindiğimden fazlasını değil ama bir daha asla bir spor menajeriyle çıkmama kararlılığımı teyit etti -egoları profesyonel bir sporcununkinden daha kötü.

Rujumun kapağını yerine taktığımda, Finn'le şakalaşırken dosyayı masanın üzerinde unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Önemli olan klasör değil. Asıl önemli olan, içinde Las Vegas'ın en önde gelen beş profesyonel sporcusunun isimlerinin ve önümüzdeki günlerde onlarla buluşacağım zamanların yazılı olduğu kağıt parçası.

Ve onları mevcut temsilciliklerinden uzaklaştırıp KSM'ye yönlendirmeye çalışacağım gibi büyük bir anlaşma.

Etik dışı mı? *Muhtemelen.*

Bu işte her gün yapılan bir şey mi? Kesinlikle.

Ama ihtiyacım olan son şey, başka bir ajanın dosyayı keşfetmesi, kimin olduğunu görmek için açması ve sonra adımı iç cepte, o kağıt parçasının doldurulduğu yerin hemen altında büyük, siyah bir kalemle yazılmış olarak bulması.

Görev başındaki endişeli bir kadın gibi görünmeye çalışmadan, aceleyle kalabalık odaya geri dönüyorum.

Dosyayı masanın üzerinde bıraktığım yerde bulduğumda, adımlarımı yavaşlatıyorum ve dosyayı almaya giderken yanlarından geçtiğim birkaç iş arkadaşşıma gülümseyerek teşekkür ediyorum.

Dosyam artık elimde ve bu testosteron yüklü konferanslarda yüzdüğüm çok fazla gün varken, gizlice çıkış yapmak için mükemmel bir an olduğuna karar veriyorum. Otel odamın sessizliği, oda servisi menüsü ve bu topuklu ayakkabıları tekmeleme ihtiyacı, akşamımın geri kalanını geçirmek için mükemmel bir yol gibi geliyor.

Elbette, bu konferansların koşturmacasını ve ağ kurmayı seviyorum ama çok yoruldum.

Sanki evren bana karşıymış ve oda servisinde tıknamanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyormuş gibi, çıkışa giden yolu dolduran on kadar konferans katılımcısının arkasında sıkışıp kalıyorum. Telefonlarından bir şey izliyorlar ve bu yüzden "Affedersiniz" seslerim duyulmazdan geliniyor.

Tam adamların etrafında yolumu bulmak üzereyken, izlerimde durduruldum.

"Chicago hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bir şey bile. Sence Papa Kincade onun örgütlerinin zayıf halkası olduğunu fark etmiş ve gitmesine izin vermiyor mudur?" *Bu* ses ve ardından gelen kıkırdama, hıyarın ta kendisine, Finn'e ait. "Bana öyle geliyor ki onu ve değerli egosunu şımartıyor. Güzel olmak seni bir yere kadar götürür."

Etrafında kahkahalar yükselirken şok, kararsızlık, incinmişlik -adını siz koyun- içinde donup kaldım. Olduğum yerde kalıp önümdeki kalabalık tarafından gizlenecek miyim yoksa varlığımın bilinmesine izin mi vereceğim?

Chicago'da neler oluyor?

"Söylentilere göre tüm Kincadeler onun üzerine titriyormuş. Hiç fark ettiniz mi, ne zaman bir sporcunun peşine düşseler ve onunla anlaşmak zor olsa, diğer üç kız kardeşten birini gönderiyorlar?" Başka bir erkek sesi ve ardından bir ıslık.

"Lennox'u pazarlık için her gün bana gönderebilirler," diyor üçüncü bir adam. "Mesela her şeyi çıkardığında topuklu ayakkabılarını nasıl bırakması gerektiği konusunda pazarlık yapabiliriz."

"Çok fazla olduğunu duydum. Belki de bir sporcu gibi davranmalıyım, çünkü birini kendisiyle sözleşme imzalamaya ikna etmek için bu kadar ileri gidebiliyor," diyor ıslıkçı.

Midem çalkalanıyor ve dirseğin erkek adam erkek adamdır tavrıyla dürttüğünü görebiliyorum. Bu yorum karşısında şaşkına döndüm ama tam olarak nereden geldiğini biliyorum. Gerçeğin yanlış yansıtılması ama algının farklı olacağını düşünecek kadar aptal mıydım?

"Bradly'den mi bahsediyorsun?" diye sorar iki numaralı adam.

"Elbette öyleyim," diyor ıslıkçı. "Hatırlatılmaya ihtiyacım olan son şey, bir amım olmadığı için en iyi müşterilerimden birini nasıl kaybettiğim."

Çenem gevşiyor ve sanki bu iki hareketten biri az önce duyduklarımı unutturacakmış gibi hızla göz kırpyorum.

Dedikodu bu mu? Müşterileri mevcut menajerlerinden uzaklaştırmak için onlarla yattığım mı?

Öfke, inançsızlığımı alevlendiriyor ve cesaretlendiriyor. Söylentiler olduğunu biliyordum.

-Ben erkek sporcularla çalışan bir kadın menajerim, bu yüzden dedikoduları beklerim ama bunu değil.

Bana saf diyebilirsin ama lanet olsun.

Arkamdan itilip kakılıyorum ve tekrar dinlemek için şoktan çıkıyorum.

"Yani Chicago'da da böyle mi oldu? Organizatörler göğüslerinin olup beyinlerinin olmadığını fark ettiler ve teklifi geri mi çektiler?" diye soruyor ikinci adam.

"Götlük yapma," diyor başka bir adam, ama ardından çıkardığı kıkırdama her şeyden çok cesaretlendirme gibi geliyor.

"Yoksa bunun kendisi için iyi bir şey olabileceğini fark edemeyecek kadar aptal mıydı?" diye devam ediyor ikinci adam.

"Kim bilir," diye cevaplıyor Finn. "Listedeydi ve sonra bir baktım ki listeden çıkmış. En iyi tahmin? Kincadeler onun aile adını ve ajansı utandıracağından korkuyor."

"Bir kez güzellik kraliçesi olan her zaman güzellik kraliçesidir," diyor başka bir adam.

Bir kahkaha tufanı daha kopuyor, sanki hıyar bir yarışma dalgası gösteriyormuş gibi. Cildi o kadar sıkı kavriyorum ki nasıl kırılmadığından emin değilim.

"Kim daha aptal? Konuşmasını istediği için Chicago mu, liglerine değer katabileceğini düşündüğü için MLS mi, yoksa kendisine biraz güvenilirlik kazandırabilecekken bu işi kabul etmediği için o mu?"

"Güvenilirlik mi?" diyor başka bir ses. "Eteğinin ne kadar kısa ve sütyeninin ne kadar büyük olduğu, şaplak bankası, güvenilirlik türü gibi mi?"

Kelimeleri, hakaretleri ya da inanamayacağım kadar incindiğim gerçeğinden başka bir şeyi düşünecek zamanım yok. Elbette Finn ve o bir hıyar ama kız kardeşim Chase'le bir süre çıktığı için gergin bir geçmişimiz var. Ve müşteriler için rekabet ederken aynı oyun alanında olduğumuzdan, birbirimizden nefret etmemize izin var. Ama bu diğer adamlarla - meslektaşlarımla- bir geçmişim yok ve şimdi onların benim hakkımdaki düşüncelerini zehirledi.

Ya da belki bu fikirlere zaten sahiptiler.

Belki buradaki herkesin vardır.

Tam bu düşünce aklıma geldiğinde, kalabalık dağılıyor ve Finn ile şen şakrak çetesi diğer tarafta beliriyor.

Ellerim titriyor ve gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor olabilir ama çenemi kaldırıyor, omuzlarımı dikleştiriyor ve onlara doğru yürüyorum.

Sporcularla pazarlık yaptığım yıllar boyunca öğrendiğim bir kural var: Konu erkekler olduğunda, sizi etkilediklerini asla belli etmeyin. Bunu anladıkları anda, hemen dezavantajlı duruma düşersiniz.

Ve bundan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

"Beyler," diyorum toplayabildiğim en tatlı sesle. En azından içlerinden biri beni görünce az önce içtiği biradın bir yudum alma nezaketini gösteriyor. "Benim meziyetlerim -ya da meziyetsizliğim- hakkında yaptığınız heyecanlı sohbe kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. Finn'in ajansımın yüksek profilli müşteri departmanında yavaş yavaş canına okuduğu için kendine güvensiz olduğunu ve bu yüzden beni aşağılama ihtiyacı hissettiğini anlıyorum ama geri kalanınız"-vakit ayırıp benimkini bulacak kadar cesur olan çift gözle tanışıyorum-"bir kadın hakkında az önce yaptığınız gibi konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız. Ama yine de, sanırım biz bimbo güzellik kraliçeleri buna alışık olmalıyız." Solumdaki adamı erkeklerden biriymişim gibi dürtüyorum ve o da rahatsızlıkla geriliyor. "Haksız mıyım?"

"Biz öyle değildik-"

"Evet, öyleydi." Gülümsüyorum ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi onlara el sallıyorum. "Eminim eşleriniz ve kızlarınız böyle ileri görüşlü kocalara ve babalara sahip oldukları için çok heyecanlıdırlar." Alaycılığımın etkisini hissettirmek için tekrar gülümsüyorum. "Ve bilgin olsun Finn. New York'taki balkon mu? Beceriksiz ellerin mi?" Adamlardan birine bakıp göz kırpyorum. "Kız kardeşimin onu neden kaldırırma attığı çok açık."

Uzanıp Finn'in elindeki viski bardağını alıyorum ve sormadan bir yudum alıyorum. Sıvı yolda yanarken başımı iki yana sallıyorum.

Aşağı. Bu pislikler benimle daha fazla vakit geçirmeyi hak etmiyorlar. Onlar moron. Ve fikirleri asla on üç yaşındaki bir çocuğun olgunluğunun ötesine geçmeyecek. " diye söylüyorum, müşterilerimi cezbetmek için seksi kullanmama gerek yok. Bir adamın

Yetersizlik başka birinin kazancıdır."

"Ama onları müşteri olarak kaydettikten *sonra*? Onlarla o zaman mı yatıyorsun?" Jason soruyor, kendini beğenmiş gülümsemesi genişliyor. "Yani madem kayıtları düzeltiyoruz."

"Şu haline bak, Finn'in ekürisi olmaya çalışıyorsun." Başımı salladım ve cık cıkıldım. "Ne kadar şirin. Yine de bu iyiliğe karşılık vermesini bekleme. O kendini eküri olamayacak kadar çok seviyor." Çemberin etrafına bakıyorum. "O zaman siz beyler gecenizin geri kalanının tadını çıkarın. Ben odama çıkıp el sallama ve ona kadar sayma alıştırmaları yapacağım." Başımı salladım ve başım dik bir şekilde odadan çıktım, sessizce yumruklarımı sıkarak kendimi alkışladım.

Tanrım, evet, onlara kibarca siktirip gitmelerini söylemek iyi hissettiriyor, ama bu onların sözlerinin acısını ve içimde uyandırdıkları soruları ortadan kaldırmıyor.

Bu pisliklerin söylediği saçmalıklardan daha da önemlisi, bu sektördeki diğer herkesin beni böyle gördüğüne dair rahatsız edici bir his. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorlar? Kincade Spor Yönetimi'nin vitrin süsü olarak mı? Sert ve talepkâr olanları değil de basit fikirli erkek sporcuları tavlama için çağrılan, daha fazla göğüslü ve daha az beyinli güzel kız kardeş olarak mı?

Kazandığım sert mizaçlı kişiler hakkında ne diyeceklerini ancak Tanrı bilir. Ya da daha doğrusu onları nasıl kazandığımı.

İğrenç.

Kız kardeşlerimin hepsi kendi başlarına muhteşemdir, ancak üniversite bursu için güzellik yarışmalarına katılmış olmam -ve annem öldükten sonra onunla kurduğum son bağ- ülkedeki en iyi spor yönetimi programlarından birinden mezun olmadığım anlamına gelmez.

Ancak asansör kapıları kapanıp o anın adrenalini kaybaldığı anda, başka düşünceler zihnimde kontrolden çıkmaya başlıyor.

Geçtiğimiz birkaç aydan ufak tefek şeyler. Kız kardeşlerimden gelen mesajlar, benim ısrarlarıma rağmen çok meşgul olduğum için potansiyel yeni bir müşteriye kabul etmeleri. Babamızın bazen bana uymayan ani program değişiklikleri.

Chicago.

Chicago'da neler oluyor? Yanılıyorlar.

Bu adamlar yanılıyor olmalı.

Ama attığım her adımda gözyaşlarım tehdit ediyor ve ayaklarım daha ağır geliyor. Kalbim daha da ağırlaşıyor.

Kimin hangi müşteriye üstleneceği ya da ofiste kız kardeşlerim ve babamla müşteriler ya da müzakerelerle ilgili iyi niyetli kararlar düşüncelerimi bulandırmaya başlıyor.

MLS teklifiyle ilgili tartışma tekrarlanıyor ve hemen arkasından babamın teklifte görüldüğünden daha fazlası olduğu ve kabul etmemem gerektiği yönündeki kararlı talimatı geliyor.

Bunun arkasındaki gerçek hikaye neydi?

Daha topuklularımı tekmelemeden ve otel odamın kapısı arkamdan kapanmadan önce küçük kız kardeşimi arıyorum.

"Etrafı aynı derecede sıkıcı erkeklerle çevrili sıkıcı bir yemekte olman gerekmiyor muydu, aslında seksi olanın kendine o kadar takıntılı ki artık yakışıklı değil?" Chase bir merhaba ile cevap vermek yerine sorar. Ama öfke, aniden hissettiğim duyguları ve kafa karışıklığını yiyip bitirdiğinde, herhangi bir kelime çıkarmakta zorlanıyorum. "Lenn? İyi misin?" Sesi bu kez daha yumuşak, ailemizin benim için kullandığı lakabı kullanırken daha fazla endişe yüklü.

"Chicago'da neler oluyor?" Talep ediyorum.

"Chicago mu?" diye kekeliyor ve bu beni daha da meraklandırıyor çünkü Chase kekelemez. Her zaman kendinden emin ve ne söyleyeceğini biliyor.

"Evet. Chicago. Burada bazı adamlar oradan ve oraya bir şey için davet edildiğimden ama geri çevirdiğimden bahsediyorlardı."

"Önemli bir değil. Önemli bir şey değildi." "Chase." Onun adı bir uyarı.

"Gelecek ay gerçekleşecek küçük bir konferans. Birimizden erkek egemen bir sektörde kadın spor menajeri olmak hakkında konuşmamızı istediler ve-"

"Bizden birini mi istediler yoksa özellikle *beni* mi istediler?"

Sessizliği her şeyi anlatıyor ve daha önce gözlerimden akan yaşlar şimdi gözlerime doluyor.

"Düşündüğün gibi değil," diyor. "O güzel, küçük kafanı yoracak bir şey değil."

Bu sözler karşısında dişlerimi sıkıyorum ve dün kız kardeşimden duyduğumda iki kere düşünmeyeceğim ama bugün tam bir küçümseme duyduğum bir cümle karşısında dişlerimi sıkıyorum.

Finn haklı mıydı? Babam ve kız kardeşlerim başaramayacağımı düşündükleri için mi kenara itildim? Kimse gerçekten ciddi olmadığında ortaya çıkarılıp oynanacak bir Spor Ajanı Barbie miyim?

"Konuştuk ve babam ani bir kararla Brexton'ı göndermeye karar verdi. Onun konuşmak için daha uygun olduğunu düşündü."

"Ne üzerine? Bu sektörde cinsiyetçiliğin nasıl bir his olduğunu anlayan bir kadın olmak mı?" O görmese de ben başımı sallıyorum. "İçimizden herhangi biri çıkıp içerikle ve daha da fazlasıyla konuşabilirdi."

"Ve babam Brex'i gönderdi."

"Yani temel olarak, hiçbiriniz KSM'yi ve yaptıklarımızı düzgün bir şekilde temsil edebileceğime güvenmiyor musunuz?"

"Ben öyle demedim."

"Ciddi olduğunu anlamam için söylemene gerek yok. Başka ne var, şimdi *de Lennox'un kalifiye olmadığını* mı savunuyorsun? Yoksa *etik dışı ve müşterilerle yatan biri* mi?"

"Ne?"

"Ah, biliyorum," diyorum, şimdi duygusal bir yuvarlanma içindeyim. "*Lennox'un iyi olduğu tek şey orada durup güzel bir grup gibi görünmek.*"

"Senin ne? Tanrım, Lennox. ol." "Sakinleşmek mi?"

Kızgın bir inançsızlıkla söylüyorum.

"Evet, sakın ol, hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey için bu kadar heyecanlanıyorsun. Bradly olayının heyecan yaratacağını biliyordun ve belli ki yarattı, yoksa bu konuyu açmazdın. Ve tabii ki güzelsin ve bu sana milyonlarca iyilik yapıyor ama bunun işinle ne ilgisi var? İşin özüne gelirsek, KSM babamın şirketi. O ne derse o olur. Hikayenin sonu."

Sözleri dikkatimi dağıtmak ve çarpıtmak için söylenmiş zihinsel bir kırbaç gibi ve kafam her zamankinden daha karışık. Ama emin olduğum bir şey var ki, biz ona hiçbir zaman babamızın şirketi demedik. Her zaman bizim oldu.

"Ne zamandan beri?" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "En son ne zaman ofisimizde kimse karşı çıktığı bir şeye karşı çıkmadı? Biz her zaman fikrimizi söyler ve görüşlerimizi savunuruz." Midemdeki ani çalkantıdan nefret ederek yatağa çöküyorum. "Ayrıca, bu ne onun

şirket saçmalığı mı? En son ne zaman birimiz böyle bir şeyden bahsetti?"

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Ama demek istediği buydu. Duyduğum şey bu. Ben böyle hissediyorum.

"Peki ya MLS teklifi? Hepiniz bunu da tartıştınız mı? Hepiniz Cannon Garner'la yatacağımdan ve böylece Kincade adını lekeleyeceğimden mi endişe ettiniz? Bu yüzden mi babam teklifte görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair saçma bir bahane uydurdu?"

"Bunu hiç tartışmadık. Babam bizden çok daha uzun süredir buralarda. Daha fazla bilgiye sahip. Karanlık bir şeyler döndüğünü söylediğinde, genellikle öyledir."

"Yani şimdi hepiniz kendimi idare edemediğimi düşünüyorsunuz."

"Tabağınız oldukça dolu. Hepimiz öyleyiz. Cannon seni doğru nedenlerle isteseydi, ısrar ederdi. Bir telefon görüşmesi aksini kanıtlamak için yeterli değil."

"Ne yani? Herkes Küçük Lenn'e bakıyor ve onun aynı anda birden fazla şeyle başa çıkamayacağını mı düşünüyor?" Homurdanıyorum. "Bu, başımı okşadığın, lolipop verdiğin ve iyi, sessiz bir küçük kız gibi köşede oturmamı söylediğin zaman mı?"

"Tam bir sürtük gibi davranıyorsun, Lenn."

"Ve sen *de* bana karşı dürüst davranmıyorsun," diye tersliyorum, iç çekişi hattı doldururken. "Bunun Austin Yeakle'ı kaybetmemle bir ilgisi var mı?"

"Tabii ki hayır."

Üç kelimeyi söylemeden önceki o tereddüt bana öyle olduğunu söylüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Benim açımdan bir hataydı - kesinlikle - yani şimdi vitrin süsleme görevine mi düştüm?

"Çünkü ben onun için cezalandırılıyorsam, hepiniz kaybettiğiniz son müşteri için de cezalandırılmalısınız."

"Bu senin ya da benimle ilgili bir şey değil, Lenn. Bu babamın verdiği bir karar. Belki de uzun süredir tam gaz koşturduğunu, geri adım atman ve bu kadar zayıflamaman gerektiğini düşünüyordur." Bir küfür mırıldandı. "Tanrı korusun, babam senin biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündü..." Ama sesi kesildiğinde ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandığında, yardım edemem ama sözlerini sessizliğiyle üst üste bindiriyorum ve söylediklerinin haklı olduğunu biliyorum.

Ancak bu konuşmada beni en çok rahatsız eden iki şey var.

Ailem gezmeyi sevdiğimi bilir. Yeni yerlerde, yeni şehirlerde olmayı ve olmadığım zaman da huzursuz olmayı. Yeni bir yerde olmak huzursuzluğumu yatıştırıyor. Eminim bir terapist bunun nedenlerini anlatmak için günlerce uğraşacaktır - hala her kalabalıkta annesini arıyor, New York'ta olmak ona kaybettiklerini hatırlatıyor - ve haklı olabilirler ama ben bunu asla kabul etmeyeceğim.

Ama babamın bir süre evde kalmak isteyebileceğimi söylemesi ve bunu bir bahane olarak kullanması bana doğru gelmiyor. O beni tanıyor. Bu başarılı olduğumu biliyor.

Beni yiyip bitiren ikinci şey?

Chase benim kız kardeşim, üçü arasında her zaman en yakın olduğum kişi, bu yüzden onu tanıdığımın farkında değil mi?

Ve şu anda yalan söylediğini her şeyden çok biliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

LENNOX

Ellerim ceplerimde, KALKIŞLAR panosuna bakıyorum ve itiraf etmek istediğimden daha fazla huzursuz bir his beni ele geçiriyor.

Konferansın kapanış konferansı bu sabah katılmak istediğim son şeydi.

Ben de yapmadım. Bunun yerine, dosyama not ettiğim potansiyel müşterilerle birkaç toplantı yaptım ve şimdi burada, uykusuz geçen birçok saatin ardından çok yorgun bir şekilde duruyorum. Finn ve şerefsizler çetesinin söylediklerini, Chase ile yaptığım konuşmayı ve geçtiğimiz aylarda orada burada olan ve şimdi farklı bir bakış açısıyla baktığım şeyleri hatırlayarak geçirdiğim saatler.

İncinmiş hissetmek benim için yeni bir şey değil, ancak bu sevdiklerimden kaynaklandığında daha fazla acı veriyor.

Kendimi düşünmek de hissettiklerimi tam olarak hafifletmiyor ama belki de burada buna ihtiyacım var. Chase'in bana karşı dürüst olacağına güvenemem ve Finn de pisliğin teki. Ama söylediklerinde doğruluk payı var mı? Kız kardeşlerimden birinin daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşündüğüm fırsatları kaçırıyor muyum? Evet, ama bunun bir kısmı aile şirketi olarak bunu yapmanın güçlü yanlarımızdan biri olmasından kaynaklanıyor. *Ama tek neden bu mu?*

Kendimden şüphe ediyor ve görünüşümün arkasına mı saklanıyorum?
Belki de bunu test etmenin zamanı gelmiştir.

Arka cebimdeki cep telefonum Chase'den gelen çok sayıda cevapsız mesaj yüzünden yanarken, kalkış tabelasına bakıyorum ve olmam gereken yerden başka bir yerde olmayı arzuluyorum.

Eeny, meeny, miny, moe.

Rastgele bir oyun oynuyorum, her zaman yaptığım gibi tekerlemenin her kelimesiyle görsel olarak şehirden şehre geçiyorum, ama nedense bu sefer Los Angeles'a geldiğimde gülümsüyorum.

Güneş, kum, palmiye ağaçları ve *Johnny*.

Johnny.

En eski arkadaşlarımdan birini düşününce gülümsemem genişliyor.

Ama Johnny bana futbolu ve üniversitede nasıl oynadığını düşündürüyor ve futbol bana MLS teklifini düşündürüyor ve MLS teklifi bana dün gece söylenen tüm saçmalıkları düşündürüyor.

Kalkış tabelasına bakıyorum, çarpışan düşüncelerimi düşünürken dişlerim birkaç saniyeliğine alt dudağımın arasında endişeleniyor.

Los Angeles.

Johnny.

Bir değişiklik.

Ailemle ilgilenmek için bir süreliğine New York'a dönmekten biraz kaçındım.

Telefonumu cebimden çıkarıp rehberimde geziniyorum ve saniyeler içinde çalmasını sağlıyorum.

"Cannon Garner," diyor MLS lig geliştirme başkanı hattın diğer ucundan cevap verdiğinde. Nedense kelimeleri dilimde dolaştırıyorum. "Alo? Lennox?"

Kahretsin. Lanet arayan kimliği.

"Evet, merhaba. Üzgünüm. Kötü bir bağlantı kurdum," diye yalan söyledim. "Daha önce teklif hakkında konuştuğumuzu biliyorum."

"çevirdiğin teklifi mi kastediyorsun?" Kıkırdıyor.

"Evet, o. Ama tamamen benim programım yüzünden oldu ve o zamandan beri açıldı."

"Yani şu an ile iki gün önce babanla konuştuğum zaman arasında bir şey mi oldu? Sanırım mucizeler var," diyor alaycı bir şekilde ve ayağımın altındaki zemini yere vuruyor.

Yine babamı mı aradı?

Chase bana yalan söyledi. Ya bana yalan söyledi ya da aramadan haberi yoktu.

Her iki durumda da omurgam sertleşiyor ve meydan okumam güçleniyor. "Gerçekten de öyle," diye mırıldanıyorum.

"Peki teklif hakkında tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, ses tonundaki kendini beğenmişlikle başımı sallıyorum.

Evet, işi istiyorum Cannon.

"Merak ediyordum. Ayrıntılara hiç girmedik. Organizasyonun tanıtımına yardımcı olmak için tam olarak ne getirebileceğime inanıyorsunuz?"

Bir kedi tarafından oyuncak edilen bir fareymişim gibi hissetmeme neden olan alçak bir kıkırdama daha çıkarıyor. "Araman ilginç. Burada oturmuş, benimle çalışma teklifimi kabul etmeyerek beni yüzüstü bıraktığını düşünerek B planımın ne olacağını düşünüyordum."

"B planları asla işe yaramaz," diyorum şakacı bir şekilde.

"Şanslısın o zaman, henüz anlamamıştım." Devam etmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Katabileceğinizi düşündüğüm değeri tartışmak için sizinle yüz yüze görüşmeyi çok isterim."

Gözlerim tekrar kalkış panosunu buluyor ve Melekler Şehri'ne giden uçuşlara doğru ilerliyor.

Babamın ustalaştığı satranç oyununda bir piyon gibi hissetmekten nefret ediyorum ve sırf bir noktayı kanıtlamak için bu teklifi kabul edeceğimi hiç şüphesiz biliyorum - kimse benim adıma karar veremez.

"Ne zaman buluşmak istersiniz?" diye sordum. "Senin için ne uygun?"

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, ne istediğimi ve ne yapmam gerektiğini bilmek iki farklı şey.

"Bugün üçe kadar orada olabilirim. Olur mu?"

"Öyle. Adresi ve bilgileri gönderirim." "Kulağa hoş geliyor."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak ve bilet gişesine doğru yürürken gülmek oluyor; benden ne istediğine dair soruma cevap vermediğinin farkındayım.

Los Angeles.

Güneş, kum, palmiye ağaçları, arkadaşlar ... ve şimdi muhtemelen ek bir sorumluluk.

Güneş ışığı, kum ve palmiye ağaçları da cabası.

Los Angeles'ın en güzel yanı sekiz yıllık arkadaşım. Benim hakkımda her şeyi bilen biri, böylece her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmıyorum. Onu, onun şapşal gülümsemesini ve varlığının bana getirdiği her şeyi düşününce şimdiden daha iyi bir ruh halindeyim.

Sonuncusu daha da iyi. Yeni bir profesyonel rol. Günlük KSM görevlerimle kim bilir Cannon'ın benden ne isteyeceği arasında hokkabazlık yapmamı sağlayacak bir görev. İlk konuşmasında bana rolün küçük, etkili ve sınırlı bir süre için olacağını söyledi. Şu anki iş yükümle fazlasıyla üstesinden gelebileceğim şeyler.

Bir müşteriyle ilgilenmek için bir günlüğüne oraya buraya gitmem gerekebilir ama işimin en iyi yanı bunu her yerde yapabiliyor olmam. Bugünlerde müzakereler nadiren yüz yüze yapılıyor ve çoğu sporcu metin, telefon veya Zoom aracılığıyla yatırılabilir. Ana üssüm bir Starbucks, yatağım ya da bir kaldırımda volta atarken olabilir.

Yani bu MLS anlaşması mükemmel. Günlük hayatımdan bir süreliğine kaçmamı sağlayacak ve yeni bir meydan okuma, kafamı oyuna geri döndürmek için ihtiyacım olan şey olabilir.

Ayrıca, yüzde yüz hazır olmadığım bir zamanda eve dönüp ailemle yüzleşmemek için iyi bir bahane.

İnsanları aramalıyım - eve gelmeyeceğimi bilmeleri için ailemi, ona doğru gittiğimi bildirmek için Johnny'yi - ama istemiyorum.

Tek bildiğim bunun *iyi* hissettirdiği - doğru - ve neden olduğundan emin değilim.

Tezgâha yaklaştığımda, görevli parlak bir gülümsemeyle başını kaldırıyor ve fazla neşeli bir tonda "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet. Uçağımı değiştirmem gerekiyor." "Nereye?"

"Los Angeles lütfen," diyorum, sonra yanımdaki tezgâha bakıp dün gece Sanderson'ın çevresindeki adamlardan birini gördüğümde nefret ediyorum. Onu tanımak yerine sanki hiç görmemişim gibi üzerinden geçip dikkatimi tekrar önümdeki bayana veriyorum.

"Peki dönüş tarihi?" diye soruyor. "Hayır. Tek yön lütfen."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

DERİN BİR NEFES ALIYORUM ve kendimi önümüzdeki birkaç dakikanın getireceklerine hazırlıyorum. Uçağım indiğinden beri durmadan koşturuyorum.

Asfaltta sonsuz dakikalar boyunca otururken Johnny'ye önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir ziyaretçisi olduğunu bildiren bir mesaj.

Buraya zamanında gelebilmek için çılgınca bir araba kiralama telaşı.

Bir de trafik var. Tanrım, eğer New York'un kötü olduğunu düşündüysem, Los Angeles ve onun sayısız karmaşık, sıkışık otoyollarında daha önce hiç olmadığı kadar çok birleşmek ve yol değiştirmek zorunda kalıyorum.

Ama burada birkaç dakikam var ve az önce burnuma sürdüğüm pudra parmaklarımda hâlâ tazeliğini koruyor.

Konferans salonunun zengin renklerine ve koyu ahşap tonlarına göz gezdiriyorum. Duvarları lige katılan her bir futbol takımının logolarıyla kaplı. Odanın diğer tarafındaki cam duvar, Silikon Vadisi'ndeki bir teknoloji start-up'ını andıran, kübikler üzerine kübiklerin bulunduğu, ancak uçan kaykayların ve köpek yataklarının etrafa saçıldığı bir depo alanına bakıyor.

Futbol.

Ugh.

En azından en sevdiğim spor değil ve şu anki ironiye karşı bağıışıklığım yok. Burada, MLS'in ofisinde oturmuş, MLS için ülke çapında futbol sevgisini artıracak hangi beceri setlerine sahip olduğumu duymayı bekliyorum.

"Lennox Kincade." Cannon'ın derin baritonu odayı dolduruyor ve onunla yüzleşmek için döndüğümde gözlerim parlak ve gülümsemem davetkâr.

"Cannon." Yerimden kalktım ve önümdeki adamın elini sıktım. Uzun boylu, geniş göğüslü, karanlık yüz hatlarına sahip ve hatırladığım kadarıyla hem çekici hem de sinir bozucu olan otoriter bir kibir dokunuşuyla iddialı. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Size içecek ya da yiyecek bir şey getireyim mi?" Oturmam için işaret etti. "Vegas'taki konferanstan yeni geldiğini varsayıyorum."

"Evet, ama böyle iyiyim, teşekkürler." Oturuyorum ve not defterimin üstündeki kalemi alıyorum.

Cannon oturuyor ve uzun gövdesini sandalyeye doğru katlıyor. Söyleyeceklerini hazırlamak için zaman ayırırken onu inceliyorum. Fazla gösterişli bir şekilde yakışıklı, bu da bana ellerinin hiç kirlenmediğini ve tokalaşmasını yeterince uzun tutarsam hiçbir yerinde nasır olmayacağını düşündürüyor.

Bu kötü bir şey değil. . . ama sadece benim tipim değil.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve başlamadan önce gülümsüyor. "Bildiğiniz gibi, futbolun ABD'de futbol ya da beyzbol gibi diğer sporlar gibi ana akım başarı elde etmesi zor oldu."

"Kesinlikle zorlu bir süreç oldu," diyorum başımı sallayarak. "Amerika'da Premier Lig veya La Liga'da olduğu gibi bir temelimiz yok. Öte yandan, ABD'de genç kulüp futbolunun yükselişi ve bu sporu severek büyüyen çocuklarla birlikte, önümüzdeki yıllarda oluşmakta olan yapı taşlarından faydalanabilirsiniz."

"Aynen öyle." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Diğer liglerden bahsetmeniz komik ama buna birazdan döneceğiz. Burada dümene geçerken verdiğim sözlerden biri de halkı lig ve onlar için hazırladıklarımız konusunda heyecanlandırmak. Daha fazla oyuncunun denizaşırı takımlara gitmek yerine buraya gelip burada oynamasını teşvik edeceğim. Daha iyi bir kelime bulamadığım için doğru yıldız gücünü çekmeye çalışıyorum."

"Mantıklı."

"İşte bu noktada sizin uzmanlığınızın devreye gireceğini umuyorum." "Dikkatimi çektiniz," diyorum.

"Kadınlar Ulusal Basketbol Birliği'nin birkaç yıl önce sizden sadece oyuncuların savunucusu olmanız amacıyla yönetim kurullarına katılmanızı istediğini duydum" diyor.

"Onlar yaptı ve ben de yaptım. Amacım takım sahiplerine oyuncuların ne istediğini, neyin adil bir uygulama olduğunu ve oyuncuları taraftar kitlesini ve spor pazarındaki cazibesini artırmaya çalışan bir ligin parçası olmaya nasıl ikna edeceklerini anlatmaktı."

"Peki rol hakkında ne hissettin?" Başını yana eğiyor ve bir cevap bekliyor.

"Bunu sevdim. Ligi sporcular için daha iyi bir yer haline getiriyordum."

"Bu neyi gerektiriyordu?"

"Anlamı?"

"Yani, etkinliklere veya fonksiyonlara gittiniz mi, yoksa sadece yönetim kurulu toplantılarına mı katıldınız?"

"Daha çok yönetim kurulu toplantısı. KSM'de düzenli bir işim vardı ve neyse ki bu bana herhangi bir otel odasından çalışma esnekliği sağlıyordu. Bir hafta boyunca Chicago'da toplantılarda olmamı isterlerse gidebilirdim. Şanslıyım ki çoğu durumda müşterilerimin ihtiyaçlarını basit bir telefon görüşmesiyle karşılayabiliyorum."

"Ve bu senin için çok fazla değil miydi?"

"Hayır, aslında günlük hayatıma güzel bir ara oldu," diyorum, ligi ve parametrelerini -sözleşmeye dayalı ya da başka türlü- oyuncular için daha iyi hale getirdiğimi bilmekten duyduğum memnuniyeti düşünerek.

Cannon bana bakarken parmağını çenesinde gezdiriyor, sanki düşünceleri bir an için başka bir yerdeymiş gibi. "Peki ya sana MLS için de aynı şeyi yapmanı ama oyuncuları kazanmaya daha fazla odaklanmanı istediğimi söylesem?"

"Anlamı?"

"Bunun anlamı hala çeşitli toplantılara katılıp bize nerede eksik kaldığımızı söylemek ama aynı zamanda bizim için bir savunucu olmak. Oyuncuları, oynamak için yurtdışına gitmek yerine neden burada oynamaları gerektiği konusunda eğitmek ve ikna etmek."

Sözlerini düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Başlangıçta taraftar kitlesini genişletmek ve futbolun Amerikan kültüründeki itibarını arttırmak için bir MLS elçisi aradığınızı söylediğinizi sanıyordum. Taraftar kitlesini lise ve üniversite seviyesinin ötesine taşıyarak kazançlı bir kariyer seçeneği haline getirmek."

"Bir çeşit elçi olacaksınız. Unvanlar işin ne olduğunu değiştirmez."

"Kalabalığın önünde durabilecek ve ilgi çekebilecek birine sahip olmanız daha iyi olmaz mı? Eğer buysa, ben bunu sağlayamam."

"İşimi nasıl yapacağımı biliyorum, Lennox. Ama teşekkür . Tavsiyen minnettarım." Kıkırdar ve başını iki yana sallar. "Benim zaten böyle bir büyükelçim var. Önümüzdeki günlerde kamuoyuna duyurulacak." "Tamam, yani bu bir-iki yumruk gibi mi? Kamu tarafında çalışıyor. ve ben perde arkasında mı çalışıyorum? Bunun gibi başka pozisyonlar da var mı?"

"Ayrıntıları seven kadınlara bayılırım," diyor gülümseyerek. İğneleme olup olmadığından emin olamadığım bu yorumu duymazdan geliyorum.

"Ama evet, haklısınız. O kamuya mal olmuş bir kişilik, siz ise onun arkasındaki çarkıyorsunuz ve bahsettiği inanılmaz MLS'nin gerçeğe dönüşmesi için her şeyin çekici görünmesini sağlamaya çalışıyorsunuz."

"Ne olmuş yani? Etkinliklerde boy gösterip yatırımcıları ligi daha güçlü hale getirdiğimize ikna etmem, perde arkasında çalışmam gerekiyor . . . başka ne gibi görevlerim var?"

"Oyuncuları mutlu etmek ve burada oynamak istemelerini sağlamaktan başka bir şey değil."

Bu işi kabul etmenin zamanımı çalmaktan başka ne gibi eksileri olabileceğini düşünmeye çalışırken kalemimi defterime vuruyorum... ve bu bile kötü bir şey değil.

"Mutluluk ölçülmesi zor bir şey," diyorum.

"Bunu başarabileceğinden hiç şüphem yok." Gülümsemesi gözlerini aydınlatıyor. "Tamam. Diyelim ki kabul ettim, benden nasıl bir taahhüt bekliyorsun?"

"Çünkü ilgilenmem gereken kendi müşterilerim var."

"Üç ay. Anlaşmanın süresi bu. Elbette bu süre zarfında KSM müşterilerinizi temsil etmekte özgürsünüz. Bu konuda bir sorunumuz yok. Ama üç ay sonra bizden kurtulmuş olacaksınız."

Ama neden? Yani, WNBA ile olan geçmişimi anlıyorum ama burada gerçek olamayacak kadar iyi bir şeyler var.

"Peki bundan benim çıkarım ne olacak, Cannon?"

"Kibirli sporcuların egolarını okşama monotonluğuna bir ara." Kıkırdıyor çünkü haklı; zaman zaman sıkıcı olabiliyor. "Ve kendinize daha fazla yer açmanın bir yolu. Elbette çok başarılı bir spor ajansının parçasısınız ama bir şeylerle öne çıkmak istemez misiniz? Kardeş sporcuların ismen talep ettiği kişi olmak istemez misiniz? Ya da takımların veya liglerin, çünkü sporcuları savunan mucizevi bir çalışan olarak bilinmiyor musunuz?"

Ona bakarken dudaklarımı büküyorum, son yirmi dört saat içinde kendime olan güvenimin aldığı darbeden sonra sözleri eve çok yakın geliyor.

İhtiyacım olan şey bu değil mi? Biraz destek. diyebileceğim bir şey? Belki de Cannon haklıdır. Belki de kendime bir yer açmalıyım.

Daha da iyisi, ajansı tanımayan daha fazla sporcuyla tanışmak ve belki de birkaçını yanımıza çekmek? Bu düşünce beni belli belirsiz başımı sallamaya itmediyse yalan söylemiş olurum.

"Peki ya tazminat?" Sanki işi kabul etmeye henüz karar vermemişim gibi soruyorum.

Gülümsemesi ağzının bir köşesine yerleşiyor ve bir dosyayı masaya doğru kaydırıyor. "Hepsi burada, tazminat ve ikramiye de dahil

potansiyel. Eminim sizin de hoşunuza gidecektir."

Ellerini dosyadan çekerken dosyaya bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum.

Bugün havaalanındaki mantramı düşünüyorum. Güneş, kum, palmye ağaçları, Johnny ve şimdi de *yeni bir fırsat*.

Bana mükemmel geldi.

Sormam gereken daha milyonlarca soru var ama sormuyorum.

Bu kesinlikle farklı bir şey. Aradığımı hiç bilmediğim bir hız değişikliği ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir meydan okuma.

İşi kabul et, belki KSM portföyüne yeni müşteriler eklersin ve belki de piyasanın bir temsilci olarak benim hakkımdaki farkındalığını artırırsın.

İşi kabul etme ve bıraktığım yere geri dönme - masaya ne getirebileceğim ve aile şirketimiz için neler başarabileceğim konusunda yanlış düşüncelere kapılma.

Kime kanıtlayacaksın? Benimle alay eden ajan arkadaşlarıma mı? Davranışlarıyla onlarla aynı fikirde görünen aileme mi? Yoksa sadece kendime mi, böylece düşündüğüm kadar iyi olduğuma sorgusuz sualsiz inanabilir miyim?

Cannon aramızdaki boşluğa bıraktığı dosyaya dokunurken boğazını temizliyor. "Tazminat, iş gereklilikleri, gizlilik sözleşmesi ve benzeri şeyler. Bu akşam bir göz atın, sonra yarın saat onda burada konuşabiliriz. Sizin için uygun mu?"

"Evet. Elbette." Ses tonumda bir kararsızlık ama kararımı çoktan vermişim.

Manzara, tempo ve görev değişikliği ... bu kızın eski havasına kavuşması için ihtiyacı olan şey olabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

Hollywood Tepeleri'nde yolumu bulmaya çalışırken kiralık arabamın hoparlörlerinden JOHNNY'nin sesli mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde geliyor.

"Bana kalıp kalamayacağını bile sormayıp, önümüzdeki birkaç hafta boyunca evimde misafirim olacağını söyleyen bir mesaj atmanı seviyorum. Bu tam da Lennox'a göre bir davranış, çok gülünç." Kahkahası arabanın içinde çınlıyor ve gülümsememin da büyümesine neden oluyor. "İçeri girmek için kapı kodu bir-üç-bir-üç. Buraya son gelişinde bayıldığın spa küvetli üçüncü kattaki yatak odasını alabilirsin. Kendini evindeymiş gibi hisset ama sadece bir uyarı-" Mesaj devam ediyor ama anlayamadığım pikseli bir karışıklık. Cep telefonu çekmezken beni aramış olmalı. "-Yani bununla başa çık. İyi olacaksın. Düşkün olduğunu bildiğim o belaya bulaşmamaya çalış. Beş gibi akşam yemeğiyle evde olurum. Ziyarete geldiğinde her zaman istediğin o berbat Çin yemeğini istediğini varsayıyorum. Ve bu seferlik bunu yerine getireceğim ama yardım et Lenn, eğer burada olduğun süre boyunca yememi beklediğin şey buysa, kıcına tekmeyi basarım."

Telefon görüşmesi biterken boş tehdide gülüyorum. İçten içe berbat yemeklerden şikayet ediyor ama bu bir gelenek ve benim geleneklerimi nasıl sevdiğimi biliyor.

GPS'e bir göz attıktan sonra, daha önce kullanmış olmama rağmen tanıdık gelmeyen bir caddeden sağa dönüyorum, tam o sırada telefonum çalıyor.

Tüm gün boyunca bu çağrıdan kaçtım, bu yüzden doğrudan yüzleşebilirim.

"Alo?"

"Hangi cehennemdesin sen?" Dekker ön hazırlık yapmadan sorar. "Los Angeles."

Sonraki sözleri bir çılgılık halinde çıkıyor. "Neredesin?"

"LOS ANGELES. Melekler Şehri. Kaliforniya." *Bulunduğunuz yerin karşı kıyısı.* "Ne için?" Kız kardeşimin ses tonunda nefret ettiğim bir yargılama var.

"MLS'den Cannon Garner ile bir görüşme yaptım."

"Bunu neden yaptınız? Teklifi hakkında konuştuğumuzu ve bunun şirket için kötü bir karar olduğuna karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Hiçbir şey konuşmadık, Dekk," diyorum ve Chase'in söylediği bir yalanı daha ortaya çıkarıyorum. "Siz ikiniz konuşmuş ve sonra da karar vermiş olmalısınız. Benim fikrimin hiçbir şeye dahil olduğunu sanmıyorum."

"Sorun o değil, Lenn. . bu-"

"Mesele bu. Şımartılmaya ihtiyacım yok. İhtiyacım yok-"

"İki saniye arkanıza yaslanın ve teklifini düşünün. MLS neden bir spor menajerini kendi organizasyonunda çalışması ve organizasyonunu tanıtmayı için çağırırsın ki? Siz sporcuları temsil ediyorsunuz, ligleri değil. Neden alanımızdaki tüm menajerler arasından sadece size bu pozisyonu teklif etti ve siz hayır dedikten sonra bile başka kimseye teklif etmedi?"

"Babam hayır dedikten sonra," diye düzeltiyorum.

"Fark eder mi? Aynı soru hala geçerli." Hayal kırıklığına uğramış iç çekişi hattı dolduruyor. "Seni seçmesinin bir nedeni var. Cannon kendisi için çalışan herkesin belli bir kalıba uymasını istemesiyle tanınır. Buna bir de kendisi için çalışan kadınlara karşı saygılı olmamakla ünlü olmasını ekleyin."

"Yani şimdi Cannon'un beni yanında çalıştırmak istemesinin tek nedeni güzel olmam mı? Bilgili olduğum için değil mi? Tanrım, Dekk, eğer babam sana beni arayıp moral vermeni söylediye, kesinlikle boktan bir iş yapıyorsun."

"Hadi ama. İşe aldığı kadınlardan istediğini elde etmek için nüfuzunu ve konumunu kullanan bir kadın avcısı olduğu çevrelerde sessizce konuşuluyor. Seninle birkaç yıl önce tanıştığından beri, uzmanlık alanıyla ilgisi olmasa bile, herhangi bir sıfatla kendisiyle çalışmanı sağlamaya çalışıyor. Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor."

Kırbaç darbesi almış gibi hissediyorum. Cannon'ın şöhreti hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama hakkımda yayılan söylentileri duyduktan sonra kime inanayım?

Bir adım geri çekilip kız kardeşimin söylediklerini dinlemek için zaman ayırmam gerekirken, tek duyduğum onun söylemedikleri oluyor. "Yani Tanrı korusun, beni gerçek bir iş yapmam için işe aldığını düşünüyorsun, değil mi? Bu ailede kimsenin benim bir bok yapabileceğimi düşünmediği çok açık."

"Varsayımlarda bulunmayı bırak. Omzundaki çipi çıkar ve sana söylediklerimi dinle."

"Omzumdaki çip mi?" Onun hakkında hiçbir fikri olmadığından emin olduğum olaylar zihnimde çarpışıp beni kızdırırken sesim buz gibi.

"Lennox." Adım dudaklarında sinirli bir iç çekişle dönüşüyor. "Ben sadece seni kolluyorum. İsteyeceğim son şey, bu hıyarın senden profesyonel katkılarından daha fazlasını alacağını düşünmesi."

"Doğru." Gözlerimi deviriyorum, ama sonra Johnny'nin sokağına doğru son dönüşü yapıyorum ve evi görüldüğünde ağlamak istiyorum. Tanrıya şükür.

Onda beni her zaman yeniden bütün hissettiren bir şey var. Yıllar önce üniversitede ilk tanıştığımızdan beri var olan bir şey.

"Tek söylediğim, teklifinde görüldüğünden daha fazlası olduğu."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir teklif," diye suçluyorum.

"Gerek yok. Cannon'ın ya pantolonuna girmeye çalışacağını ya da sana bir şekilde tuzak kuracağını biliyorum. Mesela senden etik olmayan bir şey yapmanı isteyecek, böylece sen suçu üstleneceksin ama o üstlenmeyecek."

"Vay canına. Az önce çok büyük bir esneme yaptın."

Önümdeki şık, modern evin önüne geldiğimde sessizliği hüküm sürüyor. Minimalist bir dış cephe ile düz çizgiler ve sert kenarlar. Arkasına saklandığı yeşil yapraklarla tam bir tezat oluşturuyor ama gerçeği biliyorum. Evin arka tarafı aşağıdaki şehrin engelsiz manzarasına açılıyor ve görünürde tek bir komşu bile yok.

"Dinle, Dekk. Ben pantolonuma kimin girmesine izin vereceğime karar veren koca bir kızım. başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca bana biraz güven. Ajansın ya da benim itibarımı riske atacak aptalca bir şey yapmayacağım.

Bradly'den bahsederse çılgılık atabilirim. Bir zamanların eğlenceli kaçamağı şimdi bir albatros oldu. "Bakın, biraz manzara değişikliğine, farklı bir bakış açısına ihtiyacım var ve bu MLS işi tam da bunu sağlayabilir."

"Kararını çoktan , değil mi?" diye mırıldanıyor. "Verdim."

O da gülüyor, ben de, çünkü o anda kızgın olmadığını, sadece temkinli olduğunu biliyorum. *Benim için.* En azından öyle umuyorum. "İşte bu yüzden seni seviyorum Lenn ve daha azını beklemiyorum. Benim inatçı, bağımsız, özgür ruhlu kız kardeşim."

"Aynen öyle."

Ve tekrar böyle hissetmemin zamanı gelmişti.

Birkaç dakika içinde kiralık evimden çıkıp evin içine girdim. Johnny'nin evinin ahşap aksanları ve nötr tonları beni karşılıyor, şüphesiz anne ve babamın parası ödemeye yardımcı oldu, ancak Hollywood Tepeleri'nde bir ev için on milyon dolar kovada sadece bir damla.

Elimi muhteşem mermer adada gezdiriyorum ve üstündeki tabaktan bir parça şeker alıyorum. Hâlâ tatlıya düşkün olduğumu görüyorum. Ama tezgahın diğer ucundaki takviye ve protein tozu zulasını görünce irkiliyorum.

Johnny'yi kim kaçırdı ve ona ne yaptılar? Çünkü o tanıdığım en sağlıksız ve en fit vücutlu insan.

Huh.

Belki de bu yüzden bu akşam Çin yemeği yemekten yakındı. Çok fazla şeker ve GDO ya da kim bilir ne? Belimi nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmeden yiyebilirim.

Hızlı bir metabolizma devasa boyutlarda bir nimettir.

Üst kata çıktığımda bavulumu açıyorum ve kıyafetlerime sinmiş, ancak Las Vegas'ta geçirdiğim uzun bir haftayı anımsatan bayat sigara dumanı kokusuyla karşılaşıyorum.

"Ugh," diye mırıldanıyorum, kokudan nefret ediyorum ama mükemmel çözümü biliyorum: havuza atlayıp Kaliforniya güneşini içime çekerken yıkayabildiklerimi yıkamak.

Çamaşır makinesi uğuldarken ve bikinim üzerimdeyken, arka kapıdan havuza doğru koştum ve tam bir top atışı modunda havuza atladım.

Yeniden yüzeye çıktığımda, başımı kaldırıp çimlerin kenarında duran adamı gördüğümde dudaklarımdan dökülen kahkahalar şok içinde ölüyor.

Dövmelerle süslü teni ve gergin kaslarında parlayan ter, dudaklarının bir köşesini yukarı çeken ukala bir gülümseme, eğlence dolu anlamlı gözler ve tamamen çıplak bir vücutla orada duruyordu.

"Pek çok kadın beni elde etmek için çok uğraştı ama bu kesinlikle bir ilk," diyor İngiliz tonuyla. "Şimdi yüzmek ister misin?"

Gözlerimiz buluştuğu anda kalbim tekliyor - onun soluk yeşiline karşılık benim koyu

Mav

i. Onun kim olduğunu hemen
anladım. Kim tanımaz ki?

Futbol-er futbol yıldızextraordinaire, uzak kötü Oğlum, ve
ve

evcilleştirilemez fenomen, Rush McKenzie.

Ben havuzun içinde ne haltlar döndüğünü merak ederken, havuzun kenarında tüm ihtişamıyla çıtırçıplak duran kişi.

Geçen ay İngiltere'de bir skandala karışan Rush McKenzie ile aynı kişi. Kız kardeşlerim ve benim *The Sun*'da bir göz attığımız

gazetesini kapattık ve onun bizim müşterimiz olmadığı için şansımıza şükrettik, çünkü bu saçmalığın ne tür saçmalıklar, serpintiler ve sonuçlar geleceğini Tanrı bilir.

Görünüşe göre, bu saçmalığı takip ediyor. McKenzie biraz dinlenmek ve rahatlamak için Amerika'ya gidiyor, ardında bıraktığı yıkımı umursamadan, etkilenmeden ve kibirli bir şekilde.

Evliliğini mahvettiği iddia edilen takım arkadaşına.

Taraf tutma konusunda çok karışık olan kendi takımına karşı, berbat oynadılar ve Şampiyonlar Ligi finalinde rakiplerine galibiyeti teslim ettiler.

Kariyerine. Sözleşmesinin yenileneceği bir yılda, bu numarayı çekmek için iyi bir zaman değildi.

İtibarı için ... ama yine de umurunda olduğundan pek emin değilim. Adam sahada topa dokunduğunda yanlış bir şey yapamazken, sorun çıkarma eğilimi onun için yeni bir şey değil.

Johnny'nin evinde olmasına neden şaşırmadım? Ben de buradan kaçtım, değil mi?

Gözlerimiz buluşuyor, gülümsemesi her geçen saniye genişliyor, cazibesi daha da artıyor.

Manyetizma terimini daha önce duymuştum. Anladığımı sanıyordum. Ama o ana kadar ne anlama geldiği, nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ona kadar.

Bu yüzden ondan hemen nefret ettim.

Ama onun inanılmaz vücudu, çarpık gülümsemesi ve inkar edilemez varlığından çok daha fazlası - çok daha fazlası - burada durup kelimeleri bulmakta zorlanmama neden oluyor, oysa kelimeler genellikle benim güçlü yanımdır. Onunla ilgili her bir şey içimdeki her bir şeyi büyülüyor.

Hem de neler yapabileceğine dair söylentileri bildikten sonra.

Senden kesinlikle bir sorun var, Lenn. Bir de erkeklere tövbe ettiğimi düşünürdüm.

"Kendini övme," diyorum başımı sallayarak, sanki büyüsünü bozmaya çalışıyormuşum gibi. Gözlerim, gözleriyle tekrar buluşmadan önce, vücudunu öne *diğer* şeylerin yanı sıra dövmelemleri merak ederek olmaması gereken yerlere dalıyor. "Ateşliydim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Yüzmek istedim. Üçü de benim hakkım."

"Ne tesadüf. Antrenmanım yüzünden ağrım vardı. Saunayı kullanmak istedim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Ne garip."

"Bu yüzden çıplaksın."

"Evet. *Dolayısıyla*." Birkaç adım öne çıkıyor, çıplaklığından hiç utanmıyor ve böyle görünürken neden utansın ki; bir Yunan tanrısı artı dövmeleler. Aşağı uzanıp karnının alt kısmını kaşıyor, gözlerimi belindeki o hınzır V'nin kesildiğı yere, sonra da dörtlü kaslarının üzerinde duran sikinin kalınlığına çekiyor.

"Üzerine bir şeyler istemiyor musun?" Şimdi havlusunu görebildiğim sandalyeyi işaret ederek soruyorum, önümdeki manzara beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum, nasıl etkilemesin ki?

"Neden, sevgilim? Görünüşe göre manzaranın tadını çıkarıyorsun. Neden seni bundan mahrum etmek isteyeyim ki?"

"Ciddi misin?" Söylediklerinin doğru olduğı gerçeğini hiçbir şekilde yansıtmayan kısmi bir kıkırdamayla soruyorum.

Rush McKenzie birden fazla açıdan kesinlikle göze hoş geliyor. Denemeden bile libidomu ateşliyor.

Ama ona tekrar bakma zevkini tattırmayı reddediyorum - özellikle de yaptığı son yorumdan sonra. Bunun yerine muhteşem Kaliforniya güneşinin altında durup birbirimize bakıyoruz.

Onun ifadesinde hınzır bir şehvet varken, benimkinde ağır bir inançsızlık var.

Ve arzu.

Çünkü aklımın, dilimin o belirgin karın kaslarının üzerinde ve ötesinde izlemek istediğı tüm çizgilerle başlayan kirli küçük bir fanteziye sahip olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Tam da erkeklerden uzak durmaya yemin etmişken, kendime verdiğim sözü bozmaya degecek biri vals yapar gibi içeri girdi, hem de çırılçıplak.

Bu saçmalığı uyduramam.

Ve Rush'a uzun, görkemli bir bakıştan sonra, bunu istediğimi sanmıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

İLGİNÇ.

Onu sadece omuzlarından yukarısını gördüğümde korkunç derecede güzeldi ve yine de havuzda durduğu yerden bana bakarken çok *ilginçti*.

Çoğu kadın o sinir bozucu kıkırdamayı ve göğüslerini sallamayı tercih ederken onun geri adım atmadığı yerden ne sunulduğunu görebiliyordum.

Ama o değil.

Bakmaktan utanmayan safir mavisi gözleriyle bu kadın değil.

"Yani benim bile olmayan bir eve girdin ve dikkatimi çektin. Şimdi benim polisi aramamla onların gelmesi arasındaki kısa sürede benimle ne yapmayı planlıyorsun?" O kısa sürede çok şey yapılabileceğini bildiğim için soruyorum. Geçmiş tecrübelerime dayanarak.

Ama öksürüklü kahkahası ve kalkık kaşları bana bunun sıradan bir fangirl karşılaşması olmadığını söylüyor. O çok sakın, çok etkilenmemiş.

Birkaç dakika önce umursamadan gülle atmak için evden çıkan kişinin tüm ipuçları gitti ve yerini karşımda duran meraklı, hesaplı kadın aldı.

Sorun şu ki, onun o tarafını gördüm - umursamaz, kaygısız - ve umursamamam gerekirken onu tekrar bulmak cazip geliyor.

"Bakalım," diyor havuzun basamaklarına doğru ilerlerken. "Kapıya girmek için şifreyi biliyorum, o yüzden zorla girmiyorum." Bir basamak yukarı çıkarak, iki kırmızı üçgen kumaşın altına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş, ne çok büyük ne de çok küçük, mükemmel şekilli göğüslerini ortaya çıkardı. "Johnny'yi yaklaşık sekiz yıldır tanıyorum, bu yüzden burada hoş karşılanmaktan daha fazlasıyım." Bir adım daha atıyor ve şimdi göbeğindeki mücevherin ışıltısının olduğu yerde belinin daralmasına maruz kalıyorum. "Ve son olarak, sana karşı zerre kadar ilgim yok, ki eminim bu egon için büyük bir şok olmuştur."

Yalancı.

Çenesinin duruşu ve gözlerinin tekrar sikime kayması bana aksini söylüyor.

Ama havuzdan dışarı adımını attığında ve bu kadının bütünüyle , adımlarımdan vazgeçiyorum. Boyu 1.80, fit ama çok kaslı değil, kıvrımları normal bir erkeğin ilgisini çekecek her bir santimini ortaya çıkarıyor. Biz erkeklerin sevdiği o mükemmel şekilde yumuşak ve esnek; tutunmak ve içine gömülmek istiyoruz ama onu kıracaktıysanız gibi hissetmiyoruz.

Lanet olsun.

Bir adım öne çıktım. "O zaman ikimiz varız."

"En azından şimdi halloldu." Dudakları seğiriyor, çünkü yalan söylediğimi o da en az benim kadar biliyor. "Burada kalıp kalmayacağını sorardım ama cevabının evet olduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım. "Bir süre ortalıkta görünmeyebilirim."

Kahkahası ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Yalan mı söylüyorsun? Los Angeles'ta mı? Sanırım biri size bu şehrin nasıl bir yer olduğu konusunda yalan söylemiş olabilir. Görmek ya da görülmek. Eğer göze batmamak istiyorsan Montana gibi bir yere gidip atlarla oynarsın."

"Atlarla tek bir ortak noktam var," diye takılıyorum ve gözlerini devirip başını sallıyor.

"Los Angeles'ın kaçtığınız ilgiden yeterince uzak olduğunu sanmıyorum."

"Bugünlerde hiçbir yer yeterince uzak değil gibi görünüyor."

Bana doğru yürüyor, hala beni ölçüp biçiyor ve tam yeterince yüz­süz olduğunu düşündüğümde, vermeye fazlasıyla istekli olduğum bir öpücük için eğilmek üzereyken, yanımdaki havluma uzanıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatıyor, ne yaptığını sandığımı anlıyor ve ben de gülüyorum.

Bu kadını sevdim. Sade ve basit.

Aramızda bir adım mesafe var, havlu elinde, su hâlâ teninde boncuk boncuk ve ilk kez yanaklarının üstündeki çillerin tozunu fark ediyorum. Seksi kelimesini tanımlayan bir kadında şirin.

"Lennox Kincade," diyor ve şimdi birkaç saniye öncesine göre daha da ilgimi çekiyor. İsmi­ni biliyorum, bir ya da iki kız kardeşiyle tanışmıştım ama Lennox'la hiç tanışmamıştım.

Asıl soru neden olmasın? "Rush McKenzie."

"Öyle sanıyorum," diyor eğilip havluyu uzun bacaklarının her birinde gezdirirken.

Evet, bakıyorum tatlım. Bir erkeğin izlememesi aptallık olur.

"Johnny ile birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," diyor. "Johnny herkesi tanır."

"Doğru."

"Onunla yıllar önce Super Bowl'da tanıştım. Maç sırasında Stance'in stadyum sütindeydim," diyorum Johnny'nin ailesinin şirketi Stance Sports'tan bahsederek, "ve çok iyi anlaştık. O zamandan beri ara sıra buluşuyoruz. Kaostan uzaklaşmak için bana teklifte bulundu. Ben de kabul ettim."

Dudaklarını büküyor ve bir kez daha bana bakarken güneşi engellemek için elini alına koyuyor. Aksanımla alay edercesine ve sırtarak altını çizerek, "Yarıya kadar uçuyorsun dostum," diyor.

"Tüm yeteneklerimizi hemen göstermekten hoşlanmayız."

"İlk izlenim için çok fazla o zaman."

"Tanrım," diye bağıyorum.

Ama tam yanımdan geçerken bileğinden tutuyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. Bu kez, kararmadan önce gözbebeklerinin etrafında açık mavi bir halka olduğunu fark edebiliyorum. Eşsiz.

"Görünüşe göre zaten başın yeterince belada, McKenzie. Bence yapman gereken son şey benimle yeni bir bela başlatmak."

"Bu bir uyarı mı yoksa tehdit mi?"

"Belki de bu bir davettir." Sırıttıyor. "Çünkü Tanrı biliyor ya, şu anda üçünden de biraz kullanabilirim."

Lennox Kincade tek kelime etmeden eve giriyor ve beni kalçalarının yıkıcı salınımını, kışının kıvrımını ve omuzlarının eğimini arkadan izlemek zorunda bırakıyor.

Ben de Amerika'da geçireceğim zamandan korkacağımı sanıyordum.

Görünüşe göre zaman geçirmeme yardımcı olacak bir şey bulmuş olabilirim.

Lanet olsun, eğer sorun çıkarmakla suçlanacaksam, bu arada biraz da tadını çıkarabilirim.

ALTINCI BÖLÜM

LENNOX

"YANI BU KADAR MI? Konuşamayacağın gizli toplantılar için mi buradasın?" Johnny bardağının kenarından soruyor. Dışarıdaki kanepenin üzerine yayılmış, aramızda yanan ateşin alevleri saçlarındaki sarıyla oynuyor.

"Sır sayılmaz." Finn'in bildiği açıkken, yani tam olarak bir sır değilken, Cannon'ın teklifinden Johnny'ye neden bahsetmediğimi merak ediyorum. "Sadece ... beklemede." Bakışlarımı Rush'ın mutfakta hareket ettiği, yeşil şeyleri blender'a koyma konusunda sahip olduğumu söyleyemeyeceğim bir özveriyle smoothie yaptığı evin içine doğru kaydırıyorum.

Tezgahın üzerindeki protein tozu ve takviyeler artık çok anlamlı.

"Evet?" Johnny soruyor, ben ona ve kalkık kaşlarına dönüp bakana kadar tek kelime uzuyor.

"Evet, ne?"

"Evet, oraya bakmayı bırak. Zaten başı belada."

"Burada olduğu konusunda beni uyarmayı ihmal eden sendin."

"Berbat cep telefonu hizmetini ama sana söyledim. Sadece duymadın.

o."

"Belki ona da söylemeliydin. Yani, kim etrafta dolaşıp başka birinin evine çırılçıplak mı gideceksin?"

"Görünüşe göre başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayan bir adam," diyor ve Rush'a doğru bakıyor.

Ama neden yapsın ki? Bir futbolcu olarak Rush'ın olağanüstü bir fiziği var. Zayıf ve formda vücudu, yıllarca süren sıkı çalışma ve öz disiplinin bir kanıtı.

Şu anda o vücudu inceliyorum ve daha önce benden bir adım ötede dururken ne kadar inanılmaz görüldüğünü hatırlıyorum ... ve çıplak.

"Sakın gözlerinde o bakışı görmeye cüret etme, Lenn. İhtiyacı olan son şey seni de karışımına katmak."

"Ben mi?" diye mırıldandım. "Neyim var *benim*?"

"Adam takım arkadaşının karısıyla, ünlü bir şarkıcıyla yatmakla suçlanıyor, Tanrı aşkına, bu yüzden tabii ki görüntü orman yangını gibi yayılıyor. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Aldatmayı onayladığımdan değil, ama magazin gazetelerine bakılırsa Hollywood'da böyle şeyler hep oluyor. Bunu yapan diğer herkes hakkında kötü düşünmüyorsanız neden ona göz kırpıyorsunuz?"

"Los Angeles'ta gördüklerim ve duyduklarım karşısında her zaman gözlerimi kırpıştırıyorum, ancak Rush'la ilgili olarak, sözleşmesinin yeniden müzakere edileceği ve tüm kulübün kalması ya da gitmesi konusunda ayaklandığı bir zamanda bu pek de iyi bir zamanlama değil. Sizce yönetim ne yapacak? Huzuru sağlamak için onu takas mı edecek yoksa takımda tutup diğer takım arkadaşlarının da karılarını becereceği korkusuna mı kapılacak?"

"Ben saçmalık diyorum. Yıldız oyuncularını takas etmeyecekler." "Seth onların kaptanı ama."

"Kariyerinin sonuna yaklaşıyor ve artık Rush kadar popüler ya da güvenilir değil. Bir şampiyonluk daha kazanma hırsı her şeyden önce geliyor."

"Yaralanmaya hakaret eklemekten bahsediyoruz. Rush'ın gelecek sezon kaptanlık rolüne geçeceği söyleniyordu. Seth'in karısını ve takımdaki statüsünü çalacak." Johnny, Rush'a doğru bir bakış atar ve anlamlı bir ısıklık çıkar. "Orada ortalığın karıştığını duydum. Çocuklar kimin hangi tarafta yer alacağı konusunda kavga ediyor ve yönetim sürekli olarak bunu nasıl yumuşatacaklarını konuşuyor, oysa oyuncularının özel hayatlarını yönetmek onların işi değil."

"Kulağa kaos gibi geliyor," diye mırıldanıyorum ama orada burada Seth hakkında yapılan yorumlara kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Söylentilere göre pek de iyi biri değilmiş. "Rush ortalık sakinleşene kadar saklanmak için mi burada?"

"Ya da başka bir skandal onunkini gölgede bırakır."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, bakışlarımın tekrar Rush'a yöneldiğini fark ediyorum.

"Tüm bunlardan sonra hala burada oturup ona mı bakacaksın?"

"Sadece sana bakmadığım için kıskanıyorsun." Bardak altlığını ona fırlatıyorum. "Ve eww. Eğer baksaydım bu iğrenç olurdu çünkü sen benim hiç sahip olmadığım kardeşimsin."

"Doğru." Kıkırdıyor ama bana bir bakış fırlatıyor. "Az önce söylediklerimin, Rush'ın yaptıklarının hiçbirisi, o sümüklü gözleri yaparken seni duraksatmıyor mu?"

ona?"

"Gözlerimi ona dikmiyorum." Buna için için yanmak deniyor. Ona baktığımda içim yanıyor çünkü aradaki mesafeye rağmen çekiciliği inkar edilemez. "O mu yaptı?" diye soruyorum.

"Ne demek, *yaptı mı*?" Johnny sorduğum için bana deliymişim gibi bakıyor ama o eve gelmeden önce telefonumda yaptığım hızlı aramada Rush'ın "yorum yok" dışında bir şey söylediği tek bir makale ya da gönderi göremedim.

Neden onu aradım? Neden yaptıklarını telafi edebilecek bir şey olmasını istedim? Neden umurumda olsun ki?

Çünkü Rush McKenzie'nin o adam olduğunu sanmıyorum. Takım arkadaşının diğer yarısıyla aldatmanın yol açtığı muazzam dalgalanma etkisini umursamayan adam. Hayatımda pek çok boktan insan tanıdım, temsil ettiğim diğer sporcularda sadakatsizlik üstüne sadakatsizlik gördüm. Rush kendini beğenmiş ve kibirli olsa da, daha önce defalarca gördüğüm pespayeliği hissetmiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse? Johnny de bunun doğru olduğunu düşünseydi evine bu kadar kolay girmesine izin verir miydi, şaşırırdım. Bu kadar iyi arkadaş olmamızın sebeplerinden biri de bu.

"Peki, kimse ona bunu yapıp yapmadığını sordu mu?" Ben soruyorum. "Yani... tabii ki her kadını, hatta pop yıldızlarını bile etkileyebilecek o ukala havası ve çarpık gülümsemesi var ama-"

"Üzgünüm, bu dikkat ettiğim bir şey değil," diyor ve gözlerini deviriyor.

"İşte bu yüzden kıskanıyorsun, çünkü buralarda yığınla duran paranla satın alamazsın," diye takılıyorum.

"Tam bir baş ." Gülümsemesi genişliyor.

"Beni başka türlü istemezdin."

"Haklısın, yine de senden birazcık almak çok işe yarıyor." Göz kırıyor. "Asıl soru, niyetinin beni acımasızca taciz etmek olduğu açıkken neden ziyaret etmene izin veriyorum?"

"Çünkü beni seviyorsun." En eski arkadaşıma toplayabildiğim en büyük, en sevimsiz sırtışı veriyorum.

"Haklısın. Haklıyım. Bu bir hastalık." Boş bardağına biraz daha merlot dolduruyor. "Soruna cevap vermek gerekirse, sordum ama bu konuda konuşmuyor. Ne zaman bu konudan bahsetsem, ağzını sıkı tutuyor. Kulüp, kulüp işlerini içeride tutmak için bir yayın yasağı koydu."

"Kulüp için akıllıca, ama bence bunun için biraz geç, çünkü dışarıdaki her magazin gazetesinde ikisinin bir fotoğrafı var." Gülüyorum.

"Sanırım ekip bu konuda biraz kavga ettikten sonra verildi." Omuz silkiyor. "Onun isteklerine saygı duyacağım ve dünyadaki diğer herkes bunu yapmadığı için onu bu konuda rahat bırakacağım."

Dudaklarımı büzüyorum ve yanlış algılamadan kaynaklanan bir şeyle suçlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. "Yine de birinin çıkıp ona sorması gerektiğini düşünüyorum."

"Bunun sen olmamasına ne ? Şimdilik ev arkadaşlarım arasındaki huzuru korumam gerekiyor." Bir kadehi bana doğru kaldırıyor. "Ortaya çıkıp bir şeyler sormaktan bahsetmişken, bana neden burada olduğunu söylemek ister misin? Birbirimizi sadece bir şeyden kaçtığımda ortaya çıktığını bilecek kadar uzun zamandır tanıyoruz."

Kahretsin. Sizi herkesten daha iyi tanıyan tek kişiye koştüğunuzda sorun budur.

Bakışlarımız şöminenin karşısında duruyor ve sonra ona son yirmi dört saatimle ilgili her şeyi anlatıyorum - konferans, Finn, Chase ve Dekker'la yaptığım konuşma. Hepsini.

"Ailenin seni deli gibi sevdiğini biliyorsun, değil mi?" diyor uzun bir sessizlik ve sessiz, düşünceli bir bakıştan sonra.

"Beni istedikleri kadar sevebilirler ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmaz. Benim hakkımda ne düşündükleri ya da başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil."

"Hikâyenin devamı , değil mi?" diye dürtüklüyor.

Bir gülümseme hayaleti dudaklarımı renklendirirken nefesimin altında küfrediyorum. Nasıl oluyor da biliyor? Nasıl oluyor da kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şeyi bana itiraf ettiriyor?

Son iki ay içinde kaybettiğim iki büyük müşteriyi düşünürken uzun nefesim sessizlik boyunca uzanıyor. Her şeyi hallettiğimi düşündüğüm, ama belli ki ihtiyaçları olanı vermeyerek bir şekilde çuvalladığım müşteriler. Kız kardeşlerime ve babama arkasındaki tüm hikayeyi anlatmadığım müşteriler çünkü bu beni onların zaten terk ettiğinden daha kötü bir duruma düşürdü.

"Yani bir isyan halinde, o kişi olmadığınızı kendinize kanıtlamak için size teklif edilen işi kabul etmek üzere buraya uçtunuz."

"Temel olarak." Omuz silkiyorum. "Ve bunu onlara da kanıtlamak için."

"Belki de duyduğunuz şeyin bu olduğunu -işinizi iyi yapmadığınızı düşündüklerini ama aslında böyle hiç düşündünüz mü?"

İşte bu yüzden buraya geldim. Johnny beni her zaman kimsenin anlamadığı bir seviyede anlıyor. Zorlamaz ama her seferinde bana doğruyu söyler ve şu anda buna ihtiyacım var.

"Aksini düşünmem için çok fazla tesadüf var."

Ben ona ters ters bakarken, "Bunu her şeyi okuyan kadın söylüyor," diyor. "Bak, ne dediğini duyuyorum, neden kendini kanıtlamak için gizli kapaklı bir şeyler yapma ihtiyacı hissettiğini anlıyorum ama şunu bil ki çoğumuz seni seviyoruz çünkü sen zekânın ve güzelliğinin mükemmel bir karışımısın. Kendinden şüphe etmene neden olan Sanderson gibi pisliklerin canı cehenneme. Seni başka türlü istemezdik."

"Eve gitmek yerine arkadaşınızın evine kaçan kişi siz olduğunuzda, belki de onların haklı olup olmadığını ve belki de aslında son zamanlarda hiç olmadığı kadar rahat olup olmadığınızı merak ettiğinizde bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

"Asıl soru şu: Neden rahatınıza düşkünsünüz?"

Cevabı bulmaya çalışırken ağzımı açıp kapatıyorum. Sıkıldığım için mi? Huzursuz? Çünkü son zamanlarda daha fazlası varmış gibi hissediyorum ve bu fazlanın ne olduğundan henüz tam olarak emin değilim? Belki de her zaman Kincade ailesinin bir parçası olmak yerine daha fazla bağımsızlık -biraz da kendim- hissetmek istiyorum.

Ailemin bir parçası olmak yanlış bir şey değil. Birbirimizi delicesine seviyoruz (didişmediğimiz zamanlarda), ama aynı zamanda kimliğim hiçbir zaman onlardan başka bir şey olmadı. Ama iş.

Ama güzellik kraliçesi.

Ama dört kızın üçüncüsü.

Başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Benimki gibi bir ailenin parçası olmayı her şeyden çok isteyen biri için bunu nasıl kelimelere dökebilirim?

Johnny Stance, bir imparatorluk kurmak ve onun zenginliklerinin tadını çıkarmakla meşgul oldukları için oğullarına para saçan ebeveynlerin mükemmel bir örneği.

"Nereye kaçtın?" Johnny soruyor.

"Hiçbir yerde. Ben buradayım. Burada olmama izin verdiğin için minnettarım."

"İstediğin kadar kalabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve başımı tekrar evin içine bakabileceğim tarafa çeviriyorum. Rush tezgâhın üzerine eğilmiş, kollarını tezgâha dayamış, bir yandan da dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyor. Bir çift koyu gri eşofmanın üzerinde

Üzerindeki Liverpool Futbol Kulübü logosu kalçalarından aşağı sarkıyor ve birkaç dakika önce yaptığı yeşil smoothie'nin yarısı yanında boş duruyor.

"Yine bakıyorsun," diye mırıldanıyor Johnny.

"Beni suçlayabilir misin?" Gülüyorum. "Yani, Tanrım. Ona bir baksana. Mükemmel sayılır."

"Eğer her futbolcunun olmak için can atacağı ve her kadının becermek isteyeceği kara kara heriflerden hoşlanıyorsanız."

"Temelde," diyorum omuz silkerek ve gülerek, sanki sağduyuymuş gibi.

"Dediğim gibi, Lenn, sana ihtiyacı yok."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Konunun değişmesini ve sesindeki şakacı tonu memnuniyetle karşılayarak soruyorum.

"Yani şu anda ayaklarının yere basması gerekiyor gibi görünüyor. Bağlanmaktan hoşlanmıyorsunuz, eğlenmeyi seviyorsunuz ve onun için eğlence medya mıknaşından başka bir şey değil. Bu ruh halindeyken isyan etmeyi seviyorsunuz ve görünen o ki zaten öyle yoksa burada olmazdı. Hatta bu onun göbek adı." Her bir noktayı parmaklarıyla işaretliyor. "Ve yapmaman gereken şeylerden asla çekinmiyorsun."

Rush kollarını başının üzerine doğru uzatarak eşofmanının biraz kaymasına neden olurken, "Benim yapmam gereken şey o," diye mırıldanıyorum.

"Tanrım, Lennox. Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum ve ona *kanaryayı yiyen kedi* sırtışını sunuyorum. "Dürüst olduğum için beni suçlayamazsın."

YEDİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"BURASI SENİN *TUVALETİN* DE NE DEMEK?" Rush'ın kapı aralığında durduğu, bir kolunu pervaza dayadığı ve aynı eşofman altını kalçalarına kadar indirdiği yere baktığımda, bu terimi kullandığım için kendimi gülünç hissederek soruyorum. Sabun ve narenciye gibi kokuyor ve cehennem ... gerçekten de güzel kokmak zorunda mı?

"Hayır, tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Burası banyo ve benim. Geldiğimden beri kullandığım. Az önce çekmeceye yerleştirdiğin her şey" - boştaki eliyle çekmeceye yerleştirdiğim tuvalet malzemelerini işaret ediyor - "*benim* bokum."

Ve onun burada durmasında bir şey var - ya da belki de bütün akşam kendi halindeyken beni fark etmesini istediğim içindir - beni şakalaşmaya, tartışmaya, aramızdaki cinsel gerilimi azaltacak herhangi bir şeye itiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Bornozumu belime daha sıkı sararken aynaya bakıp tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Tanrı biliyor ya, bu evde milyonlarca banyo daha var," dedi. diyor.

"Güzel, o zaman sana daha uygun bir tane bulabilirsin. Bunun içinde Makyajımı yapmak için en iyi ışık," diyorum ve yüzümü ona dönerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Şu anda bile onu gördüğümde enayi yerine konuyorum - çenesinin kesimi, dudaklarının dolgunluğu ve kristal yeşili gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleri. En erkeksi şekilde gerçekten çarpıcı.

"O zaman bana uygun olan bu olduğu için onsuz yapmak zorunda kalacak olman çok kötü." O da bana aynı sinsi gülümsemeyle karşılık veriyor. "Buraya ilk ben geldim."

Eğer oraya gitmek istiyorsa. . . "Bulanlar, saklayanlar."

"Gerçekten mi?" Gülüyor ve elini saçlarında gezdirerek yüzünü dağıtıyor. "Sen başka bir şeysin."

"Bana öyle söylendi." Başımı eğip ona bakıyorum. Sessizlik uzuyor ve o anın neşesine hiç uymayan soruyu sormam için bana yalvarıyor. "Buraya neden geldin?"

"Johnny'lere mi?" Soruyu kendine göre değiştiriyor ve ben de daha azını beklemiyorum. "Muhtemelen senin burada olmanla aynı sebepten. Çünkü yargılanmayacağımı bildiğim bir yere ihtiyacım vardı ve Johnny de öyle bir yer. Ayrıca manzara ve havuz da cabası."

Verdiği cevabın dürüstlüğüne hem şaşıyor hem de etkileniyorum ve başımı sallayarak karşılık veriyorum. Johnny ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "*Az önce söylediklerimin hiçbirini, Rush'ın yaptıkları, ona o sersem bakışları atarken seni duraksatmıyor mu?*"

Hayır.

Aslında, bunun bir cazibesi var. Herkesin sizi uzak durmanız için uyardığı birini istemenin. Baştan çıkarıcı ve heyecan vericidir, isyan her zaman öyledir.

Benden bir yanıt almak için kaşlarını kaldırıyor, ama sanırım aramızdaki gerilim yeterince yanıt veriyor. Bu inkar edilemez bir şey - onun da bunu hissettiğini biliyorum - ve ikimiz de bunu kırmayı ya da dağıtmayı tercih etmiyoruz.

Kafamda henüz sormaya cesaret edemediğim daha pek çok soru dönüp dururken, küçük alanda, birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz: *Ne kadar kalacaksın? Planlarınız neler?*

En çok da Johnny'ye sorduğum soruyu: *Bunu sen mi yaptın?*

Rush'ın bana cevap borcu yok. Beni neredeyse hiç tanımıyor ama yine de burada, yakın bir yerde duruyoruz, zihnim dolaşıyor ve bedenim istiyor.

Uzanıp ona dokunmak için kaşınıyorum. Çenesine. Saçına. Koluna. Aramızda bir bağ kurmak için her şeyi yaparım ve bu benim için çok garip bir düşünce çünkü ben genellikle dokunmayı seven biri değilimdir.

Ama kaçınıyorum, çünkü onun hakkında bildiğim çok az şeyde bana geri adım atmamı söyleyen bir şey var. İçgüdülerimi dinlediğimde, onun yıkıcı olacağını biliyorum - duyularım, alıştığım statüko ve hissetmekten hoşlanmadığına yemin ettiğim kalbim için.

"Burada ne işimiz var Lennox?" diye soruyor, sesi fısıltı gibi.

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ve gözlerime geri dönmeden önce gözlerinin onlara bakmak için aşağıya kaymasını izliyorum.

"Seninle pazarlık yapıyorum," diye mırıldanıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi yön değiştirerek.

Alan herhangi bir misafir banyosu standardına göre geniş, ancak o içeri girdiği anda sanki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyorum. Nefes almak için geriye kalan tek şey o.

"Buna böyle mi diyorsun?" diye soruyor bir adım daha yaklaşırken. "*Pazarlık mı?*"

Dediğim gibi, Lenn, şu anda sana ihtiyacı yok.

"Evet. Pazarlık ettik. Ben kazandım." Ona muzaffer ve abartılı bir sırıtış atıyorum. "Şimdi de burası benimle dolu olduğu için hangi banyoyu kullanacağınıza karar vereceğiz."

"Aynı konuşmayı yaptığımızı sanmıyorum. Bu tuvaleti sana devretmiş olmamın imkânı yok." İngiliz terimlerini yanlış kullanmamla dalga geçerken dudaklarını küçük bir çocuk gülümsemesi boyuyor. Bu gülümseme ve cazibesi çok uzaklara gitmeli. İhtiyacım olan son şey onda çekici başka bir şey bulmak.

"Sen söyledin. Ben de duydum."

"Söylenmemiş sözlerimle mi?"

Gülüyor. "Evet." Başımı sallıyorum.

"Akıl okuyabiliyorum."

"Sen bilirsin." Kıkırdaması alçak ve baştan çıkarıcı ve yaklaşırken tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Pazarlık becerilerin üzerinde biraz çalışman gerekiyor, McKenzie," diye takılıyor.

"Seninkiler de öyle," diyor ve eşofmanını kalçalarından itip dışarı çıktığında irkiliyorum.

"Ne yapıyorsun-"

"Görünüşe göre artık banyoyu paylaşıyoruz, o yüzden" -aynada gözlerimle buluşuyor- "duş alıyor olmama şaşırmamalısın. Akıl falan okuyabildiğine göre."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Tek yapabildiğim bu, gerçekten. Ve bu onun inanılmaz vücuduna bakmaktan çok daha az kutuplaştırıcı. "Aferin sana," diyorum kesin bir baş sallamasıyla. "Sen git bunu yap."

"Yapacağım."

"İlerisi için şok değeri bende pek işe yaramıyor."

"Not ettim. Ben daha çok duşa ihtiyacım olduğu ve sen de benim banyomda olduğun için gidiyordum." Bir sırıtışla savaştı. "Etkilendin mi?"

"Beni etkilemek için bundan çok daha fazlası gerekir."

"Biliyorum. Müzakere becerilerinizi kaybetmeniz, daha önce havuz başında gördüklerinize hâlâ hayran olduğunuzun kesin bir işareti."

"Ah lütfen," diyorum gözlerimi devirerek, duş açılıp içine girdiğinde.

"Merak etme aşkım. Ben de hala senin bikininin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum."

Buğulu camın ardından gözlerim onunkilerle buluşuyor ve şimşek hızında bir sırıtışla karşılaşyorum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve banyodan çıkıp koridoru geçerek odama girerken ve arkamdan kapattığım kapıya yaslanırken onun sözlerinden etkilenmemeye çalışmak.

Gözlerimi kapatıp tüm bu alışverişı kafamda tekrar tekrar canlandırırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. O bir alaycı ve flörtçü ve onunla sadece iki kez konuştuktan sonra düşüncelerim bunlarsa, başımın belada olduğunu biliyorum.

Son birkaç gün egoma ve benlik duyguma bir darbe oldu. Rush'ın kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlaması o kadar kötü bir şey mi? Aylardır durmaksızın çalışıp kendimle ilgilenmemem daha da mı kötü?

Benimle ilgilenmek derken, uzanıp istediğimi almaktan bahsediyorum. Ve lanet olsun, onu istiyorum.

Rush'ın da tereddüt eden bir adam olmadığını hissediyorum. Alır, talep eder ve hızına yetişemezseniz, yoluna devam eder.

Bunda bir meydan okuma, bir cazibe var.

Sporcuları çekici bulmamın sebebi ne? Güçlü eller, güçlü vücutlar, bir şeyde iyi olduğunu bilen bir adamın kibirli havası, adanmışlık... Sanki onlar benim kriptonitim.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Rush korkunç bir hata olurdu. Korkunç, muhteşem, tatmin edici bir hata. Bunu sadece bir gün sonra anladım ama işin komik tarafı, bunu zaten yapacağımı biliyordum.

Ve bunun için zerre kadar üzülmiyorum.

Ben istediği şeyin peşinden utanmadan ve korkmadan giden bir kadını. . Rush McKenzie'yi istiyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUSH

11 yıl önce

MİDEM O KADAR YÜKSEK SESLE BÜYÜYOR Kİ NABZIMIN GÜRÜLTÜSÜNÜ KULAKLARIMDAN DUYABİLİYORUM.

Sadece normal davran, Rush. Yavaş hareket et, etraftaki ürünlere bak ve sonra sanki midenin içini dışına doğru yediğini hissetmiyormuş gibi dergiyi karıştır. Ceplerinize sakladığınız bisküvileri ya da ceketinizin altındaki kemerinizin arkasına sıkıştırdığınız muzı düşünmeyin.

Baş dönmesi beni tekrar vuruyor. Acımasız ve amansız bir şekilde görüşümü karartıyor ve bayılmamak için rafın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Takım arkadaşımın bana ikram ettiği protein barından arta kalan bir ısırlığı en son yememin üzerinden yirmi dört saat geçti -belki de hatırlayamıyorum-. O zamandan beri, bekledikleri performansı sergilemeye odaklanmak için her şeyimi harcadığım iki, üç saatlik antrenman seansları yaptım.

Aynı performansın beni bu kabustan kurtarması için dua ediyorum.

Çünkü Liverpool Akademisi'nin her yıl verdiği tek bursu kazanmaya çok ama çok yaklaştım.

Bu burs -bir şans- benim için her şeyi değiştirebilirdi. Sadece beni Premier Lig'de oynama yolunda bir adım daha ileriye götürmekle kalmayacak, aynı zamanda bana kalacak bir yer ve yemek için harçlık da sağlayacaktı. Çok fazla olmazdı ama şu an sahip olduğumdan çok daha fazla olurdu. O zaman Crestfall Lane'deki dairelerden biri benimmiş gibi davranmayı bırakabilirim. İnsanlar benim oraya doğru yürüdüğümü görüyorlar ama futbol formasıyla arkasındaki sokağa doğru ilerleyen çocuğu hiç fark etmiyorlar. Kimse ön taraftaki terk edilmiş posta kutusunu sorgulamıyor, bazen içinde Bay McKenzie'ye gönderilmiş mektuplar oluyor. Kimse arkadaki küçük kulübenin kilidinin bana ait olduğunu fark etmedi. Bir tane bulduğumu

Beni yağmurdan koruyacak, içinde lavabosu olan, böylece giysilerimi ve kendimi yıkayabileceğim bir yer.

Böylece Kirkby'deki herhangi bir normal genç gibi davranabiliyorum - okula gidiyor, her boş anımı sahada geçiriyor, çaktırmadan bir bira içiyorum.

Ama yapmam gereken şey bu. Hayallerimin gerçekleşmesi için böyle yaşamalıyım. Böylece bir şansım olur.

Ya profesyonel futbol oynayacaksın ya da hiçbir şey.

Kanser Maude McKenzie'nin hayatını aldığı anda kimse umursamadı.

Daha da azı on beş yaşındaki oğlunun nerede olduğunu ve ona ne olacağını merak etmeyi düşündü.

"Affedersiniz, genç adam." Yanımda duran ve baykuşa benzeyen gözleriyle bana bakan yaşlı bir kadının sesiyle irkiliyorum. "Şuraya girebilir miyim?" Önümdeki erişte torbalarını işaret ediyor.

Şimdiki zamana geri döndüm. Açlık sancılarına ve antrenmandan dolayı ağrıyan kaslara. Umutsuzlukla karışık umuda. Tüm bunları gizli tutma dürtüsüne. Çünkü buradan defolup gitmezsem bayılacağım ve sonra biri çalmak üzere olduğum yiyeceği fark edecek.

Sonra her şey bitecek.

Rüya.

Benim

kaçışım.

Her şeyi.

Bu dükkanda olmamın bir sebebi var. Henüz hırsızlık yaparken yakalanmadığım tek yer burası. Ön taraftaki tezgahtarların el çabukluğu olup olmadığını kontrol etmek için beni takip etmeye başlamadığı tek yer.

"Evet." Başımı hızlıca salladım. "Özür dilerim. Ben-"

"Bu akşamki büyük maçı düşünüyorsun, ha?" diye soruyor ve üzerimdeki Liverpool Futbol Kulübü'nün elden düşme antrenman kıyafetlerini gösteriyor. "Man U'nun hiç şansı yok."

"Kesinlikle öyle değil," diye mırıldandıktan sonra hızlıca gülümseyip başımı eğerek ve yaklaşan akşamın soğğundan korunmak için kollarımı etrafıma sararak dükkândan hızla çıkıyorum.

Binanın kenarından geçer geçmez muzun kabuğunu koparıyorum ve yeterince hızlı yiyemiyorum. Midem ağrıyor ve gurulduyor. Muzun yarısı gittiğinde, sadece gerçekten aç olan birinin anlayabileceği bir çılgınlıkla bisküvi paketini yırtıyorum.

Yavaşlamak, birazını sonraya saklamak istiyorsunuz ama tek düşünebildiğiniz açlık sancılarını şimdi bastırmak. Tek bildiğiniz bu açlık hissinin bir süreliğine geçmesi gerektiği, çünkü aç karnına başka bir antrenmana gitmeniz mümkün değil.

Açken nasıl herkesten daha iyi olabilirsin? Daha ne kadar dayanabilirsin?

Bir elimde bisküvi, diğerinde yarısı yenmiş muzla köşeyi dönmek için acele ediyorum ve birine çarpıyorum.

İkimiz de şaşkınlıktan boğuk bir çığlık atıyoruz, ama benimki aynı zamanda elimdeki yiyecekler yere düştüğü için. Muz kopmuş ve toprağın üzerine yuvarlanmış, bisküviler de paketlerinden dökülmüştü. Yiyecekler için sessizce ağlamakla o kadar meşgulüm ki başımı kaldırıp takım arkadaşım Rory'yi ve yanındaki babasını görmem bir saniyemi alıyor.

Ya da korkutucu bakışları ve parlak kelepçeleriyle yanıma yaklaşan polis memuru.

"Yine mi?" diye soruyor polis memuru, utançtan gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken. Tekrar hırsızlık yaparken yakalanmak başka bir şey, bunu Rory ve çok varlıklı babası Archibald Matheson'ın önünde yaparken yakalanmak başka bir şey.

"I-uh-uh," diye kekeledim. "Ben öyle bir şey yapmadım. Yerde duruyor. Benim yaptığımı kanıtlayamazsınız."

"Sorun nedir memur bey?" Bay Matheson soruyor. Sinirlerim gerilirken ne iş yaptığımı unutuyorum ama Rory'nin eğitim sırasında onun hakkında ileri geri konuştuğunu duymuştum. Duyduklarımdan anladığım kadarıyla, akademide tek bir sözüyle tüm şanslarımın yok olmasını izleyebilecek kadar etkili biri gibi görünüyor.

Her birini.

"Bu çocuk" - polis memuru pazumu tutup kolumdan çekiştiriyor, "buradaki dükkanlardan birkaç kez hırsızlık yaparken yakalandı." Bana döndük ve beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye başladı. "Hadi karakola gidelim. Dükkan sahibi şikâyetçi olmamı istediği için görmezden gelemem. Daha önce senin yapışkan parmaklarını görmezden geldi ve şimdi sana bir ders vermek istiyor." Tekrar koluma yapıştı. "Hadi ama. Ne yapacağını biliyorsun."

"Hayır." Bu kelime panikle dolu boğuk bir çığlıktı. "Gidemem. Seçmelerin son haftası. Eğer gidersem, antrenman yapamam. Yapamam."

"Yanlıı bir şey yapmadı, memur bey," dedi Bay Matheson o bariton sesiyle, hem polisin hem de benim kafalarımızı

Ona bak. Bay Matheson ellerini oğlunun omuzlarına koyar ve onu ileri doğru iter. "Bunu yapan oğlum Rory'ydi."

Sanırım Rory'nin yüzündeki ifade benimkini yansıtıyor -şok, inançsızlık, şaşkınlık- ama benimkinde başka bir şey daha var, tereddüt.

Bay Matheson bunu neden yapsın ki? Neden benim yerimi alması için oğlunu önerdi? Neden zengin bir adam benim gibi bir hiç için devreye girsin?

"Efendim," diyor polis memuru beni bisküvi ve muzların yere döküldüğü yere geri çekerken, "ikimiz de bunu oğlunuzun yapmadığını biliyoruz."

Bay Matheson uzun ve alçak sesle kıkırdıyor. "Ama ben biliyorum." Rory şaşkın şaşkın ona bakarken bir adım öne çıktı. "İkisini birbiriyle karıştırmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyorum. Aynı eğitim kıyafetleri, aynı saç ve boyla bunu herkes yapabilirdi ama sizi temin ederim ki buradaki benim Rory'mdi. Aslında ben de ona ders veriyordum. Ona eylemlerin sonuçları olduğunu söylüyordum ve işte tam da bunu pekiştirmek için sen geldin."

Polis memuru Bay Matheson'dan bana bakıyor ve sonra pazumdaki tutuşu hafifçe gevşerken tekrar geri dönüyor.

"Ama, baba-"

"Saçmalama, Rory. İkimiz de Rush'ın senin hatalarının suçunu üstlenmesinin adil olmadığını biliyoruz." Onu biraz daha ileri itti. "Şimdi git. Git ve yaptıklarının sonuçlarına katlan. Polis memuruyla git."

"Peki ya gereken okul gezisi ne olacak? Ne olacak?

."

"Saçmalık. Biz Mathesonlar hatalarımızın sorumluluğunu üstleniriz."

Değiş tokuşu izliyorum, durumun bir parçası değilmişim gibi

hissediyorum, ama

daha ziyade kenarlarında yüzen bir balon. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor ama yine de, on beş yaşında bile olsam, yaşadığım sürece bu anı asla unutmayacağımı biliyorum.

Kısmen, uzun zamandır bana gösterilen ilk iyilikmiş gibi geldiği için bunu nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum. Ve eğer kabul edersem, bu sessiz kalmam ve suçumu Rory'nin üstlenmesine izin vermem gerektiği anlamına geliyor.

Eğer bursu alırsam takımımnda olacak bir çocuk.

Gözlerim tekrar yerdeki yiyeceğe , içimdeki mücadele, geri kalanı mahvolmadan önce onu nasıl rahatça alıp kurtarabileceğim konusunda öfkeleniyor. İçini çeken memur kolumu bırakıyor, Bay Matheson'a bir adım daha yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Her şey .

Bu arasında kalabilir. Neden bu hiç olmamış gibi yoluna devam etmiyorsun ve-

"Neden fark var, Memur Bey? Her iki çocuğun da aynı kanun ve standartlara tabi tutulması gerekmez mi?"

"Ama efendim."

"Memur bey, ben *Müfettiş* Matheson," diyor ve hem polisin hem de benim dudaklarım gevşerken elini uzatıyor.

Müfettiş mi?

Gözlerimi tekrar kocaman açıp ona bakıyorum. Bunu neden yapıyor?

"Hadi gidin," diye devam etti, onlara kışkırtıcı bir hareket yaparak. "Her şeyi halletmek için kısa süre içinde istasyona geleceğim."

Rory polisi takip etmeden önce babasına son bir kez umutsuzca, yalvaran bir bakış atıyor, omuzları çökmüş, ayakları sürüyerek.

"Evet, Bay Rush McKenzie," diyor Müfettiş Matheson, ben omzumun üzerinden Rory'nin heybetli babasına dönmeden önce bulunduğu yere bakarken. "Buralardan mısınız?"

Başımı salladım. "Çok taşındık." Bu yarı doğru, çünkü annem hayattayken çok taşınmıştık. Uzaktaki aile üyeleriyle yaşama sözü verince bize tren biletleri aldılar ve bizi İngiltere'nin bir ucundan diğerine birden fazla kez götürdüler. Burası annemin hastalanıp ölmesinden önceki birkaç yıl içinde kök saldıığımız yer oldu. Hayallerime daha yakın olabilmem için yaşayacağımıza söz verdiği yer. "Ama artık temelli buradayım."

"Anlıyorum." Beni çok yoğun bir şekilde inceliyor. "Sahada oldukça yeteneklisin evlat. Doğru çevrelerde adından bahsedildiğini duydum. Nasıl oldu da daha önce resmi olarak bir kulüpte oynamadın?"

Çünkü yemek kulüp ücretlerinden önce gelir. "Fırsatım olmadı," diye yalan söyledim.

"Eminim şimdi bir tane alacaksın. Son birkaç haftadır seni oynarken izledim, biliyorsun."

"Evet, efendim." Ayakları hareket edip bir tanesini daha yere çarparken bisküvilere tekrar bakıyorum. Yüksek sesle itiraz etmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Takım için mi seçmelere katılıyorsun? Varlığın olması gerektiği gibi oldukça getiriyor. Bence şu anda yenilmesi gereken kişi sensin."

İçimde kabaran umudu yutkunarak bastırıyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

"Koç benim iyi bir arkadaşımdır." Başka bir şey söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. "Aileni tanıyor muyum? Daha önce gördüğümü sanmıyorum."

sahanın etrafında dolanıyorlar."

"Hayır. Hiç yok efendim."

"Herkesin bir ailesi vardır," diyor kıkırdayarak.

Konuyu değiştirmeye çalışırken -kibar olmak için- gülümsemem gergin.

"Hemen eve gitmem gerekiyor."

"Nereye? Sizi bırakabilirim. Gökyüzü her an açılabilir."

"Yürüyebilirim," dedim. O polis. Beni ya kapı dışarı edecek ya da kesin ihbar edecek.

"Saçmalama. Seni ben götürüyüm."

"Zaten gereğinden fazlasını yaptınız, efendim." Bu sefer gözleriyle karşılaştığımda beni gerçekten gördüğünü düşünüyorum. Utanç. Utanç. Kendimi pek çok yönden "daha az" hissettiğim gerçeğini. Kayıp mallardan topladığım ikinci el üniformalar. Yanları delik ve çivileri aşınmış botlar.

Ağzının açılıp kapanması, bana itiraf edebileceğimden çok daha fazlasını anladığını ve belki de, sadece belki de, bana şu anda verdiğini hiç bilmediği bir can simidi verdiğini söylüyor. Her ne sebeple olursa olsun oğlunu otobüsün altına attığında beni korumak zorundaydı.

"Tamam o zaman." Nefesini üflüyor ve başını sallıyor. "Seni rahat bırakacağım ama birazdan yağacak yağmurda eve yürümene izin vermeyeceğim. İhtiyacımız olan son şey, hasta olduğun için o yetenekli ayaklarının sahada olmaması." Arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor ve bakmadan elime birkaç banknot sıkıştırıyor. "Taksi yolculuğu için o zaman."

"Efendim. Yapamam-" Kelimelerle ve parayla oynuyorum. "*Neden?*"

Koyu kahverengi gözleri benimkileri tutarken yüzündeki çizgiler sertliği ortaya çıkarıyor. İç çekişinde Rory'nin onu hayal kırıklığına uğrattığını anlatacak kadar çok şey var ve bu beni rahatsız etmekten çok rahatsız ediyor. Ne istediğimi anlaması için daha fazla açıklama yapmama gerek yok.

"Konumumdan dolayı her istediğini yapabileceğini düşünen bir oğlum olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Başkaları söylenmemiş bir kuralı uyguluyor diye bir şeyler yapmak ve sonra da yanına kâr kalmak? Alçakgönüllülük iyi bir şeydir Rush ve Rory'nin buna ihtiyacı vardı." Gözlerimle tekrar buluşmadan önce Oxfords'unun burnunun başka bir bisküviyi ezdiği yere bakıyor. "Ve çünkü karşılığında ne zaman bir iyiliğe ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz." Teklif ediyor

Anlamadığım kelimeler söyledikten sonra bana gülümsedi. "Yarın sahada görüşürüz evlat."

Oğlum.

Daha önce hiçbir erkeğin bana seslendiğini sanmadığım bir kelime ve beni olduğum yerde durduruyor. Bana değer verildiğini hissettiriyor. Ve ben aptalca bir şey söyleyemeden, Müfettiş Matheson durduğum yere arkasını dönüp bakmadan ters yöne doğru yürüyor.

Ancak o zaman bana eve taksiyle dönmekten çok daha fazlasını verdiğini fark ettim. Bana birkaç hafta yetecek kadar para verdi.

Arkasından seslenmek, teşekkür etmek ya da herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Sokağın köşesinde durup notlara bakıyorum. Müfettiş Matheson bilmeden bana birinin verebileceği en büyük hediyeği vermişti.

Zaman.

Dünyanın en zeki çocuğu değilim ama polis beni içeri alsaydı sonumun ne olacağını biliyorum.

Koruyucu aile. Ya da ülkenin diğer ucunda ve gerçekleştirmeye çok yakın olduğum hayallerimden uzakta yaşayan akrabalarımın yanında.

"Varlığınız olması gerektiği gibi büyük ses getiriyor. Bence şu anda yenilmesi gereken kişi sensin."

Yıllar önce dua etmeyi bıraktım ama yine de dua ediyorum.

Tanrım, o bursu almama yardım et. Rory'nin babasının bana verdiklerini kullanmama yardım et. Lütfen o hayallerin gerçekleşmesine izin ver.

DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

SINIRDAYIM.

Hayatım ciddi bir dönüş yapmak üzere ve bu dönüş beni bildiğim her şeyden bir adım daha uzaklaştıracak diye ölesiye korkuyorum. Ve asla geri dönüş yolunu bulamayacağımdan.

Menajerim kulağıma bir şeyler fısıldarken yüksek sesle içimi çekiyorum. "Dürüst olmalıyım dostum. İki dakika önce beni kaybettin. Tek bilmek istediğim yönetimden bir haber alıp almadığın." Johnny'nin arka bahçesinin kenarında durup altımdaki manzarayı seyrediyorum. Pahalı evlerin üzerine yığılmış pahalı evlerin ötesine baktığınızda, vadi ve yeşili gizleyen cam ve beton, şehrin ötesine düşüyor.

Arkamda yükselen güneş uzaktaki gökdelenlerden yansıyor ve onun ötesinde Pasifik'in pırıl pırıl mavi bir şeridi var.

Madem bu kadar muhteşem, o zaman neden evdeki kasvetli gökyüzünü ve karanlık barları bu kadar özlüyorum? Sadece iki hafta oldu.

Çünkü sahayı özliyorsunuz. Siz antrenman yaparken etrafınızda yükselen stadyumu. Artık bir parçası olduğunuz ve kaybetmekten korktuğunuz tarihi.

Burada kendimi kopuk hissediyorum... Sanki her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Ama sabırlı olmaya, Finn'i dinlemeye ve benden isteneni tam olarak yapmaya çalışıyorum.

"İnternete girdin mi? Evdeki gazetelere baktın mı? Yani, şu anda reklamcını görmezden geldiğini anlıyorum - bana o kadarını söyledi - ama bunun tam bir bok gösterisi olduğunu ve bok gösterilerinin sona ermesinin zaman aldığını herkesten daha iyi biliyorsun," diyor Finn. "Eğer biterse."

Son yorum karşısında omuzlarımı deviriyor ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

Bunu yaparak çuvalladım mı? Uğruna çalıştığım her şeyi mahvettim mi? Sadakatin ve geri ödemenin canı cehenneme deyip bildiğim gibi bir pislik mi olsaydım?

Ne kadar ironik değil mi?

"Bu işler zaman alır, Rush. Müşterim her gün kendi ekibi içinde bir isyana neden olmuyor."

"İnsanlar yeterince yakından bakarlarsa cevabın orada olduğunu zaten söylemiştim."

"Bu da ne demek şimdi? Ben senin menajerinim ve senin tarafında olması gereken, senin için savaşması gereken kişi benken bana bu şifreli saçmalıkları anlatıyorsun."

O zaman neden Amerika'dayım?

Bu soruyu kendime tekrar tekrar soruyorum.

"Başka hiçbir şey hakkında konuşmamam için bir yasaklama emri verildi."

"Bu saçmalık Rush ve sen de bunu biliyorsun. Elimdeki bilgilerle ancak yapabileceğimi yapabilirim," diyor milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bir şekilde. Ancak, son dakika haberlerini duyduktan sonra üzerime nasıl geldiğini hala hatırlıyorum. Neden sikimi pantolonumun içinde tutamadığımı ve sadece lanet oyunu oynayamadığımı nasıl bağırıp çağırdığımı.

Herkes gibi o da en kötüsünü düşünmüştü. "Senin tarafında olan, senin için savaşması gereken kişi benim." Sanderson kendimi kanıtlamak zorunda olmadığım, bir erkek ve bir oyuncu olarak bana inanan tek kişi olmalı ... ve yine de ...

"Buradayım, değil mi? Benden istediğinizi yapıyorum."

Boğazını temizleyip öfkesini dizginlerken bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. "Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama şu anda yapabileceğin en iyi şey bir süre ortalıkta görünmemek."

"Kulüple temas halindesiniz, değil mi? Yönetimle? Hayatımın en iyi formundayım dostum. Performansımın zirvesindeyim. Bu sezon oynamama riskini göze alamam."

"oynayacaksın, sadece-"

"Hayır. Ben Liverpool'a aidim. Oynamak istediğim yer orası," diyorum, ses tonum ona daha azını kabul etmeyeceğimi hissettiriyor.

"O zaman belki de takım arkadaşının karısını becermemeliydin."

İç çekiyorum ve hayal kırıklığıyla elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sana , ben _."

"Evet, evet. Biliyorum. Sen ." Kıkırdıyor ve sinirlerimin her biri. Sesi *sana inanmadığımı* söylüyor. Söylediklerini duyduğumu ama tamamen saçmalık olduğunu söylüyor. "Ayrıca, yapıp yapmamanız önemli değil, sadece halkın ne düşündüğü önemli ve aksini kanıtlayamazsanız, o zaman günah kadar suçlusunuz."

"Bu çok boktan."

"Öyle, ama bu yüzden Los Angeles'tasınız. Bu yüzden yüzünüzü görünür tutacağız, spor için iyi şeyler yaptığınızı göstereceğiz ve sonra onları müzakere masasına geri getireceğiz ve ne yapabileceğimize bakacağız. Bu konuda bana güvenin."

"İstiyorum... ama bu *benim* hayatım."

"Ve olmaya devam edecek, sadece küllerin soğuması zaman alacak kapa lı." "Tamam."

"Beni sonra ara ve bugün her şeyin nasıl gittiğini anlat. Söz veriyorum. sandığın kadar sefil . Bu bir maaş çeki-"

"Harcayabileceğimden çok daha fazla param var, Finn. Liverpool'dan gelmediği sürece maaş çekine ihtiyacım yok."

"*Ya da benzerleri,*" diye tekrar ekliyor, sonra sözleri satırlara yerleşip beni beklediğimden daha sert vurunca sessizleşiyor.

Tüm kariyerim boyunca LFC'de oynadım. On beş yaşındaki o lanet bursla başlayarak, bugün olduğum yere gelene kadar LFC'de santrfor ve gelecek yılın kaptanı olarak çalıştım.

Eğer gelecek yıl olursa.

"Başka bir yerde oynamak bir seçenek değil."

"Öyle olması gerekebilir." İç çekiyor ve ben bu sestten nefret ediyorum çünkü her zaman daha fazlasının geleceğini biliyorum. "Burada olman saklanmadığını göstermenin aleni ama aleni olmayan bir yolu. Sanki gerçeklerden ziyade bir iş için ABD'de bulunuyormuşsun gibi bir izlenim yaratıyor - olaylar yatışana kadar her şeyi görmezden gelmeye çalışıyormuşsun gibi. Bir anlamda pasif-agresif ama yüzünüzü göstermekten korkmadığınızı ve utanacak bir şeyiniz olmadığını söylüyor."

"Sadece gerginim."

"Biliyorum ama her yerde antrenman yapabilirsin. Formda kalmak için eve dönmek zorunda değilsin."

Ama hayatımı yaşamak için eve dönmem gerekiyor.

Konuşmayı bitiriyoruz ve telefonu kapattığımda mevcut durum hakkında daha iyi hissetmiyorum. Telefonumdaki uygulamaları kapatmaya gittiğimde, Instagram'da önde ve merkezde duran görüntünün, bu mevcut çıkmazda olmamın nedeni olan onun görüntüsü olması yardımcı .

Ruh halimi daha da bozuyor.

Eve geri dönmeye başladığımda onu görüyorum -Lennox'u- çünkü havuzdan ve dün geceki banyodan beri aklımdan çıkaramadığım kadını. Elinde toplanmış bir çay havlusuyla mutfakta duruyor ve Johnny'nin söylediği bir şeye gülüyordu.

Onun hikayesi ne? *Onların* hikayesi ne? Belli ki yakınlar çünkü kimse öylece telefon açıp bir yerde kalmak .

Eski sevgililer mi? Birbirlerinden hoşlanıyorlar ama bu kavramın etrafında dans mı ediyorlar? Yoksa sadece göründükleri gibi mi? İyi arkadaşlar.

Ancak şu anda izlediğim ve dün gece verandadayken gözlemlediğim gibi flörtleşmeler suyu bulandırıyor.

Kıskançlık acısı hızlı ama geçici, çünkü ne oldukları ya da ne olmadıkları önemli değil. Dün gece bana nasıl baktığını biliyorum ve ilgiyi gördüğümde anlıyorum.

Ve ilgileniyordu.

Beni etkilemek için bundan çok daha fazlası gerekir.

Onun yorumuna saçmalık diyorum.

Çekim karşılıklıydı. İhtiyaç oradaydı ve test edilmeye hazırdı.

Johnny'nin söylediği bir şeyi dinlerken kışını mutfak tezgâhının üzerine kaydırıp bacaklarını tezgâhın kenarına doğru sallamasını izlerken, bir elimi çenemde gezdirip dün gece gözlerindeki bakışı düşünüyorum - güven ve istek. Parfümünü düşünüyorum - hafif ve çiçekli. Birbirimizden birkaç santim uzaktayken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hatırlıyorum.

Elbette, küstah ve alaycıydı, ama lanet olsun, bunların hepsi bir araya geldiğinde, suları test etmem için bana yalvaran baş döndürücü bir karışımdı.

Dün gece onu öpmemek için her şeyimi verdim.

Yatak odasının kapısını çalıp "yanlışlıkla" banyoda düşürdüğü dantelli külotun normal kıyafetlerinin bir parçası olup olmadığını sormamak daha da zordu, çünkü eğer öyleyse ... lanet olsun.

Ama beni bunu yapmaktan alıkoyan bir şey vardı. Ve şimdi burada durup camdan onu izlediğimde -sarı saçları sırtına dökülüyor, bronz bacakları sallanıyor, dolgun dudakları kocaman gülümsüyor- bir şey çok daha netleşti.

Ben de onu istiyorum.

Kontrolden çıkmış gibi hissettiren bir dünyanın içindeyim. Her hareketim hesaplanıyor, bir başkası tarafından planlanıyor ve her eyleminin sonuçları ben daha harekete geçmeden belirleniyor.

Kamuoyu algısı yönetildi.

Benim gibi, futbolun bana sunduğu her antrenör ve teknik direktörün talimatlarını yerine getirmekte iyi olan ama futbol dışındaki hayatımı yaşayan biri için bunun ne kadar zor olduğunu bilen var mı? Bu sadece ve sadece bana ait. Her parçamın bu düzene isyan etmek istediğinin farkındalar mı?

Ama bir de Lennox var. Benimkine rakip bir ajan. Kötü bir karar. Riske atmamam gereken bir karışıklık.

Birden kaşınmaya

başladım. Kahretsin.

Kıkırdıyorum. Kaşıntılar için ne derler? Kaşınmaları gerekir. Ne zamandan beri algıyı ya da neyin doğru kabul edildiğini önemsiyorum?

Beni bu pisliğe bulaştıran kısmen bu değil mi?

Bu yüzden ona dokunmamam gerektiğini bilmiyor muyum?

Sonra tekrar, karmaşık olmayan bir seks yapabileceğin bir kadına benziyor. Sürekli beklentiler olmadan iki insanın yollarının kesişmesiyle başa çıkabilecek biri.

Belki de muhteşem bir iyi seks yapmak kimseye zarar vermeyecektir.

ONUNCU BÖLÜM

LENNOX

"İŞTE İMZALANDI," diyorum iş sözleşmesini masanın üzerinden Cannon'a doğru iterken ve onun hafif sırtışıyla. "Şimdi bana daha neyi kabul ettiğimi söyleyecek misin? Sizi temin ederim ki, sözleşmedeki küçük yazıları okudum ve iki ana hedeften bahsedildiğini fark ettim, ancak siz sadece bir tanesinden bahsetmiş görünüyorsunuz."

"Bu kadar hevesli görünme. Bu bir hapis cezası değil, Lennox." Masanın üzerindeki kâğıtlara kenarlarını düzeltmek için vurup kenara koyarken kıkırdıyor.

Ama yorumu beni çok etkiledi. Belirsiz tanımları olan ve özellikle benimle ilgili olmayan yasal ifadeler olarak açıkladığı iş görevleri var.

Ve yine de, karşımda oturup *kanaryayı yemiş kedi gibi* sırttıkça, bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyorum.

Zorla yutkunuyorum. "Cannon?" Soruyorum.

"Detaylar." "İddialı bir kadın. Bunu sevdim."

Yorumunu ve ardından verdiği flörtöz göz kırpışını görmezden geliyorum ve bunu sıkı bir gülümsemeyle örtüyorum. "Benim işimde bu gerekli. Kontratta oyuncularını mutlu etmem, onları kazanmam gerektiği yazıyor. Yemi yuttum ve imzaladım, şimdi sen işini yap ve bana detayları ver. Bu iş böyle yürüyecek." Sözlerimin sonuna sakarin gibi tatlı bir gülümseme ekliyorum.

Kaba bir şekilde homurdanıyor ve Dekker'ın onun şöhreti hakkındaki uyarısını düşünerek içten içe ürperiyorum.

"Sizin işiniz oyuncularını mutlu etmek. Bunun ilk kısmı konuştuğumuz şey -sözleşmeler, sosyal haklar, ne aradıklarını belirlemek. İkinci kısım ise özellikle bir oyuncuyu mutlu etmeni istiyorum ki o da mevcut kulübünden ayrılıp MLS'de oynamaya karar versin."

Ve diğer ayakkabı düşer.

"Seni takip etmiyorum." İçimi çektim çünkü açıkça onu takip ediyordum, ama aptalı oynamayı seçtim, böylece benim için heceleme zorunda kaldı. Varsaymak asla akıllıca değildir.

"Sadece bu yorum bile bana öyle olduğunuzu söylüyor."

Yanıt olarak kaşlarımı kaldırıyorum, zihnim hemen yorumunun özellikle mutlu kısmına . Belki de geçen gece Finn'in saçmalıklarından sonra, müşterilerimi kazanmak için seksi ya da görünüşümü kullandığım imalarına karşı hassasım ama yemin ederim ki Cannon'ın ima ettiği şey buydu. "Benden ne istediğini sormaya korkuyorum."

"Bizim için bir oyuncu bulmanı istiyorum." "Sadece bir tane mi?" O başını sallayınca ben de sordum.

"Ona da geleceğiz." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre beni inceledi. "Senden tüm yeteneklerini, ikna kabiliyetini ve bilgini kullanarak söz konusu oyuncuyu ligimize katılmanın dikkate değer bir karar olduğuna ikna etmeni istiyorum."

"Yani ben oyuncu savunucusu kisvesi altında bir MLS elçisi gibi davranıyorum, ama bana söylediğiniz şey bunların hepsinin bir oyun olduğu, çünkü asıl amacın bu oyuncuyu MLS'e kazandırmak olduğu."

Gülümsemesi genişliyor, sanki sözsüz satır aralarını okuduğum için benimle gurur gibi. "Evet." Utanmadan. Kesin.

"Bu ... şüpheli. Kümesteki tilki gibi bir şey."

İşten çıkarırcasına homurdanıyor. "Bunu proaktif ve biraz da agresif olmak olarak düşünmeyi seviyorum. İlk görevde hala kendine bir yer açıyor olacaksın, ama ikincisinde, bu oyuncu? O senin ek bonusun olacak."

"Neden sadece menajeri aracılığıyla gitmiyorsunuz? Bu, menajeriyle pazarlık yapmam için bana para ödemekten daha kolay olmaz mı?"

"Menajeriyle hiç konuşmanı istemiyorum. Tüm konuşmalar kesinlikle siz ve sporcu arasında olacak."

"Onun için düşündüğünüz son oyunun bu olduğunu biliyor mu?" I Sor.

"Şu anda değil... hayır."

"Yani benim görevim ona açıkça söylemek mi yoksa daha çok 'rah, rah, git MLS' demek mi?"

Ligin ne kadar harika olduğunu görene ve asla ayrılmak istemeyene kadar ne kadar zaman geçecek?" Kahkahası odada yankılanıyor. "İkincisi."

"Tekrar söylüyorum, doğrudan bu acenteye giderseniz işiniz daha kolay olur. Aracıları aradan çıkarırsınız" diye açıklıyorum.

"Menajeri sizin kadar nüfuzlu ve etkili değil." Ellerini önünde kavuşturur ve öne doğru eğilir. "Senin hakkında araştırma yaptım, Lennox. İkna edicisin, gerektiğinde kararlısın ama aynı zamanda sempatiksin. Hayır cevabını kabul etmiyorsun."

Ağzımı açıp kapatıyorum, her senaryoyu aklımdan geçirirken onun övgülerini duymazdan geliyorum. Bunun yanlış gidebileceği pek çok yol var.

"Yani, menajerini atlatıp bir sporcuyla mevcut takımından uzaklaştırmam için bana para ödüyorsunuz." Biri bana bunu yapsa çok sinirlenirdim. Ama günün sonunda menajer hala para alıyor.

Tabii müşteriye de çalmamı istemiyorsa.

"Bana ahlak dersi vermeye kalkma. Siz menajerler oyuncularını takas ederken bunu her gün yapıyorsunuz, o yüzden şimdi de bana büyüklük taslamayın." Sert bir şekilde başını sallıyor. "Bunu daha çok bir oyuncuyu burada oynaması için etkilemen için sana para ödediğim şeklinde düşün."

"Duman ve aynalar."

"Senin sözlerin, benim değil," diyor.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, açıkça görüldüğü üzere, onu lige ikna etmek için bir oyun olan "elçilik" anlaşmasının bitiminden sonra ona bir sözleşme teklifi yapıyorsunuz. Ona kur yapan ve satan benim, o halde teklifi menajerine vermeniz ne kadar adil? O temsilci bunu müşterisine sunacak ve sonra da komisyon alacak, oysa tüm işi yapan benim. Bunun karmaşık olduğunu düşünmüyor musunuz?"

."

"O zaman onu kendin için çal." Ben irkilince kaşlarını kaldırdı. "Bu her şeyi çözer, değil mi? Ve bu şapkanda güzel, parlak bir tüy olmaz mıydı? Babanın sana işi almamanı söylediğini bildiğim halde sen bu işi aldın."

"Hayır, yapmadı."

"Onunla geçen hafta konuştum, Lennox," diyor ve dün kontrol altında hissettiğim kukla iplerini pekiştirmekten başka bir şey yapmıyor. "Tekliften pek hoşlanmadığını biliyorum. İyi tarafı ne? Onun isteklerine karşı geldin, işi aldın ve bu yeni müşteriye çalarken, bak bu süreçte ne kazandın? Her ajansın müşteri listesine almak için can atacağı parlak, yeni bir yıldız sporcu."

Sandalyemden kalkıp ötedeki ofislere bakan pencerelere doğru yürüyorum. Haklı. Büyük bir nokta.

"Siz ve KSM için büyük bir kazanç elde edersiniz" -sözleşmeyi zaten imzalamışken neden bu hileli satış konuşması?

"Bununla ne demek istiyorsun? Bu süreçte küçük bir zafer mi?"

"Finn Sanderson onun menajeri," diye kestirip atıyor. "Onu tanıyor musun?" Orosu çocuğu.

Ve hitler gelmeye devam ediyor.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Şu anda bu bulmacanın o kadar çok parçası var ki bazılarını sıralamakta zorlanıyorum ama kahretsin, bilmeliydim.

"Elbette, onu tanıyorum." Boğazımı temizliyorum. "Aslında Vegas'taki konferansta o da vardı," diyorum zihnim Finn'in bu işi kabul etmem konusunda benimle dalga geçtiği fikrini düşünürken. Beni müşterisiyle omuz omuza getirecek bir iş.

Finn'in müşterilerini gözden geçirmek için beynimi zorluyorum ama onun listesi KSM'ninkinden daha uzun ve bu konuşmanın ortasında bunu yapmaya konsantre olabilmemin imkânı yok.

Bir şeyler bana doğru gelmiyor. "Ve?"

"En sevdiğim kişi olmadığını söyleyelim."

"Güzel. O zaman müvekkilini altından çalmanın etikliği konusunda endişelenmeyeceksiniz gibi görünüyor."

Geçen geceyi biliyor mu? Finn'i ve onun saçmalıklarını? Neden zafer kazanmış gibi hissedeceğimi düşünsün ki?

Cannon sırtıyor. Bunun sahte mi gerçek mi olduğundan emin değilim. "Finn Sanderson her yönüyle bir pislik. Onunla uğraştım ve onunla uğraşan tanıdığım herkes de karanlık taktikleri yüzünden ondan nefret ediyor." *İroni.*

Bunun artılarını ve eksilerini tartarken dudaklarımı büküp Cannon'a bakıyorum. KSM için büyük bir zafer. Ailemin gözünde kendimi kurtarmak. Finn'i mahvetmek.

Eksileri?

Tam bunların üzerinden geçmeye başlamıştım ki aklıma bir şey takıldı.

"Daha önce onun, yani *sporcunun* benim ek bonusum *olacağını* söylemişsiniz. Bununla ne demek istediniz?"

"Kalmak için sözleşme imzalaması, anlaştığınız ikramiye'nin yüzde yüzünü kazanmanızın tek yolu."

"Bekle, ne?" Şaşkınlığımı gizlemek için kıkırdıyorum. Şimdi de sert oynuyor. "Birinin ne yapıp yapmayacağını kontrol edemem."

"Elbette yapabilirsin." Sırtıyor. "Bunu her gün yapıyorsun."

Bakışlarımız birbirini tutuyor ve meydan okuyor, sanki şimdi geri çekilmem için bana meydan okuyor. Ve tüm bu şey el altından görünse de, bunun bir meydan okuması var. Benim için bir cazibe. Eğer zorlu bir mücadeleyi kazanırsam

Ailemin gözünde kendimi affettirirken nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Kim?" Tek bir kelime ama Cannon Garner'a geri adım atmayacağımı anlatmaya yetiyor.

Sırtışı genişliyor. "*Rush McKenzie*. duydun mu?"

Cannon'a bakıyorum, içimden kendime küfrederken birkaç kez göz kırpıyorum.

Beynim noktaları birleştirmeliydi.

Şöyle yazmalıydı: Rush Mackenzie burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde, MLS benden yıldız bir oyuncuyu kazanmamı istiyor ve bu nedenle iki artı iki eşittir dört.

Noktaları birleştirmeliydim. Ama yapmadım.

Beni öpmesini isteyen bir kadın gibi düşünmek yerine bir ajan gibi düşünmem gerekirken Rush'ın yaptığı her lanet şeyin büyüüne kapılmakla o kadar meşguldüm ki.

Çünkü ben yaptım.

Aksini söylemek aptallık olur.

Hatta güçlü ellerinin gövdemden yukarıya, sonra da kollarımın üzerinden yüzümün kenarlarına uzandığını hayal ettim. Dudakları öylesine dolgun ve mükemmeldi ki, önce nazıkçe, sonra talepkâr bir hal alarak dudaklarıma bastırıyordu.

Dün gece yatağında uzanırken, kendime onu istediğimi ve bu konuda harekete geçmeye niyetli olduğumu itiraf ettim.

Kaderin araya girip söylemesi ne kadar komik. Finn'in suçlamalarından sonra bunu yapmamın imkanı yoktu.

Ya öyle ya da ne kadar kendimi tutabildiğimi test ediyor. "Eminim öyledir, değil ?" Cannon soruyor ve ben de hızlıca Başımı sallayarak kendimi şimdi ve buraya geri çektim.

"Neyi?"

"Rush McKenzie'yi duydum."

Bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum.

Harika. Mükemmel. Dün gece adamlar seks yapmaya yemin ettiğimi söylemeye cesaret etmeli miyim? Yani, bu işleri karmaşıklaştırmaz mı?

"Tabii ki var." Ani inançsızlığım karşısında yutkunuyorum. "Premier Lig. Liverpool'un gelecekteki şampiyonlukları kazanmak için bel bağladığı yıldız. Geçen Dünya Kupası maçında o muazzam golü attı.

İngiltere ve Fransa arasında bir yıl. Ve şu anda İngiltere'de bir skandala karışmış durumda."

"Basınsızlık kötü basındır, değil mi?"

"Bana Rush McKenzie'nin MLS'in yüzü olması için işe aldığınız adam olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu kampanyayı etrafında yürüttüğünüz kişi? *Büyükelçi* mi?"

"Karizmatik ve inanılmaz bir oyuncu. Erkeklerin benzemek istediği ve kadınların birlikte olmak istediği bir adam. O bir pazarlama ekibinin rüyası."

Öncelikle, Rush neden böyle bir şeyi kabul etsin ki? Bir menajerin bakış açısından, bu kötü bir karar.

İkincisi, onu müşteri olarak kazanmak Kincade Sports Management için büyük bir destek olacaktır.

Üçüncüsü, cidden mi? Sonunda biriyle seks kuraklığımı bozmaya, biraz eğlenmeye karar verdim ve o şimdi işe almam gereken kişi mi? Kendimi üçüncü noktayı terk etmeye zorlamadan ikinci noktayı başaramam.

Ama sorun değil.

Bunu yapabilirim.

İşimi yapabilir ve Rush'ı işe alabilirim, çünkü uzun vadeli profesyonel sonuçlar, onunla bulacağım kısa vadeli tatminden daha ağır basacaktır.

En azından fazla düşünmekten vazgeçip Cannon'a ve bu karmaşaya odaklanmaya çalışırken kendime böyle söylüyorum.

"Rush bunu neden kabul etsin ki?" Ve tabii ki yorumum biraz fazla iğneleyici oldu, ben de düzeltmeye çalıştım. "Yani-"

"Olaya bir de benim açımdan bak Lennox. ABD'de pek çok insan MLS'i takip etmezken, bazıları Premier Lig'i takip ediyor. Rush tanınmış bir isim. Varlığı, ürün onaylarından *People'in* en seksi erkek adayına ve geleceğin Hall of Famer'ına kadar uzanıyor. Buna ek olarak, kulübü şu anda sözleşmesini yenilemeyi sorguluyor. Anladığım kadarıyla yapmamaları için baskı var."

Kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkarıyorum. "Ne zamandan beri bir futbol kulübü baskı yüzünden en güçlü oyuncusundan vazgeçiyor? İngilizler tartışmayı sever, o halde neden daha fazla seyirci çekebilecek tek şeyden vazgeçsinler ki... sanki bunun için endişelenmeleri gerekiyormuş gibi?"

"Bakın, aynı fikirdeyim. Hem de yüzde yüz. Ama benim gibi bir adamı bir fırsat görüp onu değerlendirdiği için suçlayamazsınız."

"Finn'i tanımaktan kastın bu mu yani?" Cevabını bulmaya çalıştığım tek soruyu soruyorum. "Belli ki Rush'ı kısa süreliğine buraya getirmek için onunla bu anlaşmayı sen yaptın."

Ben yavaşça başımı sallarken "Evet, hayranı değilim" diyor. "Onu MLS'de oynaması için kapabilseydim harika olmaz mıydı? Ona hayal edebileceğinden çok daha fazla para öder, oynaması için bir yer ayarlardım -ki büyük ihtimalle orada emekli olması gerekecekti- ve bir yandan da Amerika'da kalmasını sağlardım. Ligi domine ederken aynı zamanda ligi de tanıtabilir. Bu ikimiz için de kazançlı olur."

Ve bu onun şanlı kariyerinin sonu olacaktı.

"ABD, diğer liglerin ödediğiyle kıyaslandığında hiçbir şey ödemiyor. Yani, oyuncuların MLS'de bir gün Premier Lig'e seçilme umuduyla oynadıklarının farkındasınızdır, tam tersi değil, değil mi?" diye sordum.

Bana attığı bakış, ona ve bilgisine hakaret ettiğimi söylüyor. "Farkındayım ama ben de işini yapmaya çalışan bir yöneticiyim." Ses tonunda, artık onun çalışanı olduğumu ve fikirlerimi sınırlı tutmam gerektiğini teyit eden keskin bir ısırik var.

"Anlaşıldı," diyorum kesin bir baş hareketiyle, bir yandan da inanmazlıkla sessizce elimi sallıyorum.

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Aslında, denediği için onu suçlamıyorum bile, ancak dünyaya biraz daha yakın bir şeye ulaşması gerekirken yıldızlara ulaşıyor.

"Bakın, ne demek istediğinizi anlıyorum ve dışarıdan gelen fikirleri takdir ediyorum.

Sözleşmesi önümüzdeki üç ay için. Ondan sonra, oradan devam edeceğiz."

Cannon'ın söylemediği şey, Rush'ın tekrar alınmamasını umduğu ve bu yüzden burada kalıp oynamaktan başka çaresi olmadığı.

Ne tür bir acente bunu müşterisine tavsiye eder ki?

Lig ofislerine bağlanan antrenman sahasına bakan pencereye doğru yürüyorum. Çim canlı bir yeşil ve onu çevreleyen iki sıra tribün koltuğu koyu kırmızı. Çimlerin üzerinde merdiven alıştırma yapan birkaç adam var, sonra da savunmasız kaleye doğru koşmaya çalışıyorlar.

Rush'ın aşağıda olup olmadığını merak ederek birkaç saniye bakıyorum ama onu göremiyorum. MLS'nin yüzü olmak için buradaysa neden orada olsun ki? Ne olursa olsun, düşüncelerimi bir araya getirebilmek için onu aramaya zaman ayırıyorum.

"O altın bilet, Lennox."

"Hiçbir şey altın bilet değildir, Cannon." Yüzümü ona dönüyorum, sırtım cama dönük ve kollarımı göğsümde kavuşturmuş durumdayım.

"Doğru." Başını sallıyor ama gözleri benimkileri bulana kadar devam etmiyor. "Ama o burada. Karşıma bir fırsat çıktı ve ben de değerlendirdim. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı, biliyorsun. Ayrıca, şansım yaver giderse, ligi tanıma fırsatı bulacak, Amerika'ya aşık olacak ve belki de burada kalacak."

"Belki," diye mırıldanıyorum sessizce o tam bonusu öperek uzaklaştırırken. Ancak, şimdi Rush'ı Finn'den çalmaya her zamankinden daha kararlıyım, tek amacım ona bunların hiçbirine kanmamasını söylemek.

Cannon'ın denklemde hiç hesaba katmadığı durum da bu değil mi? Döneminin en iyi oyuncularından birini en parlak olduğu yerden çalmaya çalıştığı için onun deli olduğunu düşüneceğimi mi?

"Rush, tüm bu girişimin dayandığı şeydir."

"Ve beni onunla tanıştırdığınızda, planınız ya da neden burada olduğum hakkında hiçbir fikri olmayacak mı?"

"Ligi 'tüm futbolcular için daha iyi bir yer haline getirerek' onu mutlu etmek dışında, hayır. Ayrıca, eminim ki burada uzun süre kalmasını istediğimiz sonucuna kendisi de varabilir."

"Bu kadar mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve planının kaç milyon şekilde geri tepebileceğini görüp görmediğini merak ediyorum.

Rush'la yat ve sadece bu işe alımın ve işin bütünlüğünü mahvetmekle kalma, aynı zamanda benim hakkımda konuşan her lanet olası adamı haklı çıkar.

Rush'la yatmayın, onu işe alın, onunla sözleşme imzalayın ve Finn'e hak ettiğini verin.

Kader, hayatta çok sık yararlanabileceğiniz böyle fırsatlar vermez.

"Görünüşe göre benim için biçilmiş kaftan."

"O zaman başlayalım mı?" Cannon soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Onu içeri alalım ve ikinizi tanıştıralım. Yapacak çok işimiz var."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RUSH

LANET OLSUN.

Ciddi misin?

Ödülüm bu mu? Ben Amerika'dayken Lennox'un bebek bakıcım olması mı?

Buraya gelip onu gördüğümünden beri bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Cannon'un ikimizin yan yana çalışacağımızı açıkladığını duyduğumdan beri, imzaladığım orijinal solo düzenlemeye rağmen.

Şaşırdın mı? Evet.

Şikayet mi ediyorsun? Tabii ki hayır.

Spot ışıklarını onunla paylaşmayı kesinlikle umursamıyorum, ancak tanıtım yapmakla menajer olmanın birbiriyle hiçbir ilgisi yokken Cannon'ın neden bir spor menajeriyle çalıştığını anladığımı söyleyemem. Eğer onun rolü bir oyuncunun avukatlığını yapmaksa, o zaman neden bana yemeklerde, etkinliklerde ve maçlarda eşlik ediyor?

Yine de benden şikayet duymayacak. Bir tane bile. Çünkü onunla tanışmak önümüzdeki üç ayı çok daha yönetilebilir hale getirdi.

Daha idare edilebilir diyorum ama burada olduğum için bile hâlâ çok kızgınım. Kaderin bana dağıttığı bu el için.

"Üç gün içinde Los Angeles'a gidiyor olacaksın. Sana kiralık bir ev falan bulacağım ama ortalıkta görünmemeni istiyoruz Rush. Formda kal. Burnunu temiz tut. MLS'i zorlarken güzelce gülümse ve sonra gösteri maçlarına çıktığında ciddi kış tekmele. LFC'de ne kadar iyi görüldüğün konuşulacak."

"Los Angeles mı? MLS mi? Hadi ama Finn. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu saçmalık. Liverpool yedek kulübesine dönmek gibi bir şey bu. Siktir et onu. Bunun ne kadar aptalca olduğunu görebiliyorsun-"

"Seçme şansın yok, Rush."

Finn haklıydı. Bu aşamada seçim yapamıyorum. Ve şimdi Lennox'a tekrar baktığımda, kafasının tepesinde süslü bir topuz yapmış saçlarını görüyorum,

Boynunun uzunluğuna, siyah çerçevelerin ardındaki gözlerinin maviliğine ve işkencemi/cezamı isteyerek kabul etmesine.

Bunu hak etmek için geçmiş hayatımda doğru bir şey yapmış olmalıyım - ya da bu, evdeki her şeyin suçunu üstlendiğim için benim ödülüm. Üzerindeki ince çizgili takım elbisenin içinde ona bakmak hiç de zor değil, özellikle de o elbisenin altındaki muhteşem vücudun neye benzediğini biliyorken.

Komik olan ne? Bu konuda hiç mutlu görünmüyor. Hem de hiç.

"Evet," diyor Cannon konferans salonundaki masasından kalkarken, "sanırım bilmeniz gereken her şey burada, portföylerinizde. Etkinlik programları, basın gezileri ve benzerleri. İçinde ayrıca oynayacağınız üç gösteri maçını da bulacaksınız, Rush. Amerikalı hayranların iştahını kabartacak küçük bir şey."

"Bir göz atacağız," diyor Lennox, hâlâ benimle göz teması kurmayı reddederek. "Ve plan yaparız."

"Mükemmel. Bir şeye ihtiyacın olursa, Rush, Lennox onu almanı sağlayacaktır."

Bu teklifi kabul etmemi istediğini sanmıyorum. Onda ihtiyacım olan bir sürü şey var ve hiçbirinin futbolla ilgisi yok.

"Tamam," diyorum.

"Harika. Güzel. O zaman her şeyi gözden geçirmeniz için sizi yalnız bırakayım." Başparmağını omzunun üzerinden konferans odasının pencerelerindeki kapalı panjurların ötesindeki kabinlere doğru uzattı. "Geç bir toplantım var ama programda da göreceğin gibi, bu akşamki başlangıç partisinde takımdaki pozisyonunu açıklayacağız Rush. Ardından iki hafta sürecek bir basın gezisine çıkacağız."

Bunun için heyecan uyandırmak hâlâ zor ama en azından Lennox var.

"Kulağa hoş geliyor."

İkimiz de Cannon'ın eşyalarını toplayıp toplantı odasından çıkışını izliyoruz. Kapıyı arkasından kapatıp odayı sessizliğe boğduğunda dönüp karşımda oturan Lennox'a bakıyorum.

"Yine karşılaştık," diye mırıldanıyorum.

"Senden kaçamıyor gibiyim," diyor kısaca, ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyor ve dışarıdaki sahaya bakıyor.

"Şu anda senden hissettiğim aşk mı?" diye sordum. "Öyle gibi hissediyorum."

Ama bana doğru dönmüyor, bakmıyor ya da gülümsemiyor ve onu kızdıracak ne yaptığım konusunda kafam çok karışık. Dün gece banyoda onu öpmem için yalvaran gözlerle bana bakan kadınla, kızgın olduğu her halinden belli olan kadın bir ve aynı değil.

"Bu senin açımdan korkunç bir karar Rush. Burada olmamalısın." Sesi düz ve sertti ve bana döndüğünde gözleri tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Beni tanımadığı ve neden burada olduğumu bilmediği halde beni yargılamaya nasıl kalkışıyor?

Yine de bugünlerde bu durum olağan gibi görünüyor.

"Yok bir şey. Özür dilerim." İç geçirdi. "Sadece seni, bunu ya da herhangi bir şeyi beklemiyordum." Açıklamasını yapıyor ama omuzlarının gevşemesi ve yüz ifadesinin yumuşaması birkaç saniye alıyor. Yine de mutlu olduğuna inanmıyorum.

"Ben de öyle," diyorum.

Arkasında sevdiğim oyun ve aramızda benim için meçhul bir gelecekle birbirimize boşlukta bakıyoruz. Baktan bir durum. Ona hiçbir şey açıklayamıyorum.

"Rush." Adımı sanki neden uzattığını tam olarak anlayamadığı bir zeytin dalı gibi söylüyor. Ses tonundan okuyabileceğim pek çok şey var -şaşkınlık, hayal kırıklığı, soru- ama aynı hızla başını sallıyor ve ilk kez gülümsüyor. "Bu işte gerçekten birlikte miyiz?"

Gözlerinde bir şey var. Onu kendinden emin olmaktan başka bir şey yaparken hiç görmediğim halde bana sallantılı bir zeminde olduğunu söyleyen bir şey.

" yapışmış mı?" Gülererek soruyorum. "Vay canına, pohpohlama." "Demek istediğim bu değil."

İşte yine omurgası sertleşiyor.

"O zaman ne demek istiyorsun? Bu eşleşme hakkında endişelenmem gereken bir şey mi var? Tuvalet meselesi değil, değil mi? Beni çıplak gördüğün için işini ciddiye almanın senin için çok zor olacağından mı endişeleniyorsun? Bu mu yani?"

"Rush." Adım kısmen iç çekiş, kısmen öfke ama ikisi de kafamı karıştırıyor.

"Yoksa pazarlık becerilerinizin bir şeyler bıraktığını bildiğim için mi arzuluyorum." Gülümsemedi, ben de ona doğru ilerledim. " nedir?"

Lennox? Bu durumla ilgili bir şeyler seni rahatsız ediyor ve bana söylemiyorsun."

"Önemli bir şey değil." Bana bakarken dudaklarını büküyor -sanki kararsızlık içindeymiş gibi- ve o kadar kötü bir yalancı ki bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, mizahın aradaki mesafeyi kapatabileceğini ve o dolgun dudaklarındaki gülümsemeyi geri getirebileceğini düşünüyorum. "Lafı dolandırmayı bırakıp burada gerçekten neler olup bittiğini itiraf etmeliyiz."

"O da ne?" diye soruyor aynı derecede yumuşak bir sesle, sanki odada bizi dinleyen başka biri varmış gibi.

"Bütün bu senaryoyu beni yatağa atmak için uydurduğunu. Yani, anlıyorum. Anlıyorum. Benim gibi yakışıklı, dövme, yetenekli, İngiliz bir adamla her gün karşılaşmıyorsun."

Yüzünü bana döndüğünde iç çekişi boşluğu dolduruyor. "Evet. İşte bu. Kesinlikle doğru." Ellerini havaya kaldırdı. "Hemen gidelim ve bu işi bitirelim."

"Bitirmek mi?" Gülüyorum. "Çünkü bu benim egoma bir darbe falan değil."

"Hiçbir şeyin egonuzu etkilediğini sanmıyorum."

"Suçluyum," diyorum ve elimi kaldırarak ona mahcup bir sırıtış atıyorum. "Ama Cannon senin görevinin benim mutlu olmamı sağlamak olduğunu ima ettiğine göre, en azından o muhteşem dudaklarında bir gülümseme tutabilirsin."

Bana uğruna çalıştığım gülümsemeyi veriyor ve bu gülümsemeyi görünce taşaklarım hiç de iyi bir şekilde kalkmıyor.

"Sizi temin ederim ki sözleşmemin hiçbir yerinde mutluluğunuzu sağlamanın bir gereklilik olduğu yazmıyor."

"Öyle. Ben gördüm." Ona yaklaşıyorum, topuzundan düşen saç telini kulağının arkasına sıkıştırmaktan kendimi alamıyorum. Dokunduğumda hızla nefes alışını duyuyorum ve bu kadının çok geçmeden altımda olacağını biliyorum. Ve bunu yapmak için içimde bu kadar aciliyet yaratan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim. "Peki ne diyorsun? Oturup beni mutlu edebileceğin tüm yolların bir listesini yapalım mı?"

Tek kaşını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gururum okşandı. Gerçekten," diyor benden bir adım uzaklaşırken o ilkel ama sinirli ses tonuyla, "ama aramızda hiçbir şey olmayacak."

Ondan uzaklaşıp konferans salonundaki masaya oturduğumda kıkırdamam odayı dolduruyor.

Bana bakışında bir şeyler değışti. Beni istiyor, ama bir şekilde uzaklaştı.

Son yirmi dört saatte ne oldu? Ve onu nasıl geri alabilirim?

Ona meydan oku.

Lennox Kincade doğuştan bir yarışmacı. Bu kıvılcımı geri getirecektir.

Bir kalem alıyorum ve şeytani bir sırtışla ona bakıyorum. "şu listeye başlayalım mı?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

LENNOX

BOKTAN BİR RUH HALİNDEYİM.

Burada yüzümde bir gülümseme ile duruyorum ve Cannon bizi köpek ve midilli gösterisi duyurusunun adımlarından geçirirken Rush yanımda duruyor, ancak bunun hiçbir parçasına karşı bir gram heyecan hissetmiyorum.

Yok.

Doğruyu söylemek gerekirse, Cannon'la bu işi kabul ettiğim için pişmanım, ama bunu itiraf edersem ne olayım, çünkü bu kız kardeşimi onun üçkağıtçı olduğu konusunda haklı çıkarırdı ve o her zaman haklıdır.

Ama ayrıntıları öğrenmeden sözleşmeyi imzalayan bendim... bu yüzden suç bende.

Bu da beni huysuz, somurtkan ve günün tüm olaylarından nefret eder hale getiriyor.

Planların değiştirilmesinden nefret ediyorum ve aklımdan geçenin dışında bir şey yapmam gerektiğini söyleyenlere karşı çıkıyorum.

Rush gibi.

Yüzde yüz, ama herkesin yanıldığını nasıl kanıtlarım? Müşterileri elde etmek için onlarla yatmadığımı söyleyip sonra dönüp elde etmek için anlaştığım tek müşteriyle nasıl yatarım?

Eklemek mi? *Lanet olası Rush*. Onu görmek için can atan insan kalabalığının arasından bana doğru uzattığı yıkıcı gülümseme. Yanımdan geçerken eğilip o diz eriten aksarıyla kulağıma beni gülümsetecek bir şeyler fısıldaması.

Bana hiç iyilik yapmıyor.

Özellikle de daha önce Cannon bizi ilk kez "tanıştırdığında" konferans salonuna girdiği anda kendime verdiğim söze. Onu tekrar görmenin verdiği o ilk enayi yumruğundan sonra kendime kariyerimi kendi fiziksel ihtiyaçlarımın önüne koyacağımı ve MLS'deki bu fırsatı tam da bunu yapmak için kullanacağımı söyledim.

Birçok açıdan aileden uzakta olmak bunu biraz daha kolaylaştırıyor. Burada birinin kız kardeşi ya da kızı değilim. Ve ben

Babamın müdahalesi olmadan yeni bir yıldız müşteri kazanarak Sanderson'dan KSM'ye koştum.

Cannon kalabalığa bir şeyler anlatıp dururken sahnenin dışında ve perdenin arkasında durup *SportsCenter* anını bekliyorum, ki eminim Cannon parasının karşılığını en iyi şekilde almak için hassas bir şekilde hesaplamıştır.

Ancak daha fazla konuşmaya devam ederse, dinleyicilerinin dikkatini kaybedecek.

"Merhaba." Rush'ın yumuşak fısıltısı, onunla ilgili diğer her şeyle aynı anda kulaklarıma çarpıyor - burnumdaki kolonyası, belimdeki elleri, yanağımdaki nefesinin sıcaklığı.

Tek yapmak istediğim onun içine gömülmek ile arkamı dönüp onu anlamsızca öpmek arasında gidip gelmekken hemen kaskatı kesiliyorum.

İkisi de bir seçenek değil.

"Benden kaçıyor musun,
Kincade?" "Hayır. Tabii ki hayır."

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Konferans odasında yaptığım listeye hâlâ kızgın olduğunu düşünüyorum." Sesinde bir parça eğlence var ve ben de şakacı olma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

Şakacı olmak başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz. "Listeniz çok saçmaydı."

"Aynı fikirde değilim," diyor elini belimin bir tarafına bırakıp önüme geçerken. "Beni maça götürmek, böylece arka kapıda oturabilirim. Bana Amerika'nın buz küplerine olan hayranlığının olduğunu öğretti. Kaslı bir araba -Bir tane sürmem lazım. Büyük bir krep kahvaltısı."

"Saçmalık. Ben senin tur rehberin değilim." Kıkırdıyorum ve kendime ondan ve sürekli baktığım o dudaklardan biraz mesafe bırakmak için bir adım geri çekiliyorum.

"Senin için başka bir liste yapabilirim, biliyorsun." Attığı adım az önce kazandığım alanı tüketti. "Beni daha da mutlu bir adam yapmak için başka neler yapabileceğinin ... ama bunun kağıda dökülmesine gerek yok." Şakağına vuruyor. "Onu burada ezberledim."

Sesinde kibir, gözlerinde baştan çıkarıcılık var ve bu küçük oyuk on kat daha küçülmediyse ne olayım.

Yutkunmamın o kadar yüksek olduğuna yemin edebilirim ki, kulaklarımda nabzımın atışından duyabildiğim tek şey bu, ama kararlılığımı sıkı tutuyorum.

"Rush. Yapamam. Yapamayız. Bu benim için profesyonelce değil-"

Belimin yan tarafını sıkıyor ve eğilip nefesi kulağıma gıdıklayacak şekilde fısıldarken bedenim dokunuşunun altında ısınıyor. "Seviyorum"

Şu anda yaptığınız ilk ve uygun şey. Kalem etek, yüksek topuklar ve o kare omuzlar. Gerçekten seviyorum. Aslında, bu bakışı mı yoksa geçen gece bana bakıp seni daha fazla öpmem için yalvardığın bakışı mı sevdiğimden emin değilim. Ama-

". Ben de öyleydim. "Lütfen. Kendini çok fazla düşünüyorsun."

Alçak sesle kıkırdaması başlı başına bir ayartmadır. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun Lennox, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz." Elini vücudumda gezdirerek kalçama koyuyor, boğazının arkasından yumuşak bir inilti geliyor, bu başka bir erkekte olsa kulağa kaba gelebilirdi ama onda baştan çıkarma gibi geliyor. "Bugün sımsıkı kapalıyım, sanki istediğin şeyi vermekten çok korkuyorsun. Ve istediğin şey benim."

"Sen-

Rush'ın dudakları benimkilerle buluştuğunda, kendime bunun delilik olduğunu söyledim. Her an sahnede olması gerekirken beni öpüyor. Biri bizi görürse profesyonelliğim yerle bir olur.

Dilimi onunkine değdirmek için ayırırken zihinsel olarak onunla . Aklım başka türlüsünü algılayamadan vücudum tepki veriyor.

İlk öpücükte her zaman bir şeyler vardır. Birbirinize uyup uymadığınıza dair ilk ipucu. Onun öpüşme tarzının midenizi titreten, karnınızı ağrıtan ve ellerinizin gömleğini yumruklamasına neden olan bir tarz olup olmadığına dair ilk ipucu. Bunu tekrar yapmak istediğinizi ya da uzaklaşıp bir daha asla arkanıza bakmamanız gerektiğini hemen anlarsınız.

Sorun, öpüşmenin her yumuşak ve zorlu anında -Sonunda, onun eğlenen gözlerine bakıyorum ve bunun düşündüğümde daha zor olacağını biliyorum. Burada inkar edilemez bir kimya var. Ama . . . Güçlü olmalıyım. Dirençli. Kontrollü.

Deneyebilirim. olsun, deneyeceğim ama o en güçlü uyuşturucular gibi, ilk vuruşta bağımlılık yapıyor.

"Birlikte çalışabiliriz Lennox," diyor, aksanıyla son heceyi daha da vurgulayarak, "ve yine de birlikte uyuyabiliriz."

"Kimse seninle yattığımı söylemedi." Kelimeler, başka bir öpücüğü arzulayan dudaklardan dökülürken boş geliyor.

Gülümsemesi çarpık ve attığı kısa kahkaha kibir ve arzusunun kişileşmiş hali. "Yapmak zorunda değildin."

Ve mükemmel bir zamanlamayla Cannon, Rush'ı bekleyen kameralara ve halka duyurur.

Sadece merdivenleri tırmanıp uzaklaştığında nefesimi tutuyorum ve nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum.

Cannon'ın hazırladığı kalabalığın uğultusu eşliğinde sahneye çıkıyor ve mikrofonu eline alıyor, ben kendime öpücüğü unutmamı söylemeye çalışırken sesi her düşünceme nüfuz ediyor.

Ondan istediğim şeyi yaparak bu profesyonel fırsatı berbat etmekten vazgeçmek.

Pek çok insan kadınların bir erkek onu öptüğünde teslim oldukları için zayıf olduklarını söylüyor. Dizlerimiz titrediğinde ve onun "büyüsüne" kapıldığımızda zayıf olduğumuzu söylüyorlar. Ben boş ver diyorum. Diyorum ki, biz güçlüyüz. İstedimizi öyle ya da böyle elde ederiz. Bu onun almasıyla ya da bizim sahiplenmemizle olabilir. Bunun bir gücü var. Zamansız ve kararlı bir güzelliği var.

Çok agresif olursak orospu olduğumuz söylenir, çok çabuk düşersek de güçsüz ve zayıf fikirli olduğumuz söylenir. Ya da daha iyisi, bir erkeğin dokunuşunu arzuluyorsak sürtük olduğumuz söylenir. Eğer seks yapmak istiyorsak ve seviyorsak.

Eğer iyi hissettirilmekten hoşlanıyorsak.

Ben yukarıdakilerin hepsiyim. Hataya karşı güçlüyüm, zaman zaman zayıfım ve bunu memnuniyetle kabul ederim ve aldığı kadar iyi veren biriyle yatağa girmek harika hissettirmiyorsa cehennem olsun. Rush'ı ilk gördüğüm andan itibaren, birbirimize dolanmış uzuvlar ve çarşaflar yığını olacağımızı biliyordum.

Gözlerindeki yırtıcı bakış, lezzetli brogue'unu kabalaştıran çakıllı kum ve vücudumun onunla ilgili her şeye içgüdüsel olarak tepki vermesi, bana çekiciliğimizi keşfetmeye mahkum olduğumuzu söylüyor.

Havuzun yanında durduğum o birkaç saniye içinde, sanırım bunu zihnimde kabul ettim.

Kıkırdıyorum çünkü bunu inkar etmek mümkün değil: seks yapacağız. Her şey söylenip yapıldığında ve sona erdiğinde işleri karmaşıktırarak, küstah kibri beni hala cehennemden rahatsız edecek, ama lanet olsun, tatmin olacağım.

Ve şu anda, bununla bir sorunum yok. Hala profesyonel bir ajan olabilirim, cinsel olarak yüklü bir kadın olabilirim ve her ikisi için de kendimle gurur duyabilirim.

"Lennox?"

Düşüncelerimden sıyrılıp kafamı kaldırdığımda Cannon'un sahneden bana baktığını ve elini uzattığını görünce çok gülünç bir ses çıkardım.

"Hadi," diyor. "Sizi ekibin bir parçası olarak kamuoyuna tanıtmak istiyorum."

"Buna gerek yok. Gerçekten. Gölgede kalmak umurumda değil."

Belki de onun elini tutmalı ve spot ışıklarının altında durmaya zorlanmalıyım. Belki de Rush'la beni birlikte gören kamuoyu bundan sonra olacaklar için caydırıcı bir rol oynayacaktır. Belki de Cannon'ın, Finn'in, diğer müşterilerin ve ailemin ikimizi herkesin gözü önünde birlikte görebildiğini bilmek, profesyonel çizgiyi aşp kişisel çizgiye geçme isteğimi engeller.

Ne karmaşa ama.

Ya da değil.

Sonunda tanışacağımızı, birlikte çalışacağımızı kim bilebilirdi? Yeni edindiğim hedeflerimde başarılı olup olmadığım konusunda onun turnusol testi olacağını kim bilebilirdi?

Ben burada halkın algısı konusunda endişeliyken, Rush halkın kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyor.

Belki de ondan bir ders almalıyım.

Belki de ben mutlu olduğum sürece önemli olan tek şey budur.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

"İLGİNÇ BİR KONU DEĞİŞİKLİĞİYDİ," diye mırıldanıyor Johnny aile odasına girdiğinde, topuklu ayakkabılarım yanımda yere atılmış, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde kanepeye uzanmıştım. Bir şişe şarap ve bir kadehi yanımdaki masaya bırakıyor. "Paylaşmak ister misin?"

Ona bakarak, başka ne gibi iğneleyici bir yorum yapacağını görmek için bekliyorum ve hiçbirisi gelmeyince omuz silkiyorum. "Görünüşe göre ikimiz de aynı sebepten buradayız ve bunu bilmiyorduk."

"Bu konuda sana güveneceğim ama bir ajanın neden bu işin içinde olduğunu anlamıyorum."

"Bu uzun bir hikaye."

"Eminim öyledir." Telefonunun ekranına bir göz atıyor. "Bu arada, Heidi'nin alınmayı beklemesi ve saat sekizde yapılacak bir rezervasyonum var."

"Heidi?" Ben soruyorum.

"Ayn lezzeti." Ben hoşgörülle gülümserken o anahtarlarını alırken gülüyor. Johnny iyi bir adam ama tam bir oyuncu. Yıllar boyunca kırdığı kalpleri en ön sıradan izledim, hatta üniversite günlerimizde birkaçını teselli ettim, ama bu sadece o. "Günün birinde, daha uzun süre tadına bakabileceğim birini bulabilirim, ama bu arada, müstehcen derecede zengin ve inanılmaz derecede yakışıklı olmanın avantajını sonuna kadar kullanıyorum."

"Sinir bozucu derecede kibirli olmaya ne ?" "O da var."

"Düğmesiz gömlek olayının yetmişlerde kaldığını biliyorsun," diyorum gömleğin içinden çıkan beş santimlik göğse bakarken.

Cep telefonum çalıyor ve ekrana baktığımda arayanın Finn Sanderson olduğunu görünce yüzüm ne kadar irkildiğimi ele veriyor olmalı.

Johnny kapıya doğru ilerlemeden önce beni başımın üstünden öperken "Sonra," diyor.

Cevap verdiğimde selamlama amacıyla "Eğer beni bir pislik olduğum için özür dilemek için arıyorsan, nefesini boşa harcama," diyorum.

Kıkırdıyor. "Küçümsenen kadın rolünü sonuna kadar oynamayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen senin kederli pislik rolünü oynamayı sevdiğin kadar." Şimdiye kadar meraktan doğrulup kendime bir kadeh şarap doldurmuştum çünkü Finn beni arıyorsa buna ihtiyacım olacağını biliyordum.

"Anladın mı? Sırrımı mı?" diyor derimi sızlatan bir kıkırdamayla.

"Sır mı?" Yemi yutarak soruyorum.

"Söylentilere göre Los Angeles'a gidip Cannon'a yalvarmak ve MLS'in teklifini kabul etmek için sabırsızlanıyormuşsun ama artık böyle bir şeyin olmadığını öğrenmişsin. Oops. Bu sizin gibi biri için utanç verici olmalı."

"Ne diyorsun sen..."

Havaalanındaki adam. Uçuşumu değiştirdiğimde diğer bilet gişesinde duran adam. Finn onun sayesinde biliyor ama yine de o pozisyon artık yok mu? Neden bahsediyor bu?

"Bak, çok kızma. Bu sadece ajanlar arasında küçük bir el altından taktikti - bilirsiniz, geçen yıl Maddox'la olduğu gibi."

"Hunter'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?" Ben soruyorum. Finn burada topu tamamen kaybetti. Ne oluyor be?

"Bu seni kendi taktiklerinle yenmekle ilgili. Dosyanda o kadar güzel tarif ettiğin potansiyel müşterilerin peşinden gitmeye karar verdim." Eğlenerek iç çekmesi beni . "İsimler, telefon numaraları, e-postalar, sevdiklerin, sevmediklerin

. . harika kayıtlar tutuyorsun ama dürüst olmak gerekirse, Lenn, bu tür şeyleri şifreli bir telefonda tutmalısın, aç ajanlarla dolu bir konferansta herkesin görebileceği bir klasörde değil." Gözlerini kırıştırıyor. "Çaylak hatası, Kincade, ama yine de senden daha azını beklememeliyiz, değil mi?"

Bu detayları nereden bulmuş?

"Seni piç kurusu," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanırken kendi aptallığımdan utanıyorum. Ama telefon geldiğinde *ironik* bir şekilde spor etiği üzerine bir konferanstaydım ve otel odama döndüğümde veri tabanına girmek niyetiyle oyuncular hakkında notlar almak için koridora koşmuştum. Notlar hala dosyadaydı. *Yani fotoğraf mı çekmiş? Bu adam tam bir pislik. Chase onda ne buldu ki?*

Gözlerim uzun zamandır hissetmediğim bir hayal kırıklığı ve öfkeyle yanıyor. Bunu bana neden söylüyor? Halkın içinde değiliz, yani onun için bir avantaj yok. Ama yine de böbürleniyor.

"Aşkta ve temsilcilikte her şey mübahtır, değil mi?" diye övünüyor. "O potansiyel müşterilerle görüştünüz ve onlarla sadece kısa bir süre görüştüğünüzden sonra şarap içip yemek yediniz çünkü kızartacak daha büyük balıklarınız olduğunu düşündünüz. Yine gülünç duruma düştünüz. Ama bu sefer Melekler Şehri'nde."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"MLS'deki iş mi? Bugün Rush McKenzie'nin duyurulduğu basın toplantısı mı? Cannon ve ben Rush'ın gelmesi için geçen hafta pazarlık yaptık. Bu görüşmelerin bir parçası da Cannon'a senin hizmetlerine neden ihtiyaç duyulmadığını açıklamaktı. Sizi temin ederim, kişisel bir şey değildi."

Sanırım söylediklerini anlamaya çalışırken birkaç kez gözümü kırıştırarak şarap kadehime bakıyorum. Ne zaman ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüğümü ve vadinin manzarasına amaçsızca baktığımı bile hatırlamıyorum.

Ama göremiyorum. Hayır, ne kadar saf olduğumu fark etmekle meşgulüm. *Onu duyacağımı varsayarak hakkımdaki tüm o korkunç yalanları söylemeyi amaçlamış mıydı? Güvenimi sarsmıştı ve beni Cannon'ı arayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Yüzümü kurtarmak için reddettiğim işi isteyeceğimi biliyordu. Ve nasıl da bu oyuna geldim.*

Aman Tanrım.

"Aşağılanmanın her şekli ve yolu vardır, Lennox ve sanırım sen az önce temiz bir doz aldın." Kıkırdıyor. Tek duyduğum küçümseme. "Umarım Cannon en azından sen geldiğinde iyi davranmıştır. Sana artık hizmetlerine ihtiyaç olmadığını söylediğinde tamamen aşağılandığına şüphe yok." Bu pozisyon için sözleşmeli olduğumu bilmiyor mu? "Bu pozisyon için özellikle seni hedef almasının tek bir nedeni olduğunu sonunda anladın mı? Diğer hizmetlerinle de ilgilendiği için mi?"

İma ettiği şey midemi bulandırdı. Tekrar.

"Bir araya getirmedin, değil mi? Zavallı bebeğim. Üzgün olduğumu söylemek isterdim ama bu konuda hiç de kötü hissetmiyorum. Karma aslında bir sürtüktür ve ikimiz de senin bu iki seçenekten hangisine girdiğini biliyoruz."

"Bana tuzak kurdun." Her şeyin büyüklüğü kafama dank edince ilk kelimelerim fısıltıya dönüşüyor. Adamlar doğrudan çıkışın önünde duruyordu. Finn'in sesi, söylediklerinin yayınlandığından emin olmak için yüksek sesle ayarlandı ... tam ben konferans odasından çıkmaya çalışırken. Vay anasını. "Sen. Ayarla. Beni. Ayarladın."

"Gördün mü? Anlamanın birkaç saniye alacağını biliyordum ... ve şimdi anladığına göre, *en içten* özürlerimi kabul edebileceğinden eminim."

"Seni lanet olası piç. Seni aşağılık pislik. Sen-" Aman Tanrım.

Hiçbir fikri yok. O kadar kibirli ki Finn'in tavsiyesine rağmen Cannon'ın bana işi verdiğinden haberi yok. Hepsi bu gece medya sirki için sahneye çıkmadığım için. Bu altın değerinde.

Ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirliyor.

"Lennox? Hâlâ orada mısın? Lütfen devam et. Söyleyeceğin başka ne duymak isterim."

"Hey Finn?"

"Mmm?"

"Karma hakkında ne demiştin?"

"Kaltağın teki olduğunu."

"Bunu unutma," diyorum ve dramatik bir ritim için duraklıyorum. "Cannon sana sözde hizmet verdi." Gülüyorum. "Bu gece beni kuliste, sahnenin hemen arkasında görmedin mi? Oops." Duraklıyorum. Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim. "Sen düşük maaşlı çaylaklarınla eğlen Finn, ben de en yüksek maaşlı futbolculardan biriyle yemek yiyip çene çalmanın tadını çıkarayım. Bilirsin, *müşterin* Rush." Hızlıca aldığı nefes bana doğrudan bir vuruş yaptığımı söylüyor. Mükemmel.

"Buna cüret edemezsin." Sesi ne kadar boşsa tehdidi de o kadar boş. "Ne dedin sen? Aşkta ve temsiliyette her şey mübah mı?" Kıkırdıyorum onun sessizliği. "Finn? Müşterileri kendi yöntemlerimle ikna ettiğim konusunda söylediklerinin doğru olmadığını ummanın tam zamanı. Çünkü eğer öyleyse, Rush'ı elinde tutma şansın yok."

Hattın diğer ucundan bir dizi küfür patlarken, hiçbir uyarıda bulunmadan aramayı sonlandırıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

3 Hafta önce

"CHRIST." Yatakta doğruldum, yüzümü ovarken bacaklarımı yana sarkıttım ve telefonumdaki arayanın ismiyle irkildim. Kahretsin.

Rory.

O, iyi ve kötü yanlarıyla küçük bir kardeşe sahip olduğum en yakın şey. Takımına tekrar yedek oyuncu olarak alındı.

Sonunda uyuşturucu ve partilerin kazanmasına izin vermek yerine kafasını aşağıda ve burnunu temiz tutuyor.

Bu düşünceleri tutmam gereken saniyeler var. Aramızdaki geçmişin, o gün oluşan bağı bana hatırlatmak için kafamdan geçtiği saniyeler. Hayatımı değiştiren bir bağ.

"Sorun nedir?"

Archibald Matheson, "Uyandırdığım üzgünüm evlat," diyor. "Rory mi?"

Gülüştü saf yorgunluk gibi geliyor. "Ne zaman değil mi?" Ama bana acil bir şey olmadığını söylüyor ve biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Ne oldu?"

"Dışarıya baktığında büyük ihtimalle evinin önünde kamp kurmuş basın mensupları olacak," diye uyarıyor ve hemen yataktan kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Kesinlikle oradalar.

"Neden?"

"Şimdi bu biraz daha karmaşık."

"Rory ne?" Sessizlik oldu. "Archibald?"

"Olmaması gereken biriyle görüşüyormuş. Çok iyi bir evliliği yok, pek de iyi bir erkek olmayan kocasıyla mutsuz."

"Tamam." Ensemde keşiştirerek kelimeyi çıkarıyorum ve pencereden dışarı, sabahın erken saatlerindeki antrenmanlarıma gitmek için beni bekleyen kamyonlara ve kameralara bakıyorum.

"Rory'nin kendine çeki düzen vermesinin nedeni o. *Saçmalamayı* bıraktı," diyor, oğlunun kullanmadığını iddia ettiği uyuşturucular için kullandığı terim. Korumaya yemin ettiği yasalarla alay eden uyuşturucular. Seçilmiş bir üyesi olmayı umduğu Parlamento tarafından yapılan yasalar. "Kondisyonuna, oyununa ve diğer eksikliklerine odaklandı. Gerçekten her şeyi tersine çevirdi-"

"O-"

"Ve hepsi bu kadın yüzünden. Onun için her şeyi tersine çevirdi."

"Nedenini anlamıyorum-"

"Matheson isminin bir skandalla anılması için uygun bir zaman değil Rush. Bildiğin gibi Parlamento'ya adaylığımı koyuyorum ve diğer adayla aramda çok az fark var, bu yüzden yardımın gerçekten işime yarayabilir."

"Rory evli bir kadınla aldattı. Bu seni neden kötü yansıtsın ki?" Telefonum elimde vızıldamaya başlarken soruyorum. Belki de çoktan çalmaya başlamıştı ama ben kendimi konuşmaya o kadar kaptırmıştım ki fark etmemiştim.

"Bunu senden istemekten bile nefret ediyorum."

"Bana ne soracaksın?" Talep ediyorum. "Elimden geldiğince yardım edeceğim, ama ne yapabileceğimden emin değilim," diyorum, sorunun ne olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışarak.

"Balkonda öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafları var. Her yerde var. Bütün gazete bayilerinde, sosyal medyada, her yerde."

"Eminim emrinizde bunu nasıl çevireceğiniz konusunda size yardımcı olabilecek koca bir ekip vardır."

"Evet, biliyorum."

"Ama sen beni arıyorsun." "Sen olduğunu düşünüyorlar."

Omurgamdan yukarı tırmanan korku beni çarpıyor. "Ben mi?" Bu şakanın hiç de komik olmadığını düşünerek kelimeye gülüyorum. "Komik."

"Rush . . ." Sürekli sessizliği dikkatimi çekiyor.

"Bekle. Sen ciddisin. Bunlar deli mi?"

"Televizyonunuzu açın. Bilgisayarını. . . ." Daha sözünü bitiremeden iPad'imi elime almış, uzaktan çekilmiş grenli görüntüye bakıyor ve neye baktığımı anlamaya çalışıyordum.

"O-o benziyor-"

"Esme," diye mırıldanıyor.

"Oh. Kahretsin." Rory'nin yaptıklarının ve Archibald'ın benden yapmamı istediği şeyin tüm ağırlığı üzerime çöküyor.

Esme.

Bilinmek için sadece bir isme ihtiyacı olan liste başı şarkıcı.

Çılgınca ünlü ve Seth Haskins ile evli.

Takım arkadaşım ve Liverpool'un kaptanı.

"Bu ben değilim," diye fısıldıyorum kimseye, sanki bana benzediği için kendimle konuşup inanmak gibi.

Daha doğrusu Rory'ye benziyor.

"O senedi nakde çevirmem lazım, Rush."

"Sen nesin?" Elbette o-

"O günden beri sana yardım etmekten başka bir şey yapmadık. Seni evimize davet ettik ve sana ikinci oğlumuz gibi davrandık. Seni başarıya hazırlamak için ihtiyacın olan her şeyi verdik. O gün suçlu olduğunun farkındaydım. Rory değil. Ama bu sefer, bu sefer Rory'nin suçunu sen üstleneceksin."

"Efendim-" Ve sonra aklıma geldi. Ne sorduğunu biliyorum ve başım her türlü fikri reddederek titriyor.

On beş yaşındaydım, dünyada tamamen yalnızdım ve bu göt oğlu için evsiz bir çocuğun birkaç umutsuz hareketini benim üzerimde tutuyordu.

Hayır, sonuçta kendisi için.

"O gün o memurun Rory'yi almasına izin vermeseydim, o bursu kaçıracaktın. Şansını kaçırdın. *Bu* hayatı kaçırdın."

Boğazım düğümlenmeye başladı. Ciddi olamaz. Ciddi olamaz. Elbette Esme doğru olanı yapacak ve onunla olan benmişim gibi davranmayacaktır. Evli bir kadına asla dokunmayacağımı biliyor. "Ama-"

"İtibarın bunu kaldırabilir, Rush. Bu fırtınayı atlatabilirsin çünkü sen Rush McKenzie'sin, oyununun zirvesinde bir futbolcusun. Rory yapamaz. Çok uzun zamandır takımda kalmakla takımdan çıkarılmak arasında gidip geliyor. Böyle bir şey ortaya çıkarsa? Seth'i korumak için anında kesilir. Ama sen, sen muhtemelen gelecek yıl kaptan olacaksın. Takımlar yıldızların tuhafliklerini her zaman affederler çünkü onları kaybetmekten korkarlar."

"Bunu sindirmeye çalışıyorum efendim. Bir ilişkiye rıza göstermek, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun çaresizlikten yiyecek çalmasından çok farklıdır."

"Bunu bekledikleri asi sensin. Barlarda kavga eden, çorap değiştirir gibi kadın değiştiren ve kimin gördüğü ya da bildiği umurunda olmayan adam."

"Bu demek değil ki-"

"Seçimi kaybedeceğim. Hayatımın çalışması boşa gidecek. Bu şehri ve LFC'yi nasıl sevdiklerini biliyorsunuz. Başarı şansını engelleyen herkesin kötü adam olduğunu biliyorsunuz. Bu riski göze alamam. Yapamam. Çok önemli olmasaydı senden bu fırtınayı atlatmanı istemezdim, biliyorsun."

"Archibald." Boğazımı temizliyorum ve panik yayılırken göğsüm daralıyor.

"Rory bana Esme'nin Seth'i terk ettiğini söyledi. Gerçekten aşık olduklarını ve Seth'in tacizlerine daha fazla dayanamadığını söyledi." Taciz mi? Seth mi? Özel hayatını gizli tutan, kişiliksiz, asık suratlı bir piç ama taciz? "Çoğunu belgeledi. O-"

"Hâlâ polisle bağlantılarınız var. Bu konuda bir şeyler yapamaz mısınız ve bu arada sorunu çözemez misiniz?"

"Korkarım yapamam. Yapılacak tek şey senin öne çıkman. Rory için. Helen için. Geçen yıl yaptığın o şey gibi çabucak unutulup gidecek. Bak o seni ne kadar az etkiledi."

İçimdeki piç Archibald'a oğlunun kendi sorunlarıyla ilgilenmesi gerektiğini söylemek istiyor. Kendisini ve siyasi kariyerini sorunlu bir oğula sahip olmanın utancından kurtarmak için Rory'nin aksiliklerini düzeltmek için bir ömür harcadığını.

İçimdeki on beş yaşındaki aç ve çıkış yolu arayan çocuk, ilk kontratımı imzaladığımda verdiğim sözü hatırlıyor. Bana başka türlü sahip olamayacağım bir hayat verdikleri için Matheson ailesine borcumu her şekilde ödeyeceğimi söyleyen sözü.

Yatağımın karşısındaki aynaya bakıyorum. Saçlarım etrafa dağılmış ve mürekkebinin koyuluğu çarşafplarımın beyazına karşı çok keskin. *Çok uzun zaman önce o gün şeytanla bir anlaşma yaptığımı kim bilebilirdi? Bu şekilde tahsilat yapacağını kim bilebilirdi? Bu saçmalık. Göt herif Rory.*

"Rush?"

Bugün benim maaş günüm.

Sorun ne mi? Bundan daha büyük olduğumu düşünecek kadar kibirliyim. Yıldızım o kadar yüksek ve hızlı yükseliyor ki hiçbir şey ona dokunamıyor. Yapabilirim

zorunda olmadığı halde bana bu şansı veren adam için fırtınaya göğüs germek.

Bir korku da var, ama onu uzaklaştırıyorum.

"Eğer bunu yaparsam, ödeşiriz." *Gazetecileri görmezden geleceğim.*

"Daha fazlası için geri dönmek yok." *Resimler hakkında yorum yapmayacağım.* "İyilik yok." *Sanki başka bir günmüş gibi davranacağım.*

"Artık yok-"

"Tabii ki."

"Borcum ödendi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

"Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun, dostum?" Louie soruyor. "Saat sabahın altısı."

Gülüyorum, sesi tam da şu anda duymaya ihtiyacım olan şey. Beni eve dönmekten ve bu gece Lennox'la başladığım işi bitirmekten alıkoyacak herhangi bir şey.

Herhangi bir şey.

Başka bir kadın dışında her şey.

"Altı mı? Tanrı seni arada bir güneşin doğuşunu görmekten korusun." Gülüyorum.

"Aylar iyidir. Parti hala güçlü devam ediyor demektir. Gündoğumları, o kadar değil. Bu da akşamdan kalmalık, antrenman ve gece için yastık olarak bulduğum sıcak bedeni yuvarlamak zorunda kalmak anlamına gelir."

Ve sanki bir işaretmiş gibi, bir kadın arka planda bir protesto olarak onun adını mırıldanıyor. Tahmin edilebilir lanet Louie.

"Bir saniyen var mı?"

Kalecim ve en yakın arkadaşımın kahkahası derin ve zengin ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor. "Onun şanssızlığı, dün gece içimde sadece bu vardı," diye dalga geçiyor.

"Tanrım."

"Evet. Tabii ki. Neye ihtiyacınız var?"

"Ben buradayım. Sen de . Bir şey duydun mu?"

"Bir sürü şey duydum. Asıl soru, bunlardan herhangi biri doğru mu?" Ağır bir iç çekiyorum. "Kimden duyduğuna bağlı."

"Şerefsiz muhabirler hâlâ kapınızda kamp kuruyor mu? Muhtemelen. Hikaye hala magazin gazetelerinde satıyor mu? Tabii ki satıyor. Burada sulu skandallara bayılırız. Seth hâlâ Esme'yi hak etmeyen huysuz bir orospu çocuğu mu? Aynen öyle."

İç çekişi ağır. Seth'in saçma tarafını daha önce görmüştü ve gerçek beni biliyor. Tek bir açıklama bile istemedi ama Seth soyunma odasında üzerime geldiğinde beni savunmak için bir yumruk attı. Louie'ye şükürler olsun, doğru olup olmadığını sorma ihtiyacı duymayan tek arkadaş.

"Kulüp ne olacak?"

"Hala 'yorum yok' diyorlar. Hâlâ 'gelecek yıl için mümkün olan en iyi takımı kurmaya çalıştıkları' gibi saçma bir açıklama yapıyorlar. Senin kaderin ne olacak? Kim bilir? Kendini kanıtlamış kaptanlarını tutmanın ya da yeniden inşa ettikleri takımın bu yeni versiyonunun yüzü olan seni tutmanın faydalarını tartmak zorundalar. Bu boktan bir karar."

"Öyle."

"Bir şey söyle dostum. Ne olursa olsun. Piers Morgan ile bir röportaj yap. Sesini duyur. Sessizliğin seni öldürüyor ve buna izin veremeyiz. Kariyerini henüz gömmek için fazla yeteneklisin."

"Ağzını kapatma emri-"

"Ağzını kapatma emrini siktir et," diyor. "Sanki yerinizi korumak için dişinizle tırnağınızla mücadele etmeniz gerekirken sizi engelleyen bir şey varmış gibi."

"Louie," kadının sesi hattan geliyor. "Seni seviyorum dostum, ama-"

"Ama gidip ona birkaç saniyeni vermelisin. Anlıyorum."

"Siktir git." Gülüyor.

"Görüşürüz, dostum."

"Hey, Rush?"

"Hmm?"

"Sen bu takımın kalbisin ve bu takım da senin kalbin. Seni buraya geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmalısın. Yaptığın ya da yapmadığın her şey için kendine göre nedenlerin var," diyor, ince bir çizgide yürüyor ve cevap istemiyor, "ama eğer birini ya da bir şeyi koruyorsan, buna değmez."

Aramayı sonlandırıyor ve Johnny'nin araba yoluna park ettiğim yerde elimde telefonumla duraklıyorum. Karanlık ev önümde, tepelerin arasında bir gölge gibi duruyor.

Tedirginim. Huzursuz. Huzursuz.

Buna değmez.

Bu, bu akşamki etkinlikten sonra hissettiklerimi yansıtıyor. En hafif tabirle ilginçti. Finn beni bu MLS işini göze batmamak için kabul etmeye ikna ettiğinde ne bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim bu değildi. Küçük bir kalabalığa benim hayatım olan bir oyun hakkında konuştuğum süslü bir sahne ama belli ki burada kimsenin pek umurunda değil.

Kariyerinizde yokuş aşığı inerken böyle mi hissediyorsunuz? Birkaç yüz kişilik otopark etkinliklerine karşılık on binlerce kişilik stadyumlar mı?

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve buna değer mi diye düşünüyorum. Evet, Archibald yıllar önce kıcıımı kurtardı ama onun dışında futbolda bu seviyeye kendi başıma . Benim yeteneğim. Fedakârlıklarım. Oyuna olan aşkım. Adıma iftira atılmasından, bir *yuva yıkan* ve *piç* olarak bilinmekten nefret ediyor muyum? Evet, nefret ediyorum. Ama oğlu çocukluğundan beri değişmeyen bir adama sadakatim yüzünden kariyerimi kaybetmeyi göze alabilir miyim? *Hayır. Siktir. Hayır. Hayır.*

Archibald'ın dediğı gibi bu hızlı bir ölüm olmayacak mı?

ON ALTINCI BÖLÜM

LENNOX

ZİHNİM Finn'le yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyor ve her seferinde öfkem yeniden alevleniyor.

Tüm bu berbat hatalar komedisinde son gülen ben olabileceğim için sevinmem gerektiğini biliyorum ama yine de bunu ilk etapta yaptığı için incindim.

Ve kızgın.

O kadar kızgınım ki çıplak ayaklarım ileri geri volta attığım halıda bir delik açmış olabilir. Şehir pencerelerin ötesinde canlandı, hayaller ülkesinde parıldayan noktalar.

Finn ve saçmalıklarını düşünmekle çok meşgulüm. Bu benden.

Tamamen benden.

Peki bundan onun çıkarı ne? Oyun sonu taktiği değilse neden Rush'a buraya gelmesini tavsiye etsin ki?

Hazırlandım, kızgınım ve bir sonraki hareketlerimi tahmin etmekten veya fazla düşünmekten kaçınmak için çok fazla şarap içtim.

Alt kattaki ön kapının çarpma sesini duyduğumda, Johnny'nin dışarıda olduğunu anlıyorum, bu yüzden sadece bir kişi olabilir.

Saniyeler içinde merdivenlerden inip mutfığa giriyorum. Ne kadar yorgun göründüğünü düşünmek için kendime zaman vermiyorum. Kravatı çözülmüş ve boynuna asılmış. Dudaklarına götürdüğü bira şişesini nefes almadan içiyor. Elleriyle karıştırdığı saçları her yana dağılıyor.

Gömleğinin kollarını sıvadığını ve altındaki dövmelerin koyu mürekkebini sergilediğini görüyorum.

Hatırladığım tek şey öpücüğünün tadı ve daha fazlasına sahip olma ihtiyacı.

Bildiğim tek şey, acıyı ve ıstırabı dindirmek için onu kullanma isteği ve ihtiyacı.

Mutfığa doğru yürüyüp onu gafıl avlarken bundan başka bir şey düşünemeyecek kadar bencilim.

Dudaklarım dudaklarını bulurken ellerim gömleğini yumrukluyor, bira şişesinin tezgâha -camın mermere- çarpma sesi onun şaşkın soluğundan başka tek .

Öpüşmeyi derinleştirip onu kendime doğru çekerken liderliği bana bırakıyor. Dillerimiz birbirine değiyor. İniltilerimiz yükseliyor. Onu itmek, aramızdaki bağı koparmak için her şeyimi harcıyorum ama söyleyecek çok şeyim var.

"Menajerin sana hiçbir iyilik yapmayan küçümseyici bir pislik," diye homurdanıyorum, yorumumu pekiştirmek için gömleğine bir şaplak atıyorum ve tam cevap vermeye başladığında ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve bir kez daha ihtiyacım olanı alıyorum.

Öpücük açgözlülük ve şehvetle dolu ve tek odaklanabildiğim vücudunun hissi, dilindeki bira izi ve sadece kendisi olduğu için ona ne kadar kızgın olduğum.

"Bunu yapamayız," diye mırıldanıyorum öpücüklerin arasında. Tekrar ve tekrar. Alt dudağından bir ısırık. "Bu yanlış." Eli saçlarımı yumruklarken bir nefes. "Etik değil." Sırtımın alt kısmındaki eli beni kendisine doğru çekiyor, böylece o güzel aletin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. "Durmamız gerek." Kalçalarını benimkilere sürüyor. "Acele mi?"

Bu sefer öpüşmeyi kesme sırası onda. Elini saçlarımda dolaştırıyor ve yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta olacak şekilde hafifçe geri çekiyor.

"Fark etmediysen söyleyeyim, kurallar umurumda bile değil." Aşağı eğiliyor ve alt dudağımlı dişleriyle çekiştiriyor, sonra tekrar arkasına yaslanıp gözlerini öne ve ortaya dikeyiyor, göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. "Şu an ve burada olmayı, öpücüğünün tadını ve umarım böyle devam edersek amını kavramayı önemişiyorum. O yüzden lanet kuralların canı cehenneme."

Kendimi kontrol etme konusunda

hep boktan olmuşumdur. Her zaman.

Ve şu anda, geri dönüş olmadığını biliyorum. Hayır demek yok. Rush McKenzie ile tanıştığım anda onun için kuralları yıkacağımı biliyordum ve dudaklarımdan dökülen ve mutfakta yankılanan kahkaha da en az bu düşünce kadar çılgınca geliyor.

Duygular karmaşık, kötü şeylerdir.

İşte bu yüzden bunu yapmanın en mükemmel yolu bu. Düşünmeden ve içgüdüsel olarak. Eğer bu işe balıklama dalıp, kaşıntıyı kaşırsak, ikimiz de bundan şikayetçi olamayız.

Sadece zevk olacak.

Hepsi bu olacak.

"Dikkatli ol, Nox," diye mırıldanıyor. "Burada ateşle oynuyorsun."

Dudaklarım kulağına değecek kadar yaklaşıyorum -vücudunun beklentiyle gerilmesi başlı başına bir baştan çıkarma- ve fısıldıyorum, "Benimle yanmaya hazır mısın Rush?"

Gözlerimiz tekrar kenetlenirken çenesindeki kasın tüylendiğini görüyorum, arzumuz mantığımızdan önce karar veriyor. Heyecanlı nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına çarparken, göğüslerimiz bizi ayıran az miktardaki alan için bir savaşta birbirlerininkine karşı kabarıyor.

Ve sonra o bir saniyede, sanki aramızdaki hava yanıyormuş ve söndürmek için onu boğmamız gerekiyormuş gibi tekrar çarpışıyoruz. Öfkeyi, çaresizliği ve kontrolsüzlüğü her anımızı beslemek için kullandığımızda bedenlerimiz bir olur. Kıyafetlerimizi çıkarmaya başlıyoruz - nereye atıldıklarını umursamadan atıyoruz - çünkü şu anda onun tenine dokunmaya, dudaklarımla dövmelelerinin haritasını çıkarmaya, dişlerimle kendi işaretlerimi eklemeye ihtiyaç var.

Terle buğulanmış, uyarılma kokan ve cinsel bir gereklilikle gergin olan bu durumda birbirimizin bedenlerini hayranlıkla seyretmek için zaman ayırmıyoruz. Yapamayız. O an ve birbirimiz tarafından çok fazla tüketiliyoruz.

Hayatlarımız kurduğumuz her bağlantıya bağlıymış gibi öpüşürken dudaklarımız morarıyor.

Bunu nerede ya da nasıl yaptığımızı tartışmıyoruz. Sadece senkronize hareket ediyoruz. Kıçımı mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor ve ayaklarımı aşağıdaki taburelerin üzerine koyuyor.

Bir eliyle parmaklarını içime daldırırken diğer eliyle boynumu tutuyor ve ben de ona yaslanıyorum.

"Rush. Tanrım. Bu ... hissettiriyor." Dudakları çenemin hemen altındaki çukur noktayı bulduğunda ve parmakları harekete tekrar başlamadan önce gidebildikleri kadar içeri kaydığında çıkardığım inilti sözlerimi yutuyor.

İniltisi odayı doldururken eline doğru sarkıyorum ve ona engelsiz erişim sağlamak için kıçımı kenara yaklaştırıyorum.

Beni hazır ve nazır bekleyen sikiinin kalınlığına en zevkli şekilde hazırlamasına izin verirken gözlerim kapanıyor ve dudaklarım aralanıyor.

Beni öyle bir çalıştırıyor ki, başparmağının sürtünmesi ve parmaklarının manipölasyonu arasında ıslak bir karmaşa haline geliyorum, bu da beni inşa ettiği sınırın ötesine itilmeye hazır olmaktan daha fazlası.

Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve bu sefer ellerim onun saçlarına dolanıyor, istediğimi almak ve ona hemen şimdi istediğimi söylemek için ellerim onun kalçalarının arasına uzanıyor. Ve her ne kadar şiddetli çaresizlik

Öpücükler, Rush ellerinin vücudumun her yüzeyini haritalandırdığından emin olur ve ardından beklentiyle bağlanmış tüylerimi diken diken eder.

Sanki bundan sonra biri bana her dokunduğunda bunu -ellerini, dokunuşunu- ve duyularımda yarattığı tahribatı hatırlayacağımdan emin olmak için beni işaretliyor.

Bu heyecan verici ve yorucu çünkü tek istediğim onun içimde olması, bana sahip olması, beni memnun etmesi.

"Lennox. Sana ihtiyacım var. Lütfen. Hazır mısın?" diye mırıldanıyor, dudakları göğsümde, gözleri bana bakıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye takılıyorum, pantolonunun şarap rafında yarı asılı olduğu yere gidip cüzdanını çıkarırken. Birkaç dakika içinde ceketini giydi, prezervatifi aletin üzerinde yuvarlarken o seksi ön kolları mükemmel bir şekilde sergileniyor.

Ama bana baktığında nefesim kesiliyor. Rush, vücudunun ve yüzünün üzerinde gölgeler oynasırken, göğsü kabarıırken ve gözleri, ayrılmış kalçalarımın arasına inene kadar ellerinin bulunduğu her yerde dolaşırken orada duruyor.

Öne doğru bir adım atıp bana bakarken eli sikinin uzunluğunun üzerinde yukarı ve geriye doğru kayıyor -bacaklarımı açmış, vücudum yalvarıyor, uyarılma iç uyluklarımda parlıyor. Eğer arzunun ne olduğunu resmetmem gerekseydi, bu Rush McKenzie'nin şu anki hali olurdu.

Boynundaki kaslar gergin. Vücudu inanılmaz bir sanat eseri, ama benim her parçama sahip olan onun gözleri. *İçlerindeki* bakış ve bana *bakma* şekilleri.

"Sanırım canımı yakacaksın, Lennox, ama yine de cezalandırılmaya aç biriyim." Aletin tepesini yarığımın üzerinde hafifçe aşağı yukarı sürtmekten önce bilmiş bir gülümsemeyle kelimeleri mırıldanıyor.

O görkemli sikinin ilk santimini içeri ittiğinde zevkle, beklentiyle, her şeyle geriliyorum. İnemelerim eş zamanlı. Beni tamamen mahvetmesi için ona erişim izni verebilmek için tezgâhın üzerine uzandığımda sırtımın kavislenmesi de öyle.

"Şu haline bak. Alınan." Boştaki elini alıp tam göğüslerimin arasına yerleştiriyor. "Muhteşem." Her bir göğsümün üzerinde gezdiriyor ve avuçluyor. "İstekli." Karnımın üzerinde yavaşça gezdiriyor. "İstiyor."

Ve son kelimedede, içime doğru ilerliyor. Kökten uca girerken miyavlamam onun gırtlaktan gelen iniltisiyle buluşuyor. Yanan

germek zevk vericidir. Başını arkaya atmış ve parmakları iç kalçalarını kazarkenki görüntüsü görülmeye değer.

"Rush. Lütfen," diye mırıldanıyorum, etrafındaki tutuşumu sıkılaştırırken, hareket etmesi ve beni memnun etmesi için çaresizim.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, Rush tam da bunu yapıyor. Beni hazırlamak için birkaç vuruş yapıyor ve sonra bir başparmağı klitorisimi ovarken ve diğer eli kalçamın uyluğumla buluştuğu kıvrımı kavrarken, Rush şehvet ve açgözlülükle beslenen cezalandırıcı bir tempoya dalıyor.

Vücutlarımız tekrar tekrar birleşiyor. Mutfaktaki tek ses tenlerimizin birbirine çarpması, nefeslerimizin kesilmesi ve birbirimize inleyip yalvararak tatmin olmamızdan geliyor. *Daha hızlı. Daha sert. Tam şuraya. Aman Tanrım. Evet.*

Şu anda, nazik ya da çekingen olsaydı onun hakkında daha az düşüneceğimi biliyorum. Bunun ne olduğundan uzaklaşırdı. Açlık. Bir ihtiyaç. Almak, doyurmak ve bütün hissetmek için seksi kullanma arzusu, oysa bunu yapmak için asla kullanmamanız gerekir.

Naziklik romantizm içindir. Bu en gerçek haliyle saf şehvettir. Kibarlığa gerek yok. Havadan sudan konuşmak yok. Sadece eller etimi kavlıyor ve kalçalarım benimkine sürtünüyor, böylece onun aletinin içimdeki her bir siniri nasıl sıyırdığını hissedebiliyor ve buna konsantre olabiliyorum. Bu zevk ve acı. Kurtuluş ve vahiy. Hem çok doğru hem de çok yanlış.

Ama İsa, kim buna hayır diyebilir ki? Ona mı?

Her itişinde vücudumu çekiyor, böylece tezgahın üstüne kayıyorum ve kullandığı aynı güçle ona çarpıyorum. Sinirlerim şarkı söylüyor. Vücudum uçuyor. Gözlerim geri dönüyor ve bacaklarım kasılıyor. Ve sonra onun adı dudaklarımda, Rush, orgazmım beni vururken tekrar tekrar ve tekrar.

Mutluluğun yıldırım çarpması. Bazı bölgelerimde dalgalar halinde yuvarlanırken bazı bölgelerimdeki sinirleri sarsıyor. Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ki gücünü özümseyebileyim, bir yandan da çok güçlü olduğu için hareket etmem gerekiyor.

Benim doruk noktamın onunki tarafından gölgelenmemesi ya da mahvedilmemesi için birkaç dakikalığına sahip olmama, almama, zevk almama izin veriyor.

Bu, orgazm sonrası sersemliğimde aklımdan belli belirsiz geçen en küçük jestlerden biri, ama orada.

Ve sonra aynı hızla, kısıtlaması kırıldığında ve iniltisi mutfakta gürlediğinde, zirveye ulaşmak için benden ihtiyacı *olanı* alırken unutuldu.

"Lennox. Tanrım. Siktir." Her kelime kalçalarının sarsılması ve parmaklarının etimde sıkılaşmasıyla vurgulanıyor.

Üstüme düşüyor -bir . Yüzü karnıma yaslanıyor, dudakları tenime yapışıyor ve parmakları yanlarımda benimkileri bulup kenetleniyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz, ikimiz de anı yaşıyoruz.

"Bunun sözleşmenin bir parçası olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, elimi onunkinden kurtarıp saçlarında gezdirirken.

Kıkırdıyor. "Cannon'ın bunu onaylamak için sözleşmenize bir ek madde yazmasını sağlayacağım çünkü kadın, bir erkeğe böyle bir şey verip sonra da bunun devam eden bir sözleşmenin parçası olmadığını söyleyemezsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"BENDEN KAÇIYORDUN," diye suçluyor babam, Johnny'nin evine giden uzun ve dolambaçlı yolu çıkarken adımlarımın ortasında duruyorum (tabii buna kaçmak denebilirse).

"Ben öyle bir şey yapmadım." *Evet, yaptım.*

"Los Angeles'ta mısın?" Cevabı zaten biliyor.

"Evet." Kendimi azarlanmak üzere olan küçük bir kız gibi hissetmekten nefret ediyorum, oysa babamın böyle davranmadığını biliyorum. Aksine, sesindeki hayal kırıklığı ya da endişenin yol göstermesine izin verir.

"Ve Cannon ile anlaşmayı kabul ettin?"

"Ben yaptım." Yolun kenarına doğru yürüyorum, dizlerimin dibinde korkuluk var ve cevabını beklerken bir elimi kalçama koyuyorum.

"İşin iyi bir fikir olmadığını düşünmemin nedenleri hakkında beni arayıp konuşmayı hiç düşündün mü?" Bağlantıdan bir tık sesi geliyor ve babamı mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Biraz yalnız kalabilmek için masasından kalkıp ofis kapısını kapatıyor.

Bu onun takdire şayan bir yönü. Dört kızın bekar babası olarak, ihtiyaç duyduğumuzda her zaman tüm dikkatini bize verdiğinden emin oldu ... ve belli ki şu anda buna ihtiyacım olduğunun farkında.

"Chicago teklifini geri çevirmeden önce bana danışmayı hiç düşündün mü?" Ben de karşı çıktım.

İç çekişi uzun ve anlamlı. Sesi yorgun geliyor ve ben yine de onun yaşlandığı ve eskiden heyecanlandıran şeylerin şimdi onu açıkça yoran şeylerle aynı olabileceği fikriyle mücadele .

"Kendimce sebeplerim var, Lennox." Bu yorumu yapma şekli tartışmaya yer bırakmıyor ve ben bir kez daha azarlanan çocuk oluyorum. Sessizlik çizgiyi aşıyor. "Sana neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

Kıkırdıyor ve bu ses gözlerimi yaşartıyor. Bundan nefret ediyorum. Neden kaç yaşına gelerseniz , hala ebeveynlerinizin güvencesine ihtiyaç duyuyorsunuz?

Onay mı? "Tamam. Bana yalan söyleyebilirsin. Sen bir yetişkinsin, yani bu senin ayrıcalığı. Ama benim dört kızım var, bu yüzden *iyiyim* sözlerinin tam tersi anlama geldiğini biliyorum. Sadece konuşmak istediğinde burada olduğumu bil."

"Neden bana kovalamam için hiç yeni müşteri vermedin baba? Birkaç ay önce işi güçlendirmek için Finn'in müşterilerinin peşinden gitmemiz gerektiğine dair büyük bir konuşma yapmıştık ve sen nasıl oldu da bir tanesinin peşinden gidecek kadar bana güvenmedin?"

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok tatlım, her şey zamanlamayla ilgili."

"Yine de Dekk, Chase ve Brex her yere gönderilirken siz konferanslarda konuşmam için gelen davetleri geri çeviriyorsunuz. Zamanlama bahanenizden şüpheleniyorum."

"Konferans için benim de nedenlerim var. Chase bana bu konuda çok sinirli söyledi."

"Sebebi nedir?" diye sordum. "Senin için endişeleniyorum."

Bu bir cevap değil. Mükemmel Kenyon Kincade tarzında bir saptırma. "Ben büyük bir kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Her zaman olduğu gibi, ama bu bir ebeveyn olarak senin için endişelendiğimi söyleme ihtiyacımı ortadan kaldırmıyor."

Bana doğru dürüst cevaplar vermediği için ona kızgın olmakla ama yine de beni önemsemekle ilgili bir iç savaş veriyorum. Aptalca bir savaş ama yine de sürdürüyorum.

"Neden?"

"Bazen seni bu işe ben mi çektim ve sen de sevdiğin için değil de mecburiyetten mi kabul ettin diye merak ediyorum" diyor. Az önce göğsüme bir hançer yemiş gibi hissediyorum. Sözleri son zamanlarda nasıl hissettiğimi mükemmel bir şekilde açıklıyor ve yine de işimi seviyorum. "Eskiden çok hevesliydin ve her 'i' harfinin altını çizerdin, şimdi köşeleri kesiyorsun ve gereksiz riskler alıyorsun. Kız kardeşlerin ödevlerini zamanında teslim ederken sen okulda dersi asan çocuksun."

Kız kardeşlerimle kıyaslandığım için savunmaya geçmektense durup kelimelerin kafamda yer etmesi için bana bir an veriyor. Her parçam onun söylediklerine karşı çıkmak isterken, aslında haklı olmasından nefret ediyorum.

İşten kaytarıyor ve işimden çok kendimi düşünüyordum. İşteki günlerimden korkar oldum ve heyecan neredeyse yok oldu.

Ama yine de yaptığım işi seviyorum.

"Beni istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlamadın baba. Ben sadece . . . Sanırım huzursuzlanmaya başladım. Belki bir meydan okumaya ya da tempo değişikliğine ihtiyacım var, ama bu işi bırakmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Annen de eskiden böyle olurdu." Kıkırdaması yumuşak, anımsatıcı ve içimi eşit oranda hüznün ve sevinçle dolduruyor. Onun gibi olmayı ya da hafızamdan her geçen gün biraz daha silindiğini hissettiğim kadınla bir bağ kurmayı ne kadar çok arzuluyorum. "Bazen birbirinize ne kadar benzediğinizi unutuyorum. Arada bir o yumuşak, güzel gülümsemesiyle bana bakar ve 'Bir değişikliğe ihtiyacım var Kenyon' derdi. Ona asla hayır diyemezdim. Siz doğmadan önce bu değişiklik birkaç haftalığına تنها bir sahil evi ya da kalabalık bir turistik yer anlamına geliyordu. Siz doğduktan sonra ise eve geldiğimde mobilyaların yeniden düzenlendiğini ya da bir odanın tamamen farklı bir renge boyandığını görüyordum. Huzursuzluğu beni zaman zaman çıldırtıyordu ama onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım.

"İlk günlerde benim hakkımda böyle hissedeceğinden endişelendim. Değişiklik istediği şey ben olurdum. Bir keresinde ona bunu sordum ve beni öpmek için kendine çekmeden önce başını arkaya atıp güldü ve 'Huzursuzluğumu yatıştıran sensin Ken' dedi. Senin doğru kişi olduğunu böyle anladım."

Hollywood Hills'te yolun kenarında durmuş, gözlerimden yaşlar akarken, aileme yeniden bağlanmak için tek ihtiyacım olan şeyin geçmişin bu değerli parçası olmasından nefret ediyordum.

Elbette Chicago ve geçtiğimiz hafta beni güvensiz hissettiren her şey için üzgünüm ama söz konusu olan benim ailem. Sahip olduğum tek şey onlar.

"İyi misin?" diye soruyor ben yine burnumu çekerken. "Bir müşteriyi işe almak için buradayım baba."

"Oh." Sesinde bir şaşkınlık var ve onu devasa ofis koltuğunda daha dik otururken hayal edebiliyorum, saçlarının gümüş rengi floresan ışıklarıyla parlıyor.

"İlk başta değildim. Daha çok bir *değişikliğe ihtiyacım var Kenyon* gibi bir andı," diyorum ve gülümsüyorum. "Ama karşıma bir fırsat çıktı ve eğer bu müşteriyi alabilirsem, son zamanlarda yaptığım tüm hataları telafi etmiş olacağım."

"Lennox. Beklemediğimi biliyorsun-"

"Ben Rush McKenzie." Sözüünü kesmemiş olsaydım, sadece bu isim bile onu orada tutabilirdi.

"MLS görevindeki ortağınız mı?"

"Ortak gevşek bir terim," diyorum ve ardından Cannon'ın beni gemiye getirerek beklentilerini açıklamaya devam ediyorum. Sözlerimi bitirdiğimde, yanımdan bir araba hızla geçerken hatta sessizlik hakim oluyor. "Baba?"

"Bu görev için hazır olduğunı düşünüyor musun? Demek istediğim, o daha da büyük bir skandalın ortasında büyük bir isim. Çoğu zaman bu tür müşterilerin sonuçları kadar ödülleri de büyük olur."

Yarısını bile bilmiyor.

Ayaklarımı kaydırıyorum ve bunu yaptığımda dün gecedan kalan lezzetli acıyı hissediyorum ve sonra babamdan sakladığım ayrıntılara içten içe hayıflanıyorum.

"Anlıyorum."

"Onun için hataya yer yok. Sahnenin ortasında oturuyor ve tüm spor dünyası onu izliyor. Sporcuların uyması gereken tek kuralı çiğnedi - takım arkadaşına kazık atma."

"Ama ben öyle olduğunı sanmıyorum," diyorum ilk kez yüksek sesle.

"Onu birkaç gündür tanıyorsunuz ve bu sonuca vardınız, öyle mi?"

"Evet," diye iddia ediyorum. "Bence o tamamen kişilikli biri. Bir asi olabilir ama içimden bir ses kazanan bir takım dinamiğini bozmayacak kadar zeki olduğunı söylüyor."

"Bunun popüler bir görüş olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Ne zamandan beri popüler görüşleri önemsiyorum?"

"Bu bir ajan için hassas bir durum. Bir yanlış hareket daha yaparsa, bunun sonuçlarından kurtulabilir ama etrafındaki herkes ve her şey bunun için suçlanacaktır."

"Beni vazgeçirmeye çalıştığına bakılırsa, bunu kaldıramayacağımı düşündüğünü hissetmeye başlıyorum."

"Ben öyle demedim."

"Ama o Finn'in. Buradaki amaç bu değil mi?"

"Amacımız KSM'de sahip olduklarımızın üzerine bir şeyler inşa etmek. Kirli taktikleriyle kırıp döktüğü parçaları almak ve eski haline getirmek."

"Başka bir deyişle, çalmak." Gülüyorum.

"biliyorum ama şu anda başımı sallıyorum." "Anlamıştım."

"Başka bir şey var, değil mi? Konferansta bir şey mi oldu?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve hissettiğim aşağılanmanın her bir parçasından ve onun sesindeki gizlenmemiş şefkatten nasıl ortaya çıktığından nefret ediyorum.

"Hayır." Evet. Bir an sessiz kaldım, ısrar etmediği için minnettarım. Ama eğer yapsaydı, ona ne söylerdim? Bunu kendim için yapmam gerektiğini mi? Yeteneklerimin kısa ömürlü güzellikten çok karakter gücü ve dayanıklılık içerdiğini bilmem gerektiğini mi? Güzellik yarışmalarının yarışmacılara sattığının aksine. Benim için.

Diğer suçlamalara da başlamayın, özellikle de Rush ile yattıktan sonra.

"Hayır mı, Lenn? Bu kadar mı? Çünkü bu hayır, hikayede daha fazlası varmış gibi geldi."

"Bunu yapmam gerek, tamam mı? Manzara değişikliği. Meydan okuma. Kim bilir ne bulacağım?"

Argümanımı değerlendirirken neredeyse başını salladığını görebiliyorum.

"Kim bilir?" "Aradığınız için teşekkürler."

"Bir dahaki sefere benden kaçma."

"Evet efendim," diyorum gülerek. "Hoşça kal

baba." "Hey Lennox?"

"Ne?"

"Eğer bana Los Angeles'a gitme sebebinin bir ara vermek olduğunu söyleseydin ve bir müşteriyi işe almaktan hiç bahsetmeseydin, bu benim için tamamen sorun olmazdı."

Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken boğazımda bir yumru oluşuyor. Çünkü bu adam, bu inanılmaz ama kusurlu adam, bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum kelimeleri verdi. Ailemiz mükemmel olmaktan çok uzak. Çoğu zaman güldüğümüzden daha çok tartışırız. Ama tam burada, şu anda, babam bana neden ben olduğumu gösterdi.

Bana olan sevgisi ve bana olan güveni koşulsuzdur.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Bana olan güveninin sarsılmaz olmasını istiyorum. "Seni seviyorum, baba."

Telefonu kapattığımda, kesin olarak bildiğim bir şey var: Bu işi berbat edemem ve etmeyeceğim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LENNOX

NEFESİM KESİLİYOR VE koşumu bitirip eve girdiğimde daha iyisini yapmam, d iyi olmam gerektiğine karar veriyorum. Dün gece o çizgiyi geçtim, o kaşıntıyı giderdim.

Ve ne muhteşem bir çizikti.

Ancak kaşıntıları kaşımakla ilgili sorun, bunu çok fazla veya çok uzun süre yaptığınızda, rahatlama hissinden çok şişmeye ve acı vermeye başlamasıdır. Görmezden gelmeye çalıştığınız bir yara haline gelir.

Kurtulamayacağınız kalıcı bir yara izi haline geliyor ve zaten yeterince yara izim var.

Ben erkeklere, ilişkilere ve sekse böyle bakıyorum. sorun yok, ancak kısa süre sonra kendime mesafe koymam gerekiyor.

Ve bugün babamla konuştuktan sonra, tam da bunu yapmam gerektiğini biliyorum - büyük bir geri adım atmalıyım. Sadece *kendim* için değil, ailem ve *kendim* için yerine getirmem gereken sözler için de.

En azından Rush'ı ararken kendime böyle söylüyorum. Sorun şu ki, onu hemen buluyorum.

Köşedeki masada oturuyor, üzerinde spor şortu var, tişörtü yok, saçları başı dağınık, mutfak tezgâhının üzerinde bir paket yemek ziyafeti var. Saçma sapan bir tabak krep ve şurup önünde duruyor, yaklaşık dörtte biri bitmiş ve mutlak mutluluk ifadesi yüzündeki her çizgiyi kaplıyor.

Dün gece anlık görüntülerle aklıma geliyor. Mutfak tezgahındaki seks. Orgazm olurken kırık sesiyle adımı söylemesi. Sonrasında ne olacağını anlamaya çalışırken yaşadığımız sessizlik. Oturup televizyonda berbat tekrarları izlerken Johnny'nin dondurmasını doğrudan kaptan yememiz. Kanepede uyuyakalmak, çünkü yatağa gideceğimi söylemekten korkuyordum ve bunun yalnız mı yoksa onunla mı gideceğim anlamına geldiğini merak ediyordum.

Sonra, yalnız uyanmak.

Ama mutfağa girip onu orada otururken gördüğümde, şehvetin sert yumruğuyla vuruluyorum. Söyleyeceğiniz şeyleri sorgulayarak sendelemenize ve durmanıza neden olan türden.

Ama bunları söylemem gerektiğini biliyorum.

"Bu ... bu kesinlikle cennet, köpeğin taşakları," diye mırıldanıyor beni gördüğünde, bir çatal dolusunun üzerinden bana bakarak. "Krepler bir mutfak harikası."

"Bunu muhtemelen çoğu gün tostunun üzerinde fasulye yiyen adam söylüyor." Yüzümü buruşturuyorum.

"Sana tostta fasulye getirdim ve hayır, çok fazla karbonhidrat var" diyor ve ben yüzümde şaşkın bir ifadeyle karbonhidrat dolu tabağını işaret ederken bana göz kırpmıyor. "Sen de ister misin? Bizim için bir ton kahvaltı hazırlattım."

"Ben de fark ettim." Yiyecek yığınlarına bakıyorum ve bir ordu dolusu insanın gelmesini mi beklediğini merak ediyorum, çünkü üçümüzün bunların hepsini yemesi mümkün değil.

"Bir daha düşündüm de, yeme. Krepleri bana sakla." Sandalyesinde arkasına yaslanırken kıkırdıyor, gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezinmesine izin veriyor, ben onun önünde kısa bir süre durduğumda, ellerim kalçalarım ve kararlılık iliklerime kadar .

"Konuşmamız gerek."

"Konuştuğumuzu sanıyordum."

"*Bunu* bir daha yapamayız." İşte, orada. Söylemem gerekeni söyledim ama vücudum bunu söylememe isyan ediyorsa ne olayım.

"O" mu? İnanılmaz seks gibi bir şey mi? Çünkü eğer bahsettiğin saçmalık buysa, şu kapıdan çıkıp buraya geldiğini . " Çatalıyla el sallıyor, gülümsemesi genişliyor ama sonra gözlerimle karşılaşp ciddi olduğumu anlayınca gülümsemesi solmaya başlıyor. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Seninle yan yana çalışmam, seni ve ligi bir anlamda temsil etmem ve sonra da geceleri seninle yatmam hiç profesyonelce değil."

"Kime göre?" Bıçağını ve çatalını bırakıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Etik kurallara göre. Görünüşümü müşteri kazanmak için kullandığımı düşünen herkese göre. Göre-"

"Dur bakalım. Müşteri kazanmak için görünüşünüzü kullanmaya ne dersiniz?"

"Uzun hikâye," diye iç geçiriyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ve bunun bir önemi yok. Önemli olan bu, sen ve ben. Artık bunu yapamayız. Bir kaşintımız vardı, onu kaşıdık ve şimdi ikimiz de tatmin olduk."

"Tatmin oldun mu?" Homurdanıyor. "Kendi adına konuş."

"Ben ciddiylim. Bu sözleşmede çalışırken aile şirketimi temsil ediyorum. Eğer birisi bunu , sadece benim için değil, Kincade Sports Management için de kötü olur."

"O zaman kimsenin izin vermeyiz."

"Bunu söylemek daha kolay-"

"Neyden? yattığın kimseyi ilgilendirmez mi?" Ayağa kalkıyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. Her parçam onun yakınlığına tepki veriyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Sesini alçaltıyor. "Dün gecedен zevk almadığını mı söylüyorsun, Lennox? Kollarımdaki çizik izlerinin gerçek olmadığını mı söylüyorsun? İkimiz de iyi olduğunu biliyoruz. Bir dahaki sefere daha da iyi olacağını. Biraz eğlenenin kimseye zararı olmaz."

"Aynen öyle. Biraz eğlendik. Bundan sonrası sadece daha karmaşık hale gelebilir ve ben karmaşıklıktan nefret ederim. Bence geçtiğimiz ay sana bir ömür yetecek kadar karışıklık yaşadın." Ben bir adım geri atıyorum ama o bir adım ileri atıyor, böylece aramızda hiç boşluk kalmıyor. "Üzgünüm ama kararımı verdim."

"Neden? Sen benim menajerim değilsin ve beni işe almıyorsun ki-"

"İştahın açıldı, değil mi?" diye soruyor güneş gözlüğü takmış, saçı başı dağınık ve tamamen uyumsuz kıyafetler giymiş, darmadağınık bir Johnny.

Rush, Johnny'ye doğru bir bakış atarken ben de ona bakıp zil sayesinde kurtulup kurtulmadığımı merak ediyorum.

Ama ben öyle biliyorum. Bu konuşmanın Rush'la yapılması gerekiyordu.

"Kahvaltıya buyurun," diyor Rush. "Gerçekten biraz istedim krep."

"Sağ ol dostum," diyor Johnny ve sonra bize bir kez daha bakıyor, bir parça domuz pastırması ağzının yarısına kadar gelmişken iki kez bakıyor. "Tanrım. Ciddi misin?" Güneş gözlüklerini çıkarıp parlak güneş ışığından ürktüğünde dramatik bir iç geçiriyor. "Dün gece eve geldiğimde seks kokusu aldığımı biliyordum."

"Ne?" Kelimeye gülüyorum, yanaklarım ısınıyor.

Johnny Rush'tan bana bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Siz ikiniz bir feromon patlamasısınız. Biraz daha bekleyemez miydiniz?"

biraz?" İnliyor ve sonra adadaki bar taburesine oturup Rush'ın bıraktığı kâğıt tabaklardan birine yemek koymaya başlıyor. "Şimdi siz ikiniz her yerde birbirinizi becerirken burası tavşan yuvası gibi olacak. Ben bunun için imza atmadım."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Rush gülmüyor. "İkimize de kefil olan sendin, yani en azından akıllıca bir seçim yaptık."

"Bir bok için kefil olmadım." Buzdolabına gidip bir bira alıyor, tekrar otururken biranın açılma sesi mutfakta yankılanıyor. "Kefil olduğum şey ikinizin de yüzündeki o sırtışlar."

"İşte bu," diye mırıldanıyorum.

"Hiç utanman yok mu senin?" diye soruyor bana.

"Adam akşamdan kalma ve muhtemelen üst katta çarşaflarına dolanmış birini sakladığını söylüyor."

"Adı Heidi," diyor bir ağız dolusu yemek yerken, "ve hayır, yatağında değil. Uyanıp Rush'ı görürse, onun çok daha seksi olduğunu fark ettikten sonra beni terk edeceğini biliyordum. Siz uyanmadan önce onu göndererek bu garipliği hafifletebileceğimi düşündüm."

"Eh," diyor Rush, "böyle düşündüğü için onu suçlayamam." Ve hem Johnny'den hem de benden ters bir bakış aldı.

"Bizi Rush'ın büyük egosundan kurtardığın için teşekkür ederim," diye ekliyorum.

"Bu gerçekten çok iyi." Paket servis poşetine bakıyor. "Burayı tekrar denemeliyim." Bir ısırık daha. Bir yudum daha bira. "Siz iki sikik maymundan tek istediğim evdeki yüzeyleri kirletmemeniz." Rush ve ben birbirimize bir bakış attık. Johnny dondu kaldı. "Siktir, dostum."

Rush oturduğu adaya bakıyor ve Johnny taburesini geri itiyor, taburesi bir çınlamayla yanındakine çarpıyor.

"Gerçekten mi? Mutfak tezgâhım mı?" diye bağırıyor.

Rush kıkırdar. "Hayır, dostum," diye yalan söyler Rush. "Yine de yatağın oldukça rahat."

Johnny bana ters ters bakıyor ve ben kahkahalarımı daha fazla tutamıyorum. "Senin yatağında seks yapmadık. Yapsaydık kim bilir başımıza neler gelirdi."

Johnny tekrar yemeğinin başına otururken, "Sizler pisliksiniz," diyor. "Sadece yapmayın" -eliyle etrafı işaret ediyor- "bilirsiniz işte. Bırakın da sizi yakalayayım. Böyle bir şeyle karşılaşmak istemem."

"Alınmalı mıyım?" Alay ediyorum.

"Hayır, görmem gereken son şey o herifin siki. Hayatımın geri kalanında aşağılık kompleksiyile baş başa kalırım."

Rush kalçasını adaya yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturarak, sanki erkeklerin onun yanında kendilerini ne kadar aşağı hissettiklerine dair gündelik bir yorummuş gibi, "Merak etme," diyor. "Sen içeri girdiğinde Lennox bana neden artık sevişemeyeceğimizi anlatıyordu zaten."

Rush'a bakıyorum, Johnny'yi tartışmamıza dahil etmeye çalıştığı için kızgınım, şüphesiz taraf tutmasını sağlamak için.

Johnny "O akıllı biri," diyor ve çatalını bana doğrultuyor. "Akıl sağlığını korumama izin vermeye çalışıyor."

"Ona bunun olacağını sanmadığımı söylüyordum," diyor Rush, gülümsemesi her zamanki gibi yıkıcı. "Neden iyi bir şeyi geri çevirelim ki?"

Kolunu omzuma atıyor, ben de bir adım uzaklaşarak fiziksel olarak çekiyorum. Ona yakın olmak şu anda ihtiyacım olan şey değil.

"Bir olmayacak," diyorum ve bir parça pastırma alıyorum.

"Bundan emin misin?" Rush soruyor.

"Öyleyim," diyorum ve iç çekiyorum. "Bu arada, duş alıp işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

"Benim banyomda mı?" Rush

sorar. "Hayır, benimkinde."

Ve son bir kez bakarak mutfaktan çıkıyorum, ikisini ve testosteronlarını yalnız bırakıyorum.

İşin komik yanı, Rush'la seks yapmasına rağmen, çekiciliği azalmadı.

Her zaman solar. Her zaman parlaklığını kaybeder.

Öyleyse neden merdivenleri teker teker çıkarken kendime bunun olması gerekenden çok daha zor olacağını itiraf ediyorum?

Rush ile çalışmak ve ellerimi ondan uzak tutmak zor bir mücadele olacak.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

BENDEN KAÇIYOR.

Olmadığını söyleyebilir. Her gün aldığı yüzlerce telefonla meşgulumuş gibi davranabilir. Bir an bir sporcuyla şüpheden kurtarmak için konuşuyor, sonra da bir buldog gibi bir takımla ne istediğini müzakere ediyor.

Etkileyici.

Tahrik edici.

Kendine güvenen bir kadından hoşlanmadığını söyleyen birinin küçük bir çükü olmalı ve pek de mantıklı olmamalı. Çünkü Lennox ... Lennox tam bir baş belası.

Kesinlikle seksi.

Ve aynı zamanda kıcımda bir acı çünkü Tanrım, o kadın ve amcığı bende iz bıraktı. Belki bir iz değil -çizik izleri dışında- ama bir açlık.

Ama sorun da bu değil mi? Ona sahip oldum ve ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Görüldüğü kadar sansasyonel olup olmadığını merak eden diğer sikiklerin aksine.

Elimi kaldırıyorum çünkü ona kefilim. Ona sahiptim. Onu tekrar istiyorum.

Belki de bana onun yasak olduğunu söylemek bu ateşi körükledi. Ya da belki sadece onu istiyordum.

Her iki durumda da, itidaline hayran olsam da, sebepleri boktan. Etrafında Cannon ya da onun dikkatini çekmek için yarışan diğer piçler olmadığında ilk fırsatta bunu ona söyleyeceğim.

"kesinlikle zor değil, değil mi?"

Şeytandan bahset. Cannon'a bakıyorum, gözlerinin benimkilerle aynı yere baktığını fark ediyorum.

Lennox lacivert pantolon, ona uygun bir ceket ve altında yumuşak, ipek bir kaşkorse ve bir çift çıplak yüksek topuklu ayakkabı giydiği iş takımlarından biriyle ayakta duruyor. Saçları arkadan kalın bir örgüyle toplanmış.

Kaçan birkaç parça yüzünü çerçevesiyor. Güneş gözlüklerini takmış ve telefonunu kulağına dayamış, stadyuma giden tünelde bir ileri bir geri adım atıyor. Konuşurken el kol hareketleri yapıyor ve kahkahası sahanın her yerinden duyulabiliyor.

"Yok, dostum, gözleri hiç de zorlamıyor," diye mırıldanıyorum, her parçam onu izlediği gerçeğine isyan ederken.

"Onu bu projeye dahil ettiğim için bana teşekkür edebilirsin. Finn beni vazgeçirmeye çalıştı, biliyorsun, ama beni suçlayabilir misin?"

Sanderson bunu neden yapsın ki? Ve eminim Cannon onu yetenek ve liyakatine göre işe almıştır, seksi olduğu için değil-

"Dün gece onunla yemek yedim. Kesinlikle her erkeğe meydan okuyacak kadar güzel. İyi ki meydan okumaları severim."

Ellerim refleks olarak yumruk oldu. *Sanki ona dokunacaksın, göt herif.* "İkinizin arasında bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Biz değiliz." Omuz silkiyor ve yüzde yüz puştça bir kahkaha atıyor. "En azından henüz değil."

"O konuda iyi şanslar. Duyduğuma göre çoktan başka birine vurulmuş."

"Bay McKenzie? Sizin için neredeyse hazırız." ilişkiler insanlar bana diyor.

"Tamam. Hemen geliyorum." Lennox'un volta attığı yere doğru kısa mesafeyi yürümeden önce ondan Cannon'a bakıyorum.

Ben yaklaştığımda telefon görüşmesini bitiriyor, ama göz göze geldiğimizde omuzlarındaki ani kamburluktan ve yüz ifadesindeki şoktan haklı olduğumu anlıyorum: kesinlikle benden kaçıyor.

"Buradasın," diyorum mesafeyi kapatırken. Güneş ve hindistancevizi yağı gibi kokuyor. Seks ve arzu gibi. Tam da bu adamın ihtiyaç duyduğu ve istediği şey gibi.

"Burada olmak benim işim," diyor, benden başka her yere bakarak.

"Son birkaç gündür yaptığın gibi telefonuna bakıp beni görmezden mi geleceksin yoksa gerçekten dikkatini verecek misin?"

"Senden kaçmıyorum. Ben meşgul bir kadını ve bu benim tek sorumluluğum değil."

"Benden kaçırıyorsun. Dövmeler yüzünden, değil mi? Ya kadınları korkutup kaçırıyorlar ya da akın akın bana gelmelerini sağlıyorlar?"

"Sürüler mi?" Gülümsüyor. "Dövmelerden olduğundan şüpheliyim," diye mırıldanıyor ama güneş gözlüklerinin ardından gözlerinin pazumdaki mürekkep karmaşasına daldığını görebiliyorum.

"O zaman aletimin büyüklüğü olmalı. Gerçi bu konuda pek şikâyetim olduğunu söyleyemem."

"Eğer senden hoşlanmamı sağlamaya çalışıyorsan, bunu yapmanın en iyi yolu bu değil.

-Bana bir insanla dolu bir yatak direğinde sadece bir çentik olduğumu söyleyerek."

"Ben" mi? Şimdiki zaman gibi mi? Yani bizi hâlâ geçmiş yerine şimdiki zamanda düşünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor ve gözlerini deviriyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum ve hayır, sen yatak direğindeki bir çentik değilsin. Bundan çok uzaktasın, ama görev tamamlandı, benimle konuşmanı sağladım. Ve kabul et, beni özölüyor. Yapamayacağımızı söylemiştin ama hâlâ istediğini düşünmeye başlıyorum." Daha yakına eğildim ve fısıldadım, "Endişelenme. Beni gördüğünü ve her parçanın evet dediğini biliyorum ama mantıklı bir kadın olduğun için doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Kurallara göre oynuyorsun. Anlıyorum. Anlıyorum. Ama Lennox, bazen çok-çok-yanlış olmak iyi hissettiriyor."

Hızlıca aldığı nefes bana aramızda keşfedilecek daha çok şey olduğunu söylüyor. Yatak gibi. Havuz gibi. Çok fazla yüzey. Çok fazla.

"İnatçılığınıza hayranım. Takdir ediyorum. Ve sizinle tekrar yatmak istemediğimi hiç söylemedim," diyor ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Yapamayacağımı, bunun profesyonelce olmadığını söyledim."

Mırıldanıyorum ve sonra dudaklarım dudaklarını bulurken bir elimi ensesine götürüyorum. Kısa sürüyor ama onun anlık şokundan faydalanarak çaresizce istediğim şeyden daha fazlasını alıyorum.

Ve bunu yapar yapmaz kesip geri çekiliyorum, sırtışım yavaşça yayılıyor, çünkü ona onu kovaladığım tatminini vermek istemiyorum. Diğer yanımda ise ona oyununun işe yaramadığını göstermek için can atıyor.

-Hâlâ ona sahip olmaya niyetli olduğumu. Ve içimdeki kıskanç, siktir git parçası, Cannon'ın beni gördüğünden emin olmak istiyor ki neler olup bittiğini merak etsin.

"Ne . . . Sen ne-"

"İşe gitme zamanı," diyorum göz kırparak ve gülerek, onun o muhteşem, şaşkın yüzünü hiçbir açıklama yapmadan arkamda bırakırken.

Ve işe gidiyorum. Çocuklardan ve yetişkinlerden oluşan kuyruk stadyumun girişine kadar uzanıyor. Liverpool formaları ellerinde ve kuyruğun önüne ulaştıklarında imzalamam için hazır bekliyorlar.

"Teşekkür ederim dostum," diyorum önümdeki genç delikanlıya.

"Bir gün senin gibi olmak istiyorum," diyor. "Futbolcu kısmını kastediyorum. Diğer kısmı değil. Annem diyor ki bunu yaptığın için seni taşaklarından asarmış.

ne yaptın."

"Hank!" diye soluk soluğa kalan babası bu yorum karşısında mahcup olur ve kahkahasını bastırmaya çalışır.

On ya da on bir yaşındaki bu çocuğa bakarken ve onun yaşındayken ne kadar ukala olduğumu hatırlarken kendi gülümsememe karşı koymak zor.

"Çok üzgünüm," der baba. "Bilmiyorum-"

"Sorun değil," diyorum ve elimi kaldırarak gücenme işareti yapmıyorum. Bu, bütün gün basından gelen her soruda maruz kaldığım imalardan daha kötü değil. "Futbolcu olmanın en zor yanı ne biliyor musun Hank? Önemseydiğin tek şey sahada bıraktıklarınken seni halkın gözünün içine sokuyor. Daha da kötüsü, bazen hakkınızda doğru olmayan şeyler söyleniyor ve bu konuda konuşup konuşmamanız önemli değil çünkü insanlar ne olursa olsun istediklerine inanacaklar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Yani her gün antrenman yapmanız gerekiyor. Ayak hareketleriniz, beceri , şutlarınız. Ayrıca sert olmanız da gerekiyor çünkü her zaman eleştiriler, doğru olmayan söylentiler ve sizi yıkmaya çalışan insanlar olacaktır. Kontrol edebileceğiniz tek şey kendinizsiniz. Bu yüzden sıkı çalışın, kendi kulvarınızda kalın ve olumsuzluklardan sıyrılın. Tamam mı?"

Masanın öbür ucuna uzanıp yumruklarımı tokuşturuyorum ama etrafıma baktığımda Lennox orada duruyor, başını eğmiş, gözlerini benimkilere dikmiş. Bana attığı bakışta beni duyduğunu ve anladığını gösteren bir şey var.

Bu çok tuhaf bir duygu çünkü bu Rory-Esme yalan fırtınasında, beni tanımayan birinin bunu benim yapmadığımı düşünmesini ne yaşadım ne de bekledim. Şu ana kadar. Lennox'un gülümsemesine kadar.

"Evet, efendim. Sıkı çalışacağım. Söz veriyorum."

"Tamam o zaman. Bir gün seninle ya da sana karşı oynamak için sabırsızlanıyorum. Güle güle, Hank. Oyunun tadını çıkar."

Babası söylenenlerden sonra verdiğim soğukkanlı tepkiyi takdir ederek başını sallıyor. Kahretsin, bu çocuğun suçu değil. O sadece göt herif ailesinin söylediklerini tekrarlıyor.

Onların uzaklaşmasını izliyorum ve sonra sıradaki çocuğa dönüyorum ve çocuk daha bir kelime bile söylemeden hikayesini ya da bir versiyonunu biliyorum.

Biliyorum, çünkü aynada benim daha genç versiyonuma bakıyor gibiyim. Saçları uzun, yanakları çukur, gözleri geniş ve

Benimle tanışmanın heyecanı, ama arkalarında açıklayamadığım derin bir hüznün var. Sadece biliyorum. Her zaman daha az olduğunuzu hissetmenin verdiği yorgunluk. Bu sabah aç olduğunuz için kahvaltınızdan çok fazla yediyseniz ve bu nedenle sadece bir porsiyon olduğu için annenize yeterince bırakmadıysanız endişelenmekten gelen bir yorgunluk. Birilerinin tırnaklarınızın altındaki kirin suyunuzun kesilmesinden kaynaklandığını öğreneceği korkusundan kaynaklanan bir yorgunluk. Kıyafetlerinizin biraz büyük olduğunun fark edilmesi, çünkü onları evsizler gününde yerel Kurtuluş Ordusu'ndan aldınız.

Annesinin yüzünde de var. Her şeyini veren bir anne olarak görülmek için çaresizlik.

İki işte çalışmaktan yorgun düştüm ama kahramanını görebilsin diye buradayım.

Hayatta daha iyi bir şans olsun diye hem anne hem baba olmaya çalışıyorum.

Umuyorum ki sizinle tanışarak, benim ona verebileceğimden daha fazlasını isteme güdüsünü ve umudunu kazanacaktır.

Tıpkı annemin benim için sayısız şekilde yaptığı gibi, efsanevi futbolcu Ian Rush ile tanışmak için bitmek bilmeyen bir kuyrukta beklemek üzere hasta olduğunu söylemek gibi. İdolüm olan ve takım arkadaşlarıma yalan söyleyip adımları ondan aldığımı söylediğim futbolcuyla.

Saha hepimizin eşit olduğu tek yerdi. Çimlerin yeşili, benim Rush McKenzie olduğum, diğer çocukların ayak hareketlerine ve kararlılığına imrendiği yerdi. Kimsenin gerçekten tanımadığı bir çocuk olduğumu unuttukları yerdi.

İkisi beni geçmişimin ve beni bu geleceğe getiren şeylerin her bir parçasından vuruyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Merhaba. Bu kim olabilir?" Önce onun sonra da annesinin gözleriyle karşılaşınca soruyorum.

"Ben Scottie," diyor çekingen bir sesle, ellerini önünde birleştirirken.

"Merhaba Scottie. Bugün nasılsın anne?"

"Çok iyiyiz, teşekkürler." Gözlerini arkasındaki sıraya dikti ve sonra tekrar bana döndü. "İmzalamanız için elimizde hiçbir şey yok. İmzalayamayız. -" En solumuzdaki mal standını işaret ederken sesi kesiliyor. İmzalamam için bir şey almaya paralarının yetmeyeceğini kastettiğini biliyorum. "Ama sen onun en sevdiğisin, bu yüzden beni görme şansına sahip olduğundan emin olmalıydım.

Çünkü büyük olasılıkla seni İngiltere'de oynarken görme şansımız olmayacak."

Boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutarken gülümsemem yüzüme yapışıyor.

Yıllar boyunca bunun gibi anneleri birkaç kez gördüm ve çoğunlukla olayın telaşından dolayı annemin çektiği aşırı zorlukları düşünmek için durmadım. Onun gözlerindeki bakışı tanıyorum, çünkü bunu yıllarca annemde de gördüm. Ama şimdi bir şeyi de şaşırtıcı bir netlikle görebiliyorum.

Bu anne muhtemelen benim annemin öldüğü yaşlarda. Artık yanımda olamayacağı için son gözyaşlarını döktüğünde. Ve bu anne de aynı.

Oğlundan asla vazgeçmeyecek. Küçük oğluna olan sevgisi yüzünden zorlayacak ve zorlayacak.

Tanrım, işte böyle zamanlarda daha fazla fark yaratmak istiyorum.

"Oynuyor musun?" Sonunda kelimeleri ağzımdan çıkarabildiğimde Scottie'ye soruyorum. Başını sallıyor. "Kaç yaşındasın ve hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"On üç yaşındayım ve orta sahada oynuyorum." Sesi çok sessizdi.

"Çok önemli bir pozisyon. Bu, gerektiğinde istikrarlı ve güvenilir, gerektiğinde de agresif olduğunuz anlamına geliyor."

"Evet."

"Bak ne diyeceğim," diyorum ve formamı başımın üzerine çekip çıkarıyorum. "Sanırım bu sana benden daha çok yakışır."

YIRMİNCİ BÖLÜM

LENNOX

KİM BU ADAM?

Kızıl saçlı ve bolca çilli küçük çocuğa, duyduğun her şeye inanmaman gerektiğine dair yaptığı yorum ve bana attığı bakış, hâlâ burada durmamın nedeni. Hâlâ bakıyorum.

Bu yüzden herkesin içinde, herkesin ve kardeşlerinin görebileceği bir yerde bana kondurduğu *öpücük* için hayıflanmam gerekirken onu izliyorum.

Ve formasını başının üzerine çekip, ona kahramanıymış gibi bakan küçük çocuk için imzaladığında, yanında gözlerinden yaşlar akan bir anne varken, ifadesindeki değişikliği -yumuşaklığı- böyle yakalıyorum.

İçgüdüsel olarak birkaç adım öne çıkıyorum ama sesi alçaldığında ne dediğini duyamıyorum, sanki şu anda Rush'ın dünyasında sadece ikisi varmış gibi. Küçük çocuk yüzünün her çizgisine kazınmış bir inançsızlıkla Rush'a bakıyor.

Rush yardıma ihtiyacı varmış gibi etrafına bakınmaya başlıyor ve beni görünce yaklaşmam için işaret ediyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum.

"Evet. Arkadaşım Scottie bu akşamki sergi için misafirim olacak." Scottie'nin ağzı açık kalır ve kendisi kadar şaşkın görünen annesine bakar. "Onu ve annesini giydirip sahaya çıkaracak birini bulmama yardım eder misin? Takımın geri kalanıyla birlikte yedek kulübesinin sonunda bir yer bulabilirler diye düşünüyorum."

"Hayır. Asla." Scottie iki kelimeyi zar zor söyleyebiliyor çünkü kolları formasını giyerken yarı yarıya sıkışmış durumda.

Rush ona döner, gülümsemesi samimidir ve başını sallar. "Evet, dostum. Senin ve annen için de uygunsu?"

"Evet. Tabii ki. Emin misin?" Scottie'nin annesi sanki birinin onlar için böyle bir şey yapmasına alışık değilmiş gibi soruyor.

"Benim için bir zevk," diyor Rush ve Scottie ayakkabılarından fırlamak üzereyken bana dönüp bakıyor. "Bu konuda bana yardım edecek birini bulabilir misin Lennox?"

"Kesinlikle." Başımı sallıyorum ve gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. Rush'ı henüz gözlerinde yüzen duyguları okuyabilecek kadar iyi tanımıyorum -şefkat, anlayış, beklemediğim bir nezaket- ama hepsi kesinlikle orada. "Scottie ve Bayan?"

"Daphne," diyor annesi hızlı bir gülümsemeyle.

"Scottie ve Daphne," diyorum. "Neden beni takip etmiyorsunuz, size her şeyi ayarlayabilecek birini bulalım?"

"Elbette," diyor Scottie.

"Bunu sizin için halledebilirim, Bayan Kincade." MLS halkla ilişkiler ekibinden bir kadının yanıma gelip Scottie ve Daphne'ye kendisini takip etmelerini işaret etmesiyle irkildim.

"Teşekkürler," diyor Rush gülümseyerek. "Ayrıca başka bir formaya da ihtiyacım olacak."

Elini Scottie'nin sırtına koyup onları solumuza doğru yönlendirerek, "Bunu hemen halledeceğim," diyor.

Üçlüyü stadyumun iç kısmına doğru yürürken izliyorum. Scottie zıplıyor ve heyecanla konuşuyor, Daphne ise Rush'ın sıradaki kişiyle konuştuğu yere bir kez daha bakıyor. Dudaklarında en yumuşak gülümseme var ve yemin ederim yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum.

Olay yerine bakan herkes bunun planlanmış bir olay olduğunu düşünür. İtibarı sarsılan kötü çocuk futbolcu için iyi yerleştirilmiş bir halkla ilişkiler çalışması.

Ama ben bu iyi yağlanmış MLS makinesinin içindeyim ve bunun iyi basın toplamak için yapılan bir gösteri olmadığını biliyorum. Rush McKenzie'nin daha önce pek kimsenin görmediğini düşündüğüm yumuşak bir tarafını göstermesiydi.

Olmaması gereken bir tarafı. Onun iyi bir adam olmasını istemediğimden değil, dikkatinizi çekerim, ama kararlılığımla savaşı kaybettiğimi bildiğimden.

Bu nazik, şefkatli Rush'ı daha fazla görürsem pes edeceğimi biliyorum.

Bir çocuğa altınmış gibi davranan bir adamla nasıl birlikte olmak istemezsin?

Herkesin onu yanlış tanıdığını düşünürken ve sen onun neden yanlış tanıdığını bulmaya kafayı takmışken bir erkeği nasıl uzaklaştırabilirsin?

aksini kanıtlamaya mı çalışıyorsun?

Belki de bu yüzden, iki yeni sporcu adayını takip etmek ve birkaç görüşmeyi sonuçlandırmak gibi yapacak milyonlarca başka işim varken, Rush'ın tanışma ve selamlaşma seansının geri kalanını izliyorum.

Belki de burada yeterince uzun süre durursam, onunla ilgili görüşlerimi bozacak bir şey yapacağını düşünüyorum. Yüzlerce kez gördüm, sporcular bir saat sonra bu junketlerden çıkıyorlar çünkü bu onlara yakışmıyor ya da sıra hiç bitmiyor, hayranlarla kısa konuşuyorlar.

Ama Rush öyle değil. Her bir çocuğa sanki sıradaki ilk çocuklarmış gibi zaman ayırmasından çok etkilendim. Her zaman bir gülümsemesi ve cesaretlendirici sözleri var.

Ve ayrılamamam geri tepti. İşini bitirip bana doğru yürüdüğünde, gösteri maçı için ısınmaya başlamadan önce, ondan daha da çok etkilendim. Sadece şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğu için değil, bir insan hakkında çok şeyi başkalarına nasıl davrandığından öğrenirsiniz ve o herkese zarafet ve minnetle davrandı.

"Hey," diyor. "Hâlâ buradasın."

"Sen de öyle," diyorum, başımı yana eğerek, son dört saattir "açık" olduğu için ne kadar yorgun olduğunu merak ediyorum. Şimdi önünde doksan dakikadan fazla sürecek zorlu bir futbol maçı var.

"Maça kalacak mısın?" "Hayır.

Futbol benim sporum değil."

"Aynen öyle. Bu yüzden beni oynarken izlemelisin. Ve uygun terim *futbol*." Göz kırıyor.

"Futbol. Futbol. Aynı fark. Benim sporum değil," diye takılıyorum.

Bir öksürüğün üzerine tükürüyor. "Ne oldu aşkım? Seni doğru mu duydum?" Savaştığım gülümseme aksini söylese de başımı sallıyorum.

"Duydun." "Seni aksi yönde ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve çocuksu sırtışı karşısında eridiğim için kendime göz deviriyorum.

"Ben ikna edilmesi zor bir kadını, Rush."

"Meydan mı okuyorsun? Çünkü futbolun heyecan verici olduğuna seni ikna etmem için bana meydan okuduğuna eminim. Ve ben oldukça rekabetçiyimdir ... bu yüzden seni buna ikna ettiğimde, seni çok önemli bir başka konuda ikna etmeyi başaracağımı biliyorsun."

Kalabalık sergi için kapılardan içeri alınmadan önce insanlar eşyalarını toplamak için etrafımızda koşuştururken sırtışlarımız birbirine uyuyor ve gözlerimiz birbirine kenetleniyor

eşleştı. Paylaştığımız bağ hâlâ her zamanki kadar güçlü, ama kaçınmanın bunu zayıflatacağını düşünmek ne kadar saçmaydı?

Olmadı.

O burada dururken, yüzünde güneş ışığı varken ve o gözler benim her duyguma sahipken olmaz - şaşkınlık, arzu, meydan okuma, istek.

"Bu, bana ne istediğini söyleyeceğin kısım, Lennox. Sözlerin bir şey söylerken, konu bize geldiğinde gözlerinin neden tamamen farklı bir şey söylediğini bana açıklayacağın yer burası."

"Maç için hazırlanmalısın." "Sadece kalıp izlersen."

Gülüyorum. "Eminim Cannon benim yüzümden bu kapsamlı prodüksiyonu yarıda bırakırsan çok heyecanlanır."

"Cannon umurumda değil, Lennox." Ve yorumu yapma şekli bana şaka yapmadığını söylüyor. "Yani sen kalacaksın çünkü saygılı ve mantıklısın ve kesinlikle gemiyi sallamak istemezsin. Ben kalacağım çünkü bir hat trick yapacağım ve bazı süslü ayak hareketleriyle gözlerinizi kamaştıracacağım. Etkilendikten sonra gerisini konuşuruz."

"Sanırım ciddi bir özgüven eksikliğiniz var," diyorum bu adamdan son derece etkilenmiş olmama rağmen.

"Seni kazanacağım Nox," diyor bir adım geri çekilirken. "Benim gibi futbol da sonradan kazanılan bir zevk. Bir kere kaptın mı, eline geçen her fırsatta biraz daha sokulmaktan kendini alamazsın."

"Kesinlikle özgüven eksikliği." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Önde ve ortada oturduğundan emin ol. Hiçbir şeyi kaçırmayı istemem."

Ve başka tek kelime etmeden, her isteğinin yerine getirildiğinden emin olmak için Cannon'un iki "uşağı" ile birlikte stadyumun altına doğru koşmaya başlar.

Gözden kaybolana kadar izliyorum ve yapabildiğim tek şey gülmek oluyor.

Küstah herif.

İşte tam da bu noktada kendime cesedimi çiğnemedem kalamayacağımı söylemeliyim, çünkü Rush'a haklı olmanın tatminini yaşatmak istemiyorum.

Ama eğer ölürsem, Rush'a dair her şeyi deneyimleyemem ve kendime kaç kez direndiğimi söylersem söyleyeyim, o benim bir zayıf noktayı bulmuş gibi görünüyor.

Onu.

soru, bu konuda ne yapacağım? Cevap mı? *Kal ve izle.*

Elbette izliyorum. Topun her geçişini, yapılan her seti, çekilen her şutu izliyor ve Rush'ın doğal yeteneğine gizliden gizliye hayret ediyorum.

Ancak tüm bu süre boyunca, sanki zayıflayan kararlılığımı haklı çıkarmaya yardımcı olmak istercesine yaptığı yorum aklımdan çıkmıyor. yattığın kimseyi ilgilendirmez.

Ve o haklı. Öyle değil. Ancak kamuoyu algısını ve bundan kaynaklanan profesyonel önyargıyı da biliyorum. Bu düşünce Rush'ı ve Liverpool'da yaşadıklarını akla getiriyor. Biraz araştırdıktan sonra takım kaptanı hakkında epeyce söylenti olduğunu gördüm. Hiçbiri onu pek de iç açıcı bir şekilde resmetmiyor.

Yani Rush Esme'yle kaçamak yapıyorsa, belki de Seth ve onun kontrolcü -ve muhtemelen istismarcı- tavırları hakkındaki söylentiler doğru olduğu içindir.

Eğer durum buysa, Rush neden sessiz kalıyor? Neden Rush suçlu olduğu için değil de bir görevmiş gibi davranıyor? *Ve eğer onunla birlikteyse, neden beni takip ediyor?*

"Goooooooooooooooooalllllllll!" diye bağıyor spiker tüm stadyum kükremeden bir milisaniye önce. Ben de onlarla birlikte ayağa fırlıyorum, ellerim havada, sesim kısılıyor. "On üç numara, Rush McKenzie, az önce inanılmaz bir atış yaptı, bayanlar ve baylar. Bu onun gecedeki ikinci atışı."

Rush, ligin dört bir yanından en iyi oyuncuların birbirlerine karşı mücadele ettiği bu sözde All-Star maçında diğer takım arkadaşlarına beşlik çıkıyor ve bana dönüp tıpkı ilk golden sonra yaptığı gibi kocaman bir sırtıyla işaret ediyor.

Yaptığı bir sonraki şey, Scottie ve annesinin bankta oturduğu yere koşmak ve tüm çocuklar Scottie'nin başının üstündeki saçları karıştırmaya başlamadan önce ona beslik çıkmak.

Gülümsemem kalıcı gibi. Kendimden gerçekten keyif alıyorum.

Bunu yapabileceğinden hiç şüphe etmedim. Messi, Maradona, Ronaldo ve hatta Beckenbauer ile aynı çevrelerde konuşulmasının bir nedeni var.

Bu spordan nefret ettiğimi sanıyordum - uzun kaçışlar, düşük skorlar, bitmek bilmeyen ileri geri hareketler. Bu oyuna tamamen daldıktan sonra, destekleyecek kimsem olmadığı için sevmediğimi düşünmeye başladım.

Ama Şu anda, Rush'ın topa her dokunduğunda sahayı ele geçirmesini izlerken, bunu farklı görüyorum.

Yetenekleri olağanüstü. Diğerlerinin etrafında daireler çizen ayak hareketleri. Bunu bildiğini söyleyen ve eline geçen her fırsatta bunu kullanmayı planlayan bir ukalalık. Bir dansınıninkine benzetilebilecek bir zarafet ama bir dövüŐünün saldırganlığı.

Eğer buradaki kalabalığın kükremesi canlandırıcıysa, İngiltere'de seyirci kapasitesinin bu gecenin üç katı olduğu ve Rush'ın topa her dokunuşunun ya saygı gördüğü ya da hakarete uğradığı bir yerde oturmanın nasıl bir Şey olduğunu ancak hayal edebilirim.

İkinci yarının sonlarına doğru nc goln atıp hat trick'ini tamamladığında bana doğru döndü, kollarını açtı ve selam verdi.

Başımı arkaya atıp gülüyorum.

Yapabileceğim tek Şey bu, çünkü Rush McKenzie beni futbolun heyecan verici bir spor olduğuna ikna etmeyi başardı.

Öyle ki, en son ne zaman bir Şey ya da biri beni telefonumu amayacak kadar byiledi hatırlamıyorum.

Ve telefonum çalıyordu. Ama cevap vermiyordum.

Bunun yerine, benim için Őov yapan dövmeli yeni gelen adama biraz daha Şehvetle aşık oluyordum. Çünkü bu adam, görmeyi hak ettiğine inandığı kişiler için kalbini koluna takıyor. *Ve ben bunu kesinlikle seviyorum.*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RUSH

11 Yıl Önce

"HADI, DOSTUM. Bunu kutlamalısın. Bu lanet olası bir hat trick'ti," diyor Rory, bir eli kapıda, diğerinde telefon, bağcıklarından bağlanmış ve omuzlarına asılmış bir çift muhteşem bot.

Kulağa aptalca geliyor çünkü benim botlarım var. Her antrenman seansında beni gayet iyi idare eden pratik botlar... ama Rory'ninkiler profesyonellerin giydiği gibi siyah, kırmızı ve biraz da beyaz renkte, üst düzey bir çift. Ayaklarınız için lüks gibi görünüyorlar ki bu çok saçma ama gerçek. Bana uyacak bir çift krampon bulmak için sürekli kullanılmış eşya kutularını karıştırmak zorunda kalan bir çocuk olarak, bir çifte üç yüz sterlin verebilmek için her şeyimi verirdim.

Bir gün Liverpool'la anlaştığımda benim de böyle bir çiftim olacak. Biliyorum. olacak.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Siz bensiz çıkın." Bu ve benim gidip kutlayacak param yok. Elbette bana para verirdi, ama gururum erkeklere uyum sağlama ihtiyacımdan daha güçlü. Ayrıca, henüz hepsi benden hoşlanmıyor.

Koç bana iltifat ettiğinde bakışları ve göz devirmeleri görüyorum. Antrenman sırasında biraz fazla sert olan ve bu yeni adam-ben- onların yerini almakla tehdit ettiği için hayal kırıklığıyla yapılan müdahaleleri hissediyorum.

"Biz çocuklar hiçbir yere gitmiyoruz. Ben annemle babama gitmekten bahsediyorum. Telefon ettiler ve düzgün bir kutlama yapabilmeniz için benimle eve geleceğini söylediler."

"Oh." Archibald Matheson'ı ve sahanın etrafındaki sürekli varlığını düşünüyorum. Fıçı gibi gülüşü, antrenörlere ve diğer ebeveynlere yaptığı hızlı yorumları. Ve sadece iki ay önce dükkânın dışındaki kaldırımında durup beni nasıl kurtardığını düşünüyorum, kendisinin bile farkında olduğundan emin değilim.

Ağzım sulanırken "Annemin yemekleri burada yediğin boktan yemeklerden çok daha iyi" diyor. Bana verilen yemeklerden asla şikayet etmeyeceğim çünkü açlık sancılarının hatırası çok yeni, ama ev yemekleri

Yemek mi? Tadının neye benzediğini hatırlayamıyorum. "Ayrıca, hayır cevabını kabul etmiyor. Görünüşe göre annem ve babam seni benden daha çok seviyor." Kahkahası boş koridorda yankılanıyor ve duyduğumun kızgınlık mı yoksa acı mı olduğunu anlayamıyorum, ama kesin olan bir şey var ki, sesi kırılgan. Son zamanlarda giderek daha fazla olduğu bir şey.

"Bu doğru değil."

"Her neyse, dostum. Umurumda değil. Hadi gidelim."

Orada oturup, sahip olduğum tek arkadaş gibi hissettiğim Rory'ye bakıyorum ve neden tereddüt ettiğimi merak ediyorum. "Geri kalan çocuklar. Onlar da
_."

"O piçlerin ne düşündüğünü sikeyim. Onlar sadece sahada kıçlarını tekmelediğin ve onları kötü gösterdiğin için endişeleniyorlar. Ayrıca, onlara benimle olduğunu söyledim. Arkadayım, Rush. Bu da demek oluyor ki babamın göz yumduğunu ya da başlarına gelebilecek herhangi bir belayı karakolda savuşturduğunu bildikleri için tek kelime etmeyeceklerdir." Başını sallıyor, gözlerimiz buluşuyor ve bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum, çünkü herkesin gördüğünden farklı bir şey olduğu kesin.

Ayağa kalkmadığımda, ayağıma tekme atmak için ileri atıldı. "Yakında iyi olacaksın. Herkesin kazanmayı sevdiğini düşünürsek, bu gece hat trick yapman da buna yardımcı oldu."

"Ve bütün maç boyunca oynadığım için canım yandı," diyorum.

"Ve?" diye soruyor kaşlarını kaldırıp omuz silkerek. "Hadi ama. O bekliyor ve ben açlıktan ölüyorum."

* * *

Peçeteyi kucağıma koyuyorum ve Helen Matheson'ın iri gözlerle bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Ee? Beğendin mi?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Evet. Özür dilerim. Yaptığımı söylemedim mi? Harikaydı. İnanılmazdı. Ev yapımı, yeni favori yemeğim.

Archibald kıkırdarken o da ellerini çırpıyor. "Çok sevindim," diyor sanki gerçekten şikâyet edeceğimden korkmuş gibi. "Bugün oynadığın oyundan sonra özel bir şeyi hak ettin."

Masanın karşısındaki Rory'ye bir bakış atıyorum ve kendimi garip hissediyorum. "Rory bugün de harika iş çıkardı. Bence iyi bir defans oyuncusu olacak.

eğer onu orada tutarlarsa."

Archibald konyağından bir yudum alırken, "Rory pratik yapmaya devam ettiği sürece nerede oynarsa oynasın başarılı olacaktır," diyor küçümseyerek. "Ama sen, Rush. Bugün muhteşemdin."

Yerimde kıpırdanırken, övgüden rahatsız oluyorum ama yemeğin geri kalanında uygun bir zamanda gülümsüyor ya da yorum yapıyorum. Hatta Rory bir ara yüzümü buruşturuyor ve kahkahalara boğuluyoruz.

Ancak yemek bitip de Bayan Matheson elinde mumlarla süslü bir pastayla dışarı çıktığında, ben de dahil olmak üzere herkes şarkı söylemeye başlayınca bir an duraksıyorum. Pastayı önüme koyarken gülüyor. Ve şarkı bittiğinde, hepsi beklentiyle bana bakıyor.

Helen, "İki hafta olmadığını biliyoruz ama doğum gününü düzgün bir şekilde kutlamana yardımcı olmak istedik," diyor. "Mutlu yıllar, Rush."

Ona göz kırpyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. Bu bana doğum günümün en son kutlandığı zamanı hatırlatıyor. On ikinci yaş günümdü ve annem sağlıklı ve mutluydu. Garsonluk için fazladan bir iş bulmuştu ve ben ona buna ihtiyacı olmadığını söyleyip duruyordum ama hediymi açtığımda nedenini anladım. Bana bir Liverpool forması almıştı. Açtığımda birlikte ağlamıştık.

Bu, tedavilerden, saç dökülmesinden ve acılardan önce ona dair sahip olduğum son güzel anı. İşini kaybetmeden önce, çünkü hasta olduğu için çok fazla iş kaçıyordu. O küçücük dairede birbirimize sarıldığımız zaman, böylece onu sıcak tutabilir ve acıya rağmen onu güldürmeye çalışabilirdim.

"Rush? Oğlum? Özür dilerim, bunun seni üzeceğini fark etmemiştim. Yemin ederim annenin yerine geçmeye çalışmıyorum."

Gözyaşlarımdan o kadar utanıyorum ki, yanağımdan süzülmesine izin verdiğim bir damla yaşı elimin tersiyle olabildiğince hızlı bir şekilde itiyorum. "Hayır. Bu ... bu iyi. Güzel." Kendimi göt gibi hissediyorum. "Sadece... Hatırlayamıyorum. Doğum günümü sadece annem ve ben kutlardık."

"Artık değil. Rory'nin her arkadaşı bizim için ailedir," diyor Archibald o derin baritonuyla.

"Hadi, bir dilek tut," diyor Helen.

Gözlerimi kapattığımda, annemi kurtarmak dışında sahip olduğum tek dileği diliyorum: Bir gün Liverpool F.C. için oynamak istiyorum.

Ben mumları söndürdükten ve Rory ne kadar tok olduğundan yakındıktan sonra Helen bana paketlenmiş bir hediye uzatıyor.

"Hangi doğum günü hediyesiz tamamlanır ki?" Rory karşımdaki koltuğunda sırtırken Archibald "Hangi doğum günü hediyesiz tamamlanır ki?" diyor.

"Sen zaten gereğinden fazlasını yaptın. Başka bir şey kabul edemem."

"Git başımdan, dostum. Söz veriyorum çok seveceksin," diyor Rory.

Paketi açıyorum ve saatler önce deli gibi istediğim botlara bakıyorum. Lanet olsun. Ne diyebilirim ki?

"Yapamam, bu çok fazla. Teşekkür , ama-"

"Saçmalama evlat. Uzun zamandır oynadığını gördüğüm en iyi futbolculardan biri ayakları için en iyisine sahip olmayı hak ediyor," diyor Archibald.

"Bunlar pahalı. Teşekkür ederim ama dediğim gibi, bunları kabul edemem." "Kabul edebilirsin ve de," diyor Archibald, karşısındakini susturan bir kesinlik

oda. "Söyle ona Helen. Bu hafta başında bana sorduğun şeyi ona da söyle."

Rory de ben de önce babasına, sonra annesine baktık.

Sonunda Helen konuşur. "Burayı, bu evi, ailemizi evin olarak görmeni istiyoruz. Rory'nin daha önce hiç kardeşi olmadı ve Archibald senin ailesiz olduğunu söylüyor. Sahada da sana yardım edecek sağlam bir aileye ihtiyacın olduğunu... ve bilmeni isteriz ki, Rory seni eve getirdiği birkaç seferde burada olmanı gerçekten çok sevdik ve"-ellerini gerginmiş gibi kalçalarında gezdiriyor-"Saçmalıyorum. Haddimi aşmak istemem ama tatillerde, akademiye ara verdiğinde ya da kaldığın yerde işler çığırından çıktığında burada bizimle kalmanı istiyoruz."

Teklif karşısında başım dönüyor. Bu evdeyken hissettiğim normallik, yuva ve sıcaklık duygusu. Hayatımda Rory gibi beni kollayan biri olduğu için.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de," diyor, kaşları kalkık ve gözlerinde umut. "Hep iki erkek çocuk sahibi olmak istemiştim. Bu benim hayalimdi ama Rory'den sonra başka çocuk sahibi olamadım ve bu yüzden Bilmiyorum ama Archibald bunu önerdiğinde, belki de Tanrı'nın bana iki erkek çocuk verme şekli budur diye düşündüm." Gülümsemesindeki sıcaklık bana şu anda annemi hatırlatıyor. Onu biraz daha hatırlayabilmek için bu gülümsemenin kalması için her şeyi yaparım.

Tanrım, onu özlüyorum.

Tanrım, aidiyet duygusunu özlüyorum. Yalnız olmamayı.

Boğazımı temizliyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim.

Rory başını sallayarak, "Sen de istersen bana uyar, dostum," diyor.

"Tabii, evet. Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum . . . ama yine de botlar bende kalamaz."

İki saat sonra Rory'yle oradan ayrıldığımızda, içinde botların olduğu kutu kolumun altındaydı ve kafam düşünceler kasırgasına dönmüştü.

"Benimle gelir misin?" Kaldırım ikiye ayrıldığında Rory soruyor ve ben yatakhanelere doğru bir adım atıyorum.

"Nereye?" diye sordum. "Sigara içmeye."

"Sigara içmediğimi biliyorsun."

"O tür bir duman değil, Rush. Her şeyi hızlandıran ve iyi hissettiren diğer türden." Ayaklarının üzerinde kayıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ben şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarını kaldırıyor. O bir polisin oğlu. Neden bir polisin oğlunun bunu asla yapmayacağını düşündüm bilmiyorum. "Git botlarını bırak. Ben seni burada bekleyeceğim."

"Hayır, teşekkürler." Sonunda şoktan kurtulup cevap verebildim. "Yapacak işlerim var."

"Hadi ama, aptallık etme, Rush. Eğer kardeş olacaksak, dostum," diyor göz kırparak, "tüm sırlarımı öğrenmenin zamanı geldi." Kahkahası gecenin içinde süzülüyor.

"Burada yargılama yok," diyorum.

"Bazen onlarla başa çıkmak için bir rahatlamaya ihtiyacım oluyor. Mükemmel olmak göz korkutucu olabiliyor." Beni omzumdan kelepçeledi. "İyi ki artık ikimiz için de öyle olabiliyorsun." Geriye doğru birkaç adım atarken bir kahkaha daha. "Emin misin?"

"Eminim." Gülümsemeye zorluyorum ve Rory'nin ters yöne doğru koşmasını izliyorum, bu gece kafayı bulduktan sonra yarın sahada nasıl yüzde yüzünü verebileceğini merak ediyorum.

Onun için yaptıkları onca şeyden sonra böyle bir şey yaparak ailesine nasıl saygısızlık edebilir?

Sahip olmak için her şeyimi verirdim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

LENNOX

"MS. KINCADE?" Dönüp omzumun üzerinden Cannon'ın asistanının ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle durduğu yere bakıyorum.

"Merhaba Maggie. Seni orada görmedim. Ne oldu?"

"Bay Garner sizi arıyor. Sunumun yakında başlayacağını ve yanında olduğunuzdan emin olmak istediğini söyledi."

"Oh, evet. Elbette." Az önce konuştuğum iki MLS takımının genel müdürlerine dönüp bakıyorum. "İzninizle. Bu konuşmayı kesinlikle yemekten sonra bitirmek istiyorum."

"Mükemmel. Ligin durumu hakkındaki düşüncelerinizi duymayı çok isterim," diyor içlerinden biri.

Maggie, küçük konferans alanının arkasına doğru giden küçük bir koridoru işaret ederken, "Sizinle birazdan kuliste buluşacak," diyor.

"Harika. Bayanlar tuvaletine gidip onunla orada buluşacağım."

Bu geceki etkinlik Cannon'ın potansiyel reklamcılar ve sponsorları, ligdeki her takımın koçları ve yöneticileriyle bir araya getirerek şarap ve yemek ikram etme girişimidir. Tabii ki en büyük ilgi Rush'a ve onun burada iyilik için oynayıp oynamadığına dair sürekli mırıldanılan söylentilere olacak ve Rush önümüzdeki sezon için ligin yeni pazarlama planını açıklayacak.

Şanslıyım ki Rush'la çok fazla temasım olmadı, çünkü bu adam siyah smokin içinde kesinlikle büyüleyici. Dur ve bak, çeneni yerden kaldır gibi çarpıcı.

Balo salonunun arka tarafına doğru ilerliyorum ve Finn'in orada durduğunu görünce irkiliyorum.

Dudaklarında küçümseyici bir sırıtışla, "Şu haline bak, giyinmişsin ve gidecek hiçbir yerin yok," diyor.

"Cehenneme git, Sanderson." Ona saldırmamak için her şeyimi veriyorum -çünkü şu anda görmek istediğim son kişi o- ama

Bu işi sakın halletmem gerektiğini biliyorum. Aniden ortaya çıkması Rush'ı çalmamdan endişelendiğini gösteriyor.

Güzel. Öyle olmalı.

"Biraz düşmanlık seziyorum, Lennox."

"Ve beni bir projeden çıkarma planı başarısız olduğu için biraz korkan ve şimdi de değerli müşterisini çalabileceğimden endişelenen bir menajer seziyorum."

"Benim değerli bir müşterim yok."

"Ah." Dudaklarımı büküp ona bakıyorum. Bu oyunu biliyorum. Sporcunuzu önemsizmiş gibi göstererek onu çalma isteğinizi daha da azaltırsınız. "Rush'ın bunu söylediğini duymasına izin vermezdim."

"Sanırım ona benden bahsediyorsun?"

"Zamanımı senin hakkında konuşmaktan daha iyi şeylerle harcıyorum." Ona öldürücü bir gülümseme verdim. "Şimdi izin verirsen, yapmam gereken bir iş var."

"Sanırım sormam gereken soru Rush'la yatıp yatmadığın?" Tam yanından geçerken sözleri beni yolumda durduruyor.

Ne oluyor be?

Bu kadar küstah olmasına şaşıyorum ama yüzümü ona döndüğümde ifademde öyle bir şey yok. "Affedersiniz?"

"Şey, müşterileri çalmadan önce onlarla yatarsın - belki de onları çalmanın bir yolu olarak, çünkü onlara sunabileceğin tek şey bu? Yani Rush'ı henüz becermediysen, endişelenecek bir şeyim yok." Bana bakışı tamamen küçümseyici ve onu yumruklamamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Ne zaman böyle bir pislik oldun?" Anlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum.

Omuz silkiyor. "Her zamanki gibi iyi olup olmadığınızı kendi gözleriyle görmek isteyen bir ajanı suçlayamam."

"Yani, eskiden senden gerçekten hoşlanırdım. Yıllar içinde kazandığın onca para ve güç, aletinin ne kadar küçük olduğunu telafi etmeye yetmedi mi?"

Ben kapıya doğru bir adım daha atarken yüksek sesle kıkırdıyor ve biliyorum ki hızlı bir cevap vermemesi, kız kardeşim Chase'in bana onun hakkında bir şey söylediği -ya da söylemediği- için gizliden gizliye çıldırdığı anlamına geliyor.

Mükemmel.

Hak ettiğini buldu.

Ama koridorda tuvalete doğru yürürken dağınık düşüncelerimi susturmak için hiçbir şey yapmıyor. Bunu gerçekten söyledi mi? Gerçekten

-

Biri arkamdan kolumu tutup beni ana salonun dışındaki küçük bir odaya çekince irkiliyorum. Ama Rush'ın dudakları beni az önce kapattığı kapıya doğru iterken çıkardığım sesi bastırınca korkum uzun sürmüyor.

Ellerim ölümüne korkmuş olmanın verdiği tepkiyle göğsüne vururken, dudaklarım tepki veriyor ve dudaklarıma sahip olduğu öpücüğü alıyor. Kendime sahip olamayacağımı söylememe rağmen defalarca düşündüğüm ve arzuladığım öpücüğü.

İçinde aç bir çaresizlik var. Şehvetli bir arzu. Dili benimkine değdiğinde, parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Ve ellerini. Onların hissini özledim. Bana eşit derecede saygı ve aciliyetle dokunmalarını.

Durmaması için ne kadar yalvarmak istesem de durduğunda titrek bir nefes . Birbirimizden birkaç santim duruyoruz, birbirimize duyduğumuz ihtiyaç, istek ve şehvet, bu küçük, karanlık odayı dolduran nefeslerimizin düzensiz seslerinde daha da belirginleşiyor.

"Rush." *Aklını başına topla, Lennox.* "Bunu yapamayız." *Finn bu kapının dışında olabilir.*

"Az önce yaptık. Ve hala yapabiliriz." Kafa karışıklığı yüzünü örterken gülüyor.

yüz.

"Hayır, yapamayız. Argh!" Etrafından dolanıyorum ve birkaç adım atarak biraz mesafe ve umarım duyularım.

"Neden yapamıyoruz?"

"Cannon yüzünden. Ve Finn. Ve . . . Yapamayız."

"Cannon ve Finn'in ikimizden birinin kiminle yattığıyla ne ilgisi var?" Sonra sanki bir anda bir şey ona çarpmış gibi sendeleyerek bir adım geri atıyor. "Sorun Cannon, değil mi? Benim yerime Cannon'ı istiyorsun."

"Aman Tanrım. *Hayır.*" Gülüyorum, varsayımı beni tamamen şaşırttı. "Cannon'ı istediğim için değil. Karışık bir durum ve hemen gitmem gerekiyor çünkü tabii ki Cannon'la birlikte dışarıda durup sizi konuklarla tanıştırmam gerekiyor. Üstüne üstlük, Finn'in buradan ayrıldığımızı görmesini istemiyorum ve-"

"Finn burada mı?" diye soruyor, başımı salladığımda açıkça şaşıyor. "O zaman hızlı konuşmaya başlasan iyi olur."

"Rush." Onun adı bir iç çekiştir.

"Bana nedenini söyle, Lennox. Bizimki kadar güçlü bir kimyanın - yakınlaştığımız her an birbirimize çarpan bir kimyanın- neden göz ardı edilmesi gerektiğini açıkla bana?"

"Bunu ete kemiğe büründürecek vaktimiz yok-" Kapının önüne gelir. "Evet, var."

Ellerim kalçalarımda ona bakıyorum ve gerçekten bilmesi gereken şeyi açıklayana kadar geri adım atmayacağını biliyorum. "Tüm bu olanlar - Premier Lig sezon dışı olduğu için kısa bir süreliğine lige terfi etmen ve orada her şeyin sona ermesi için seni uzaklaştırmamanın bir yolu olarak - hepsi bir oyun. Burada kalman için sana şarap içirmeye, yemek yedirmeye ve etkilemeye çalışıyor."

"Akıllı herhangi bir insan bunu varsayabilir," diyor. "Bu onun açısından akıllıca." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraklıyor ama sonra duraksıyor. "Yine de benden sakladığın şey bu değil."

"Cannon beni buraya, ligin oyunculara nasıl daha iyi paketler sunabileceği konusunda kendisine danışmanlık yapacağım bahanesiyle çekti. Oyuncuları mutlu etmek ve denizaşırı ülkelere gitmek yerine burada oynamak istemelerini sağlamak için daha yapılandırılmış yan haklar ve tazminatlar istiyordu."

"Büyük şans." Homurdanıyor.

"Kesinlikle, ama sözleşmeyi imzaladıktan sonra bana bu görevdeki teşvik edici amacımın seni burada kalman için işe almak olduğunu söyledi."

"Tamam." Kelimeyi uzatıyor, yüz ifadesi dalgın. "Yani birlikte uyuyamayız çünkü neden?"

"Çünkü Cannon'ın kafasında senin menajerin olmam gerektiği var. Seni Finn'den çalmalı ve kendim temsil etmeliyim. Benimle birlikte olursan istediğini elde edeceğini düşünüyor: ligin başarısını üzerine asacağı parlak yıldızı." Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Daha iyi bir terim bulamazsa, onun kuklası olacağımı düşünüyor."

"O zaman seni kesinlikle tanımıyor." Rush kıkırdıyor. "Çünkü benim tanıdığım kadın kimsenin ona ya da kararlarına sahip olmasına izin vermez."

Biraz durup bu iltifatı içime sindirmek isterdim çünkü Rush'ın söyledikleri bana neşe veriyor. Bana inanıyor, ama bunun onunla yatmanın hala bir sorun yarattığı gerçeğini etkilemesine izin veremem.

"Teşekkür ederim. Ama bunun her yerde nasıl bir sorun olduğunu görebiliyor musun?" Rush bakarken ben soruyorum. "Bana sorarsanız bu kötü bir hamle."

"Ne ?" diye soruyor. Şu anda onda beni tedirgin eden bir yoğunluk var. Bana kızacak mı yoksa ... emin değilim. Bilmiyorum ama düşüncelerimde tökezlemeye başlıyorum.

"Cannon beni lig için işe aldı. Senin burada olman kısmı. Seni çalmak için burada olmam, seninle zaten yatmışken işleri on kat daha karmaşık hale getiriyor."

"Yani, *seninle yatıyorum*."

"Sadece bir kez oldu, Rush. Birbirimizi sistemlerimizden çıkardık," diye yalan söylüyorum.

Kıkırdaması bana öyle olduğunu bildiğini söylüyor. "Komik. Seni benimkinden çıkaramadığıma eminim ve doğruyu söylemek gerekirse" - aramızdaki kısa mesafeyi geçiyor ve elinin tersini yanağımda gezdiriyor- "beni öpme şeklin bana sistemlerimizden çıkarmak istediğin daha çok şey olduğunu söylüyor."

"Finn dışarıda," diye geçiştiriyorum. "İhtiyacım olan son şey bizi bu odadan birlikte çıkarken görmesi. O akıllı bir ajan. Müvekkilim başka bir ajanla yan yana çalışsaydı ben de endişelenirdim."

"Kiminle yatacağımı benden başka kimsenin belirleyemeyeceğini ya da engelleyemeyeceğini söylerken umarım kendimi açıkça ifade etmişimdir."

Sözleri, geride bıraktığı karmaşayı keskin bir şekilde hatırlatıyor. "Rush, bu gibi sözler basına ihtiyaç duydukları yemi veriyor. seni yok etmek. Amerika'ya bu yüzden geldin." Kısa bir süre öfkeyle gözlerini kısıyor, ama sonra öfkesi geçiyor, çünkü bunun doğru olduğuna inanmadığımı görebiliyor. "Eğer memlekette bir kız arkadaşın olduğunu bilseydim, seninle en başta yatmazdım," diye fısıldıyorum.

Bunun üzerine, muhteşem dudaklarında küçük, *rahatlamış* bir gülümseme oluştuğunu görüyorum. Onu daha az öpmek istememe yardımcı olmayan bir gülümseme. Öne eğiliyor ve alnımdan öpüyor, uzun uzun. Ve ona olan inancımı duyduğunu biliyorum.

Ben de devam ettim. "Rush, yaşadığım yer burası. Bu benim işim. Profesyonelliğim tehlikede. Benim itibarım. Ve-"

"O zaman bilmelerine izin vermeyiz. Bir iş yapmak için işe alındık ve onu yapıyoruz. İşin özü bu. Bunun ötesindeki her şey onların alanı dışında."

"Bu o kadar kolay değil. Eğer bu duyulursa diğer sporculara nasıl görünür biliyor musun? Benimle sözleşme imzalamaları için potansiyel müşterilerle mı? Yani, denklemde çok daha fazlası var." Finn'in dakikalar önceki suçlamasını düşünüyorum ve Rush'ın anlamasının tek yolunun ona söylemem olduğunu biliyorum ama aynı zamanda doğru yolu seçmek istiyorum. Yapmam gereken son şey onu menajerine karşı zehirlemek çünkü o pislikle kişisel sorunlarım var. "İstediğin zaman, istediğin şeyi kurtulabilirsin, başın belaya girse bile, ama yine de

ödendi. İnanılmaz yeteneğiniz sayesinde hala sizi destekleyen bir halk var. Öte yandan ben? Zirveye giden yolu beceren bir fahişe gibi görünüyorum."

Keşke o gözlerinin arkasında neler olduğunu bilseydim.

"Sen benim fahişemsin," diyor yarım bir kahkahayla, sonra yüz ifadesi yumuşuyor ve söylediklerimin diğer kısmı kafasına dank edince gerginleşiyor. "İnanılmaz bir yeteneğim olduğunu söylemiştin."

O anda, pek çok yönden huysuz olan bu yetişkin adamın basit bir övgü için durup kaldığını fark ettim. Sanki geri kalan her şey beyaz gürültüden ibaretmiş gibi.

"Elbette bunu biliyorsun," diyorum gülerek.

"Bu benim için önemli olan insanlardan duyduğum bir şey değil." Gözlerimiz buluşuyor, sarılıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden ağzımı açıp kapatıyorum. Gerçekten de bunu duymaya alışık değil. "Peki Finn?" diye soruyor, ben gözlerimden akıp gittiğine emin olduğum soruları soramadan konuyu değiştiriyor.

"Peki ya Finn?"

"Cannon'ın beni burada kalmaya ve asla eve dönmemeye zorlamak için yaptığı ana planı biliyor mu?" Bu sefer gülümsüyor ama hâlâ düşündüğünü söyleyebilirim.

"Ne bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Cannon'ın beni işe almasını engellemeye çalıştı, bu yüzden neden işe alındığıma dair bir fikri olduğunu varsayabilirim."

"Finn'i iyi tanıyor musun?"

Bir kahkaha atıyorum. "Bir tür geçmişimiz var - hayır, senin düşündüğün türden değil," dediğimde irkilmiş görünüyor ve kötü kelime seçimimi fark ediyorum. "Benim hakkımda kesinlikle kendi fikirleri var, o yüzden benim onun hakkında ne düşündüğüm bu konuşmayı pek etkilemiyor."

"Buna saygı duyabilirim."

"Oraya gitmeliyim. Cannon muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur," diyorum ama Rush yolumdan çekilmiyor.

"Cannon düşüncelerinde haklı mı?" "Hakkında mı?"

"Menajerim olsaydınız, Premier Lig'i bırakıp burada kalmam için benimle konuşur muydunuz?"

Fikirlerimi kendime saklamaya çalışarak, "Ben senin menajerin değilim," diyorum.

"Dalga geç benimle."

"Rush," diye inliyorum ve saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Cannon kesinlikle beni arıyor olacaktı.

"Ne tavsiye edersiniz?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Rush'a, yeniden deneyimlemek istediğim adama değil, sporcu Rush'a bakıyorum ve gerçeği söylüyorum. "Burada kalma fikrinin dudaklarından geçmesine izin verdiğin için bile deli olduğunu söyledim. Oyununun zirvesinde, kariyerinin doruğundasın ve kendini, sporu ve hayranlarını satmış olursun. Ben de sana buraya hiç gelmemen gerektiğini söyledim."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?" diye soruyor, sanki bu yoruma şaşırmış gibi.

"Çünkü buraya gelmek kaçıyormuşsun gibi görünüyor. Orada kalıp basınla ve takım arkadaşlarıyla yüzleşmeyerek, Seth'in karısını arkasından becermekten suçlu olduğun izlenimini ." Rush sözlerimin sertliği karşısında irkiliyor ve tepkisi beni şaşırtıyor. "Aksi yönde tek kelime etmedin, bu yüzden herkes varsayımlarda bulunuyor. Bence tamamen saçmalık olan varsayımlar. Bunu senin yaptığını düşünmediğimi biliyorsun, ama neden aksini söylemediğini bir türlü anlayamıyorum."

Bana bakıyor ve kısa bir an için bu konudaki sessizliğini bozacağını düşünüyorum. Gözlerinde bilmediğim çok daha fazla şey olduğunu söyleyen bir bakış var ama modaya sadık kalarak sadece başını hafifçe sallıyor.

"Finn, soyunma odasında çıkan bir kavganın ardından yönetimin koyduğu yasaklama emri nedeniyle sessiz kalmam gerektiğini söylüyor."

"Bu yüzden mi susuyorsun?" İnanmadığımı belli eden bir homurtu çıkarıyorum. "Buna inanmıyorum. Ne zamandan beri kariyerini başkalarının varsayımlarına göre yönetiyorsun? Bütün bu durum beni rahatsız ediyor, Rush. İçimi kemiren bu. Neden buraya gelmen söylendi? Yapılıyormuş gibi görünmeyen pazarlıklarda zevahiri kurtarmak için mi, yoksa bir iyilik yapmak için mi ve ne amaçla?"

"Bana böyle bir şey söyleyen ilk kişi sensin."

Bu adam beni öldürüyor. Bu kadar huysuz, güçlü ve inatçı biri nasıl olur da basit gerçek sözlerle yumuşatılabilir? *Ve nasıl oluyor da sanki bunu arzuluyormuş gibi bana derin bir şefkatle bakabiliyor? Buna ihtiyacı varmış gibi?*

"Asıl soru şu: Ne istiyorsun? Sadece kendinizi. Bu soruya cevap verene kadar her şey size çok uzak gelecektir."

Ve bu sefer, Cannon'la buluşmak için Rush'ın yanından geçmeye gittiğimde, tek kelime etmeden bana izin verdi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

RUSH

ASIL SORU RUSH, *ne istiyorsun?*

Karşımda oturan Finn'e bakıyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, kül tablasında bir puro yanıyor ve yanında yarı sarhoş bir bira bardağı duruyor. Kısmen kafası güzel, ama bu onun tavsiyelerde bulunmasını engellemiyor, çünkü dün gecedan beri Lennox'un sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

"Ligdeki söylentilere göre kasıp kavuruyormuşsun McKenzie. Yatırımcıları etkiliyor, taraftarları bir araya getiriyorsun ve önümüzdeki sezon için bilet satışlarında bir artış var."

"Kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum."

Gözleri benimkilere kaydı. Bu kesinlikle dikkatini çekmişti. "Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum da ne demek?"

"İnsanlar bu biletleri alıyorlar çünkü burada oynamayacağım halde burada kalacağımı düşünüyorlar. Kalacağıma dair herhangi bir işaret vermedim ama sadece burada bulunmamdan böyle bir sonuç çıkarıyorlar."

"Peki bu bir sorun mu, neden?"

"Çünkü öyle. MLS'in başladığı ve LA Galaxy'nin David Beckham'ı Amerika'da oynaması için transfer ettiği zamanı hatırlıyorlar. Cannon da benimle ilgili olarak taraftarlara aynı izlenimi veriyor ve bu saçmalık."

"Hadi ama," diyor ve kayıtsız bir şekilde elini sallıyor. "Onlara bunun fikrini satıyorsun. Bu gerçek olacağı anlamına gelmez."

Zor kazandıkları paralarını biletler için harcayan tüm aileleri düşünüyorum. Scottie ve Daphne'yi ve maçtan sonra ayrılmadan önce ona beni tekrar göreceğine dair nasıl söz verdiğini düşünüyorum. Ona aksini söylemeye yüreğim el vermedi - onu en son ne zaman bu kadar kaygısız, bir çocuğun olması gerektiği gibi gördüğünü hatırlayamadığını söylediği harika bir günün ardından onu üzmemek istemedim. Yani evet, sonunda ona söylemeyi ona bırakan götün tekiyim.

Daha da kötüsü, şimdiden parasını nasıl bölüşebileceğini bulmaya çalıştığını biliyorum -faturayı geç ödemek, market alışverişi, ne bileyim-.

oğlunu maçlarımdan birine getirmek için. Ben de o yollardan geçtim. Paul'e ödeme yapmak için Peter'ı hesaplayıp soyarken annemin yüzündeki endişeyi izledim, çünkü benim genç versiyonumun mutlu olduğu günler o kadar azdı ki, bunu tekrar görmek için elinden geleni yaptı.

Tıpkı benim gibi, tıpkı Scottie gibi, ebeveynleri bir hayali sürdürmek için sahip olmadıkları parayı harcayacak olan bizim gibi çok daha fazlası var. Çocuklarına hayatta en iyi şansı vermek için.

"Cannon onlara yalan söylüyor," diyorum.

"Bu oyunun bir parçası. Hepimiz oynuyoruz."

"Ama ben bilmiyorum." Öne doğru oturuyorum ve kollarımı masaya dayayarak gözlerimle buluşmasını bekliyorum. "Liverpool formamı giydiğimde, sahada rakibe karşı oynadığım oyundan başka bir oyun oynamıyorum."

"Eğer böyle düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun, Rush." Birasından bir yudum alıyor ve çenesini bize doğru bakan kadınlarla dolu bir masaya doğru kaldırıyor. "Sürekli bir oyun oynuyorsun. Halkla, onların senin hakkındaki algılarını güçlendirerek. Ciolarınızla ve satmanızı istedikleri şeylerle. Takım arkadaşlarıyla ve onların senin kim olduğuna düşünmelerini istiyorsun - motive olmuş, agresif bir atlet ya da onları sırtlarından bıçaklayıp karılarıyla yatan bir adam."

Bardağımı dudaklarıma götürürken duruyorum ve menajerime bakıyorum. İki haftadır tanıdığım Lennox'un Esme'ye dokunmadığını bildiği için bana bağırıp çağırması ve beni yıllardır tanıyan kendi menajerimin böyle şeyler söylemesi ne kadar komik.

Menajerim dört yıl önce emekli olduğunda bana Finn'in en iyisi olduğunu söyledi. Hem kariyerimi ilerletecek hem de sponsorluk anlaşmalarımı artıracak birini istiyorsam, Finn Sanderson'ın o adam olduğuna dair bana söz verdi.

Ama şu anda oturup Finn'e bakıyorum ve ceplerini dolduracak önemli bir pazarlığın gerçekleşmek üzere olduğu zamanlar dışında beni tanımak için gerçekten zaman ayırıp ayırmadığını merak ediyorum. Çünkü ona karşı önceki menajerime duyduğum sevgi ya da güvenin hiçbirini hissetmiyorum. Bana olan inancını ya da beni dinleme kaygısını bile göremiyorum. Bir menajerin sorunları hafifletmesini beklerim - yaptıkları budur - ancak menajerimin benim için sadece birkaç haftadır tanıdığım bir kadının savaşımaya istekli olduğu gibi savaştığını görmüyorum ... ve bu bir sorun.

"Endişelerimi giderdiğini görmek çok güzel," diyorum alaycı bir şekilde.

"Hadi ama dostum. Son kısmı kastetmediğimi biliyorsun. Ben sadece Şaka yapıyorum." Hala ayarlanmadığını görünce sıkıntıyla bir nefes çeker.

Benimle birlikte. "Orada durup güzel görünmek için para alıyorsun. Buna itiraz edecek misin?"

"Evet, evde antrenörlerim ve koçlarımla birlikte olmayı ve gelecek sezona hazırlanmayı tercih ederim. Sorun para değil. Beni buraya iten önermeniz."

"Seni hiçbir yere itmedim. Bu çok saçma. Ben yönlendirdim. Sen de kabul ettin. Hikayenin sonu."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kirli hissettiriyor, dostum."

"Yüz milyon dolardan fazlası kulağa ne kadar kirli geliyor?" Parmağını bardağının kenarında gezdirirken gözleri benimkilerle buluşuyor, kaşları kalkıyor. "Çünkü burada mümkün olan şey bu. Uzun vadeli bir sözleşme. İkramiyeler. Sponsorluk anlaşmaları. Seni istiyorlar ve çok istiyorlar."

Ve işte orada.

Saha. Verdiği söz. Hiç gelmediği halde Los Angeles'a gelmesinin nedeni -eğer Lennox haklı değilse ve ajansını onunkiyle değiştirmemden korktuğu için buradaysa.

Ve bana yüz milyon dolarlık bir kontrat için pazarlık yaptığını söylemesi kesinlikle bir menajerin sizi yerinde tutmak için yapacağı bir şey.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sorar.

"Bu çok para." Başımı salladım. "Yemi ısırp ısırmayacağımı görmek için mi atıyorsun yoksa bana zaten bilmem gereken bir şey mi söylüyorsun?"

"Güneşli Kaliforniya'nın tadını çıkardığını söylemiştin."

"Bana bir teklifte bulundular mı yoksa kıcıma duman mı üflüyorsun?" isteyerek ve istemeyerek soruyorum. Bu tonla para demek. Bankada halihazırda sahip olduklarımla eşleşiyor, herhangi bir insanın harcayabileceğinden daha fazla ve yine de Bu fıkirden çekiniyorum.

Bu, tüm kalbimle inanmadığım bir şeye her parçamı satmak gibi olurdu.

"Rakamlar ortalıkta dolaşıyor, yorumlar yapılıyor. Ben sadece bunun gerçekleşmekte olduğunu bilmenizi istiyorum ki istediğinizin bu olup olmadığını anlamak için zamanınız olsun."

Hayır.

"Başından beri planın bu muydu Finn? Cannonla her şeyi önceden planladınız ve beni ikna etmek için bir sonraki hatamı mı beklediniz?"

"Sen çok talep gören bir futbolcusun. Bu küçük aksaklık olsa da olmasa da senin hakkında konuşuluyordu. Ama sen sen oluyorsun, değil mi?"

MLS'in seni istemesi için yeterli bir sebep mi?"

Hayır. Başım dönüyor. Bunun için manevra yapılmış gibi hissediyorum. Bunların hepsi bir tuzak mıydı? Rory ve Esme? Fotoğrafçı? Her şey mi? Bu beni kandırmanın bir yolu muydu? Cannon'a bir saniye bile güvenmedim ama en azından Finn'e güvenmiştim.

mi? Bu mu? Ne oluyor lan?

"Hemen sonuca varıyorsun." Finn ellerini kaldırdı. "Duruşundan bunu anlayabiliyorum. Sakin ol dostum. Bunların hiçbirisi planlı değildi. Boktan bir şey oldu ve şimdi profesyonel kariyerini ilerletmek için sana başka bir fırsat sunabilir."

"Profesyonel kariyerimi ilerletmek için İngiltere adına Dünya Kupası'nı kazanmak istiyorum. Altın Ayakkabı ödülünü almak. Kemerimin altında birkaç Premier Lig şampiyonluğu olması. Futbolun on yılı aşkın bir süredir gelişmeye çalıştığı ve hala başarısız olduğu bir yere gelmek değil."

"Bu, bambaşka bir yerde isim yapmanın bir yolu olabilir."

"Adımın Liverpool F.C. ile anılmasından hoşlanıyorum, teşekkürler dostum." Ona dönmeden önce bir süre duraksıyorum. "Şimdiye kadar bulunduğum tek yer orası ve bir süre için oynadığım tek yer olması beni mutlu ediyor. Henüz tükenmiş değilim."

"Rush." Benim adım sinirli bir iç çekiş. "Kimse öyle olduğunu söylemedi." *Yine de burada oynasaydım, ima edilen şey tam olarak bu olurdu.* "Bu ihtimali göz ardı etme. Bu büyük bir fırsat."

"Tabii ki öyle. Yani, bu benim mi yoksa senin mi yararına? Çünkü yüz milyonun yüzde onunu alabileceğiniz herhangi bir fırsatın kesinlikle sizin çıkarınıza olduğunu düşünüyorum."

"Şimdi de hıyarlık yapıyorsun."

Umursamazca omuz silkiyorum çünkü o haklı. Öyle davranıyorum ve burada söz konusu olan benim hayatımsa böyle davranmaya hakkım var.

"Kulüpten haber var mı?" diye soruyorum. Umursadığım tek şey bu, çünkü burada olduğum sürece -Lennox'u ve onun uzun bacaklarını her sabah görme zevkini saymazsak- evimi daha çok özlüyorum. Gri gökyüzünü ve arnavut kaldırımlı sokakları. Anfield'in yeşil sahasını ve soyunma odasında birbirlerini taciz eden çocukların sesini. Yatağımın verdiği his ve Amerika'da içilen zayıf çaylar yerine kendi çayımın tadı. Havalı barlar yerine arkadaşlarla takılmak için gidilen barlarda gerçek bira.

Los Angeles'taki gibi görülmek için gidilen barlar. "nmzdeki ay transfer dönemi kapanacak ve benim transfer edilmemem gerekiyor."

"Yönetim hâlâ bazı Şeyleri alıŐıyor."

"Bunu onlarla doğrudan konuştuğunuz için mi yoksa resepsiyonda Millie size 'bir Şey öğrendiğimizde sizi arayacağız' dedikten sonra telefonu yüzünüze kapadığı için mi biliyorsunuz?"

"Neden böyle bktan bir ruh halindesin? Ha? Seni oradaki medya çılgınlığından ve kulüp dramasından uzaklaŐtırdım ve Şimdi buradayız." Elleriyle yukarıdaki güneşli gökyüzünü ve solumuzda görünen sahili işaret ediyor. "Los Angeles'ta olmaktan gerçekten Őikyeti misin?"

"Hayır, menajerimin bana bir bardak sidik satmaya çalıŐmasından ve beni başka türlü inandırmaya çalıŐmasından Őikayetiyim."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Patrick'le konuştum. Hatta birkaç kez. Mutlu musun?"

"Ve?"

"Ve takım kaptanlarının, yeni takım kaptan yardımcısı olması gereken adamlar" -beni işaret ediyor- "maçın ortasında birbirlerini yumruklamadan nasıl oynayacaklarını anlamaya çalışıyorlar."

"Ben yapmadım demiŐtim Finn."

"Fotoğrafta sana benzediğini söylemiştim, bu yüzden ekibe aksini söyleyebileceğim başka bir Şey sunabilirsen, bu durumda kötü görünen sensin."

"Kahretsin."

"Büyük bir hata yaptın ve bir menajer takım kimyasını bozan sorunlu bir ocuk istemez."

Ve işte yine başlıyor. "Sen benim temsilcimsin. Gerçeği bildiğin için beni olmam gereken yere ulaŐtırmak için elinden geldiğince mücadele ettiğini söylemen gerekmiyor mu?"

"Savaşıyorum."

"yle görünmüyor." Ona dönüp baktım. "Bana bunun geçeceğini söylemiştin."

Archibald da yle, Rush. Benden bu işi stlenmemi istediğinde takındığı umursamaz tavra rağmen Archibald hala birkaç günde bir arayıp ya da mesaj atıp yola devam ettiğimden emin olmaya alıŐıyor. Beni yanına almaktan, eğitmekten, beslemekten, aile tatillerine götürmekten beni nasıl başka bir evlat olarak gördüğünü hatırlatmak için.

Ama o, başka bir oğlunun kendi geleceğini mahvetmesine izin veren ve sonra da bir işaretleyici çağıran bir baba figürüdür.

Bana mesaj atarak hikayenin sayfalarda geri düştüğünü ve yavaş yavaş öldüğünü söyledi.

Güzel.

Harika.

Ama bu kulübüm ve ekibim tarafından unutulduğu anlamına gelmiyor. Ya da Seth tarafından.

Bu anlatıyı kabul ettiğimde hafife aldığım kısım buydu.

Değiştiremeyeceğim tek şey bu.

Tesadüfi bir karşılaşma. Çalınan yemeğim, araya giren bir polisin çizimleri altında kayboldu. Oğlunu *gerçek hayatı* ve *sorumluluklarını* öğrenmesi için polisin yanına gönderen adam ... ama aynı oğluna on bir yıl sonra kolay bir hapisten çıkış kartı gönderdi. Quid. Pro. Lanet. Quo. *Hepsi Archibald Matheson kendi tahtına çıkabilsin diye.* Kolayca yapılır, çünkü ona hiçbir maliyeti yoktur.

Buna değer miydi?

Beni bu ana getiren de buydu. Bu quid pro quo'ya.

Buna değer miydi? Finn'e bakıyorum ve Lennox'un sorusunu kafamda tekrarlıyorum.

Öyle olduğunu kanıtlayacak çok şeyim var; zenginlik, spor tarihinde bir yer, sevdiğim bir oyunu oynama şansı ve hayal edebileceğimden çok daha fazla para kazanmak. Bir daha asla aç, üşümüş ya da kirli olma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. O gün hapse girmedim, bursu kaçırmadım ve gençlik yıllarımdan geri kalanını onlar yüzünden yalnız büyüyerek geçirmedim. Mathesonlar, yemek masasında benim için her zaman bir koltuğun hazır olduğu bir aile oldular.

Bir de Archibald var. Kariyerinin ailesinden önce geldiğini görene kadar muhtemelen kahramana taptığım bir adam. Rütbelerini nasıl yükselttiğini - ve kariyerimi desteklemek de dahil olmak üzere her ne pahasına olursa olsun önemli hissetme ihtiyacını - çoğunlukla hala büyümemiş olan kanlı canlı oğlunun zararına başardı.

Rory. Kardeşim. Genellikle en iyi arkadaşım olarak gördüğüm biri.

Ve Helen. Bana kalbinde yer açtı, elbette annemin yerini almadı ama annemin ölümünden sonra bıraktığı büyük boşluğu kesinlikle doldurdu.

Archibald'ın yanlışlarını ve eksikliklerini düzeltmek için çok zaman harcadı. Rory'nin başarısı için çok mücadele etti, profesyonel olarak değil,

Ama duygusal olarak, tıpkı onun benimkine sahip olduğu gibi.

Şimdi onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim?

Zayıflıklarına rağmen, neredeyse herkes bana sırtını dönmüşken onlar asla dönmediler. Elbette Archibald'ın adını yükselen bir yıldıza en yakın bulduğu şeye eklemek için bunu yaptığını biliyorum... ama o bunu sevgisinden yaptı. Bunu önemseydi için yaptı. Ve bunun bir parçası bugün olduğum adam olmama yardımcı oldu.

Bu yüzden bunu
yapabiliyorum. Beni ilk o
gördü.

Beni buraya getiren buydu.

Beni ilk o sevdi.

Bu yüzden bu konuda direnebilirim.

O benim kardeşim oldu. Terk etmeyeceğim biri.

Ama o zaman borcumun tamamı ödenmiş olacak. Hikayenin sonu.

"Kraliyet ailesinden birini hamile bırakmaya ne dersin? O zaman herkes o kadar heyecanlanır ki affedilirsin." Kıkırdıyor.

"Komik," diyorum kuru bir sesle ve sonra ciddileşiyorum. "Takımdan ayrılmak istemiyorum Finn. Transfer olmak istemiyorum. Ait olduğum yer orası ve menajerimin takımına bunu söyleme hakkına sahip olduğu kadar iyiyim, yeterince aranıyorum. Seth iyi ama o kariyerinin sonlarında, ben ise en iyi dönemimdeyim." Tasarımcı biramdan bir yudum alıyorum ve o cevap vermeyince devam ediyorum. "Sağdan soldan telefonlar alıyorum. Medya röportaj ve benzeri şeyler istiyor. Halka açık konuşmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Belki de yasağı çiğnemesi için onu kışkırtıyorumdur. Belki de onun söylediklerini Lennox'un önerdikleriyle karşılaştırıyorum. Basına konuşmak gibi bir planım olmadığını biliyorum ama belki de onun gerçek bağlılığının nerede yattığını anlamaya çalışıyorum. Maaş çekine mi yoksa oyuncusuna mı?

Cevap verdiğinde de fena halde başarısız oluyor.

"Yasaklama kararına karşı çıkmak akıllıca olmaz. Yolumuza devam etmeliyiz." *Yolumuza devam etmeliyiz.* Archibald'ın sözleri ... aynen. Artık burada oturup onunla birlikte içmek istemediğim bir tur daha içmek için parmağını servise kaldırıyor. "Ve bu arada, bu boku içinize çekmelisiniz. Güneş, sörf, dövmelelerini ve aksanını yalayıp yutacak kadınlar."

"Evet," diyorum, aklım bu noktada tamamen devre dışı kalıyor. Finn'e defolup gitmesini söylemek istiyorum ama bitkinim ve rahatsız olamıyorum.

"Yine nerede kalıyorsun?" diye soruyor, her sorduğunda kaçtığım soruyu.

Johnny ve Lennox'la kalacağımı söylemek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum. Bu hiç iyi gitmeyecek.

"Geçen sefer sorduğunda söylemiştim, bir arkadaşımın evinde."

"Aferin sana. Sana bir tavsiye, Rush," diyor ve sanki bana tüm sırların sırrını söyleyecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Bu şehrin sunduğu her şeyin tadını çıkar ve bana burada yaşamanın zor olmayacağını söyle."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

"LANET OLSUN," diyor RUSH, kanepenin bir ucuna yerleştiğim aile odasına girerken. Dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerinde, birkaç sözleşme yanımdaki minderin üzerinde ve bir şişe şarap da sehpanın üzerinde yarıyı bitmiş halde duruyor. "Dayanma gücüm var." Göz kırıyor ve görmezden gelmeye çalıştığım sırtışını ekliyor. "Bunu biliyorsun elbette, ama bu basın olayı saçmalık."

"Anlamı?"

"Yani, kaç tane toplantıya, basın brifingine ve sirk gösterisine gitmek zorundayım ki orada Cannon'ın yanında durup gülümseyeyim ama MLS'i övmekten başka bir şey söylemeyeyim. Bu insanlar futbolu sevmiyor. Memleketteki gibi değil. Sevdiklerini sanıyorlar ama burada, Amerika'da olabileceği gibi olması için gerekli fonları ve pazarlamayı yapmak gibi bir istekleri yok."

Ona bakıyorum, eşofmanlarını giymiş, tişörtünü çıkarmış duruyor ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyor çünkü gözlerim tüm ince yazılardan şaşı olmak üzereydi.

Ama şimdi onu gördüğümde ve bana her seferinde verdiği içgüdüsel yumruk karşısında kesinlikle tetikteyim. Sanki vücudum onun ne kadar iyi olduğunu biliyor ve kafamı şok ederek unutturmaya çalışıyor.

"Senin iş tanımın da bu zaten." Bana öyle bir bakıyor ki kıkırdamama neden oluyor. "Zavallı bebek. Ofiste zor bir gün müydü canım?"

Bir elini saçlarında gezdirmeden önce parmaklarını gözlerine bastırıyor. "Bu lanet sorular ne zaman bitecek?" diye soruyor ve iç çekiyor. "Esme ne olacak, Rush? Liverpool zırhındaki çatlak sen mi olacaksın, Rush? Hey, Rush, sence takım kimi tutacak, seni mi yoksa Seth'i mi? Transfer penceresi yakında daralacak, sence kim Rush? Saçmalık," diyor bana doğru ilerlerken ve yanımdaki kanepenin üzerindeki tüm kâğıtları toplamaya başlarken.

"Hey, sen ne-" Ve ben daha sözümü bitiremeden, dizüstü bilgisayarımı ittiğim kucağıma başını koyuyor ve ayaklarını kolçağın üzerine uzatıyor. "Acele et!"

Başımı eğdiğimde onu, o mahcup gülümsemesi ve solgun, özür dilemeyen gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleriyle bana bakarken buluyorum.

"Affedersiniz?" Söz konusu o olduğunda hissetmekten vazgeçtiğim sahte kızgınlıkla soruyorum.

"Sadece bana milyonlarca soru sormayan hoş biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı," diyor uyuklu bir sesle ve rahatlamak için gözlerini kapatıyor. "Ben orada yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle dururken, bütün bir ligin yüzü olduğum için bu beni etkilemiyormuş gibi davranırken beni yargılamayan, sorgulamayan ya da merak etmeyen biri."

Bu Rush'ın hayal kırıklığının ilk izi ve bunu gördüğüme sevindim. Bir parçam bunun geçen geceki etkinlikte ona söylediklerimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyor. Yapmayacağıma yemin ettiğim halde fikrimi söylediğim etkinlikten. Kendime engel olamadım. Finn ve onun saçmalıklarından sonra olmaz. Ayrıca, geride bıraktığı olaydan öyle ya da böyle etkilenmeyen herkesin duygusal bir revizyona ihtiyacı var.

Ve tabii ki, tüm bu konuşmayla beni zan altında bıraktı. Çünkü Finn'in Los Angeles'ta olduğu geçen hafta boyunca birbirimizin etrafından dolanırken, Rush'ın Esme'yle yattığını düşünmediğimi söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırlamadan edemiyorum. Gözlerinin genişlemesini. Dudakları şok içinde açılmıştı.

Asıl soru, neyi ya da kimi ve neden koruduğu.

"Doğuştan meraklılar, bilirsiniz. Herkes ." Temkinli adımlarla ilerliyorum ve gözlerini açıp cevap vermeyince devam ediyorum. "Konuyla ilgili tek bir açıklama yapmadınız. Herhangi birine. Eğer yapsaydın, bazı insanlar için bazı şeyler açıklığa kavuşabilirdi."

"Size söyledim, ekip yayın altında," diye mırıldanıyor.

"Size söyledim, bunu aşmanın yolları var," diyorum, "ama arkanızda bir sürü sorun bırakmışken işinize her zamanki gibi devam ediyor olmanız insanları meraklandırıyor." Ve muhtemelen hayal kırıklığına uğradılar. Sosyal medyadaki geniş takipçi kitlesinden paylaşımına gelen yorumlar da bunu yansıtıyor.

"Sonraki konu, lütfen."

Yüzünü incelerken hayal kırıklığına uğramış iç çekişimi gizlemiyorum. Kirpiklerinin yanaklarına yayılma şekli ve bu sabah tıraş olmadığı için bıraktığı koyu renkli kirli sakalı. Ben de

Eğilip o dudakları öpmek istiyorum. Onu görmenin, bana dokunmasının neden olduğu bir acı, bir ihtiyaç var. Beni ilk öptüğü andan beri hiç gitmedi.

Vites değiştir, Lennox.

Akıl sağlığını koru.

Uzanıp bir elimi saçlarında gezdirdim. "Burada çalışıyordum, biliyorsun."

"Biliyorum, ama aynı zamanda benimle çalışıyorsun ve son zamanlarda ilginin kısa ucunu alıyor gibi görüldüğüm için, kendimi artık beni görmezden gelemeyeceğin bir yere sokabileceğimi düşündüm." Gözlerini benimkilerle buluşmak için açtı.

"Seni görmezden geldiğim söylenemez."

"O zaman neden şu anda yatay yatan tek kişi benim?" Sırtışı genişliyor, birkaç dakika önce yüzünün çizgilerine kazınmış endişeden sonra bu hoş bir görüntü.

Ama her ne kadar hoş bir manzara olsa da, bir iç çekiyorum. Yapabileceğim tek şey bu. Adam geçen haftaki çabası ve acımasızlığı için kesinlikle bir A kazandı.

Kalçalarına kadar inen o lanet LFC eşofmanlarıyla ortalıkta dolaşmaktan, bulunduğum evin her alanını işgal ettiğinden emin olmaya kadar, ben pes edene kadar beni yıpratmaya kesinlikle kararlı.

Eğer telefonda bir müşteriyle volta atıyorsam, sanki orada değilmişim gibi ayaklarını yoluma uzatıyor ve telefonunda gezinmeye başlıyor.

Eğer yemek masasında bilgisayarda çalışıyorsam, bir oyun açıyor, herhangi bir oyun ve beni çıldırtmak için yorum yapıyor.

Mutfaktaysam, tam yemek hazırladığım adaya zıplıyor ve hazırladığım her şeyden örnekler alıyor.

Direndim, direndiğim için gurur duyuyorum ama o etrafımda oldukça ve hayatımda beni yetersiz hissettiren dış etkenler azaldıkça, kiminle yattığımın kimseyi ilgilendirmedeği konusunda onunla daha fazla hemfikir olmaya başlıyorum.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diye azarladım. "Ne yapmayı?"

"Benim zamanımın senin zamanın olduğunu düşünmek."

"Ama senin işin beni mutlu etmek değil mi? Yani aslında senin zamanın benim zamanım." Sırtışı geri döndü ve gözlerimi kaçırdığımda göğsüne bakıyorum. Karmaşık dövmeler sol omzunu kaplıyor ve bileğine kadar iniyor.

Görüntüler ve kelimelerden oluşan bir mozaik, en önemli olanı diğerlerinin etrafında döndüğü bir tür pusula ve o beni izlerken ben her birini inceliyorum.

"Gömlek giymeye karşı mısın?" Mırıldanıyorum.

"Evet. bakarsanız, . Hava buradaki kadar onları giymek utanç verici. Bir ara sen de denemelisin."

"Konu kadınların üstsüz gezmesi olduğunda Amerika'da o kadar özgür değiliz."

"Olmalısın. Eğer söylemezsen çıkarırsan kimseye söylemem." "Komik."

"Bana bir şey söyle, Lennox."

"Hmm?"

"Neden buradasınız? MLS'den daha fazlası var. Telefonda kız kardeşlerin ve babanla konuşurken duydum seni. Onları özlüyorsun."

Duygularım kabardıkça gülümsemem yumuşuyor ve ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. "I

yap.

" "Genişletmek ister misiniz?" "Sadece siz mi?"

Gözlerimiz bir an durdu, sessiz bir meydan okuma ile vurgulandı.

İkimizin de inkâr edemeyeceği bir cinsel gerilim. Göğsüne dayadığım elimin altında kalp atışları hızlanıyor ve bu anda savunmamın tamamen yok olduğunu biliyorum.

"Üzgünsün."

"Bazen aile bunu istemeden de olsa yapar." "Ne oldu-"

Parmağımı dudaklarına bastırmadan birkaç dakika önce dudaklarım parmağımın yerini alabiliyor. Dudaklarımız buluştuğunda ve ben dilimi kullanarak ağzını ayırmaya ikna ettiğimde bir süre hareketsiz kalıyor.

Tereddüt var.

"Burada ne işimiz var Nox?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Henüz deneyimlemediğimiz bir hassasiyet, ama bu çok hoş karşılanıyor, özellikle de sadece yalnız olduğumuzda duyduğum takma adını kullandığında.

"Seni öpüyorum." Dilimi tekrar dudaklarının arasına sokuyorum. "Kurallar var sanıyordum."

Bir dudak teması daha. Ona cevap vermek için arkama yaslanmadan önce dudaklarını hafifçe çekiştirdiğimde yumuşak bir inilti.

"Var."

"Onları kırıyorsun."

Birbirimize bakarken gözleri kararıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Senden ders alıyorum."

Ve bu sefer onu öptüğümde, durmuyorum. O anın tadını çıkarıyorum. Onunla. Beni iyi hissettireceğini bildiğim bir adamla bu insani bağa ihtiyaç duyuyorum. Beni incitemeyecek bir adamla.

İkimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyoruz.

İkimizin de birkaç hafta içinde dönmemiz gereken hayatlarımız var. Bu yüzden yaptığım uyarılara, kendime verdiğim sözlere rağmen, kendimi her şeyden bu kadar kopuk hissettiğim bir anda biriyle bağ kurabilmek için hem fiziksel hem de duygusal olarak içimdeki o sızıyla hareket ediyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve beni incelerken ne gördüğünü merak ediyorum. Ailesi için doğru olanı yapmaya çalışan yetersiz ajanı mı yoksa hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyada kendine bir yer edinmeye çalışan dik başlı ajanı mı? Yoksa her ikisini de yapmaya çalışan ve bu arada kendine küçük bir hayat parçası oyan bir kadın mı?

"Menajerim olmak istemedin," diye fısıldıyor.

"Şu anda aklımda, sözleşmelerinizi kimin müzakere ettiğinden daha önemli şeyler var."

"Gibi mi?"

"Seni öpmek gibi." Eğildim ve dudaklarını okşadım.

"Oh," diyor ve sesi öpücüğümle boğuyorum.

Beni daha yakına çekmek için eli enseme uzanıyor ama yine de bu konuda liderliği bana bırakıyor. Benim eylemim onun tepkisini yaratıyor. İç çekişim sadece onun yumuşak iniltisiyle vurgulanıyor.

Ve böylece öpüşüyoruz. Dillerimiz buluşuyor ve birbirlerinin üzerinde dolaşıyor. Garip pozisyonumuza rağmen ellerimiz birbirinin üzerinde nazıkçe dolaşıyor.

Ama öpücükte bir samimiyet var, bir özlem gideriliyor. Aramızdaki açlık, korkunç şehvet hala var, ama en basit yollarla bağlanırken tipik olarak sergilediğimiz aciliyet beklemede.

Vücudum onun dokunuşuyla ısınıyor. Zihnim bomboş, sadece aksiyon ve dikkat dağıtmaktan ibaret olan bir adamın bu nadir şefkat anını takdir etmeme ve tadını çıkarmama izin veriyor.

Tüm bunların en iyi yanı, daha fazlasını almak için hiçbir hamle yapmaması. İstedigimi almama izin veriyor ve bu her neyse aceleye getirmiyor.

Elbette daha önce de seks yaptık, ama bu anla ilgili, dudaklarımızın her buluşmasıyla ilgili ve şimdiye kadar eksik olduğundan veya ihtiyaç duyduğumdan emin olmadığım bir parçamı dolduran memnuniyet iç çekişle ilgili bir şey var.

Bu adamı öpmeyi gerçekten seviyorum.

Ön kapı çarpıyor ve ben oturur pozisyona geri dönerken, Rush olduğu yerde kalıyor, dramatik bir şekilde inliyor, aleti eşofmanlarına karşı tam direğe uçuyor.

"Ciddi misin Johnny?" diyor anahtarlar şingirdarken ve ayak sesleri yere düşerken. "Bir adam bir kadınla öpüşürken, kalmalarına izin verdiği lanet evin sahibi olan diğer adam tarafından rahatsız edilemez mi?"

Rush'ın başı mindere düşecek şekilde koltuğumdan kalkarken bir yandan da öpüşmemiz sırasında yere düşen sözleşmelerimi ve kâğıtlarımı topluyorum.

"İkinizin burada kalmasını kabul ettiğimde, tüm evi bulaşıcı şehvetinizden sterilize etmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim," diyor aile odasına girerken. "Vay canına. Televizyonda bir futbol maçı ve pantolonunda bir ereksiyon. Umalım da o sertleşme maç için değil de senin için olsun, Lenn."

Johnny'ye orta parmağımı kaldırıyorum, hayatımda ilk kez bu pozisyonda yakalandığım için utandığımı bilincindeyim. Johnny ile üniversitede oda arkadaşı olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurursak, ikimiz de birbirimizi uygunsuz durumlarda yakalamıştık, ama bu sefer farklı bir şey var.

Beni tedirgin eden bir şey var ve bunun ne olduğunu ancak eşyalarımı toplayıp merdivenlerden çıkarken Rush ve Johnny'nin arka plandaki şakalaşmalarıyla anlıyorum.

Rush bana hissettirdi. O anda öpüşmemiz inanılmazdı, ama şimdi geri adım atabildiğime göre, bunun çok hassas ve çok saygılı olduğunu fark ettim. Genelde beni böyle hissettiren şeylerden uzak dururum.

Zevk, arzu ve şehvet tercih ettiğim şeylerdir. Kalbimi gömdüğüm şey bu. İsteddiğime yemin ettiğim şey bu, ama nedense Rush'ın kazmasına izin verdim.

Kahretsın.

Şansıma Johnny vardı. Şanslıydım ki zil beni kurtardı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RUSH

Kanyonun yukarısında ve evi çevreleyen ağaçların arasında fısıldayan meltem bu gece daha soğuk.

Herhangi bir gecede manzara asırlıktır, ama bu gece daha da güzel. Lennox avlunun kenarında duruyor, ellerini parmaklıklara dayamış, yüzü gökyüzüne dönük.

Ve sanki daha önce öpüşme seansında test edilmiş olan irademin her parçasını baştan çıkarırcasına, beline ay ışığında parıldayan seksi bir zincir sarılmış bembeyaz bir bikini giymiş. Saçları ıslak ve vücudunun her santiminden su akıyor.

Kıçının kıvrımlarına, bacaklarının uzunluğuna, ıslak kumaşın altından teninin nasıl görüldüğüne bakıyorum ... ve az önce çıktığım saunadan dolayı bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Kim bu kadın ve neden düşüncelerimin çoğuna sahip oluyor? Vücudundan daha fazlası. Bu başlı başına yıkıcı bir şey ama buna bir de iş görüşmeleri sırasında telefonda takındığı saçma sapan tavrı eklediğinizde, Lennox söz konusu olduğunda seksiliğin yetersiz kaldığını inkar edemezsiniz.

Ama bu konuda ne yapacağım?

Neden hayır dediğini ve bu konuda nasıl bir köşeye sıkıştığını anlıyorum. Ayrıca belki de onu menajerim olarak istediğimin de farkında olmalıyım. Bana inanan ve bana lanet bir maaş çeki olarak bakmak yerine doğruyu söyleyen biri çok nadirdir.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Ona sahip olmak için. Ona sahip olmak için.

Yine de kadınları uzun süre yanımda tutmam, hiç tutmadım. Peki, menajerin olmasını isteyebileceğin bir kadınla sevişip onu bir kenara attığında bu ne anlama geliyor? Bu nasıl oluyor?

"Orada durduğunu biliyorum Rush," diyor o boğuk sesiyle ve omzunun üzerinden benim durduğum yere bakıyor. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

"Çok güzel bir gece," diye mırıldanıyorum gölgelerin arkasından çıkarken. "Yıldızlar. Manzara. The-"

"Ben," diyor ve yüzünü bana dönüyor.

Islık çalıyorum. Bu kadın her erkeği dize getirmeye yeter de artar bile. Onu bütünüyle ele alıyorum. Gözlerinin yoğunluğunu. Omzunun narin kıvrımını. Göbek deliğinin hemen altında duran zinciri.

Ve haklıydım. Islak, beyaz mayo tenine öyle yapışmıştı ki, havuz ışığında bile meme uçlarının koyu pembeliğini kumaşın üzerinden görebiliyordum.

Kendine güveni tam -ki bu onu daha seksi yapıyor- ve o anda benimle ilgili her şeyi sahipleniyor.

"Evet. Sen, Nox," diyorum mesafeyi aşır kişisel alanıma girdiğinde. Hiç tereddüt etmeden uzanıp bir elimi karnının yan tarafında gezdirdikten sonra parmaklarımı o lanet zincire doluyor ve onu yavaşça gölgelerin içine çekiyorum. "Sen acıyan gözler için bir manzarasın."

Nefesi kesiliyor ve artık onda farklı bir şeyler var. Daha önce yumuşak ve ... daha iyi bir terim bulamadığım için savunmasız görünüyordu, ama şu anda tam bir siren. Gözleri bana vücuduyla aynı şeyi söylüyor ve sonunda hizaya gelmelerinden şikayet edemem.

Bakışlarımız ay ışığında kilitlenirken parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum. "Bu her neyse, Lennox, çok uzun zamandır etrafından dolanıyoruz."

"Neyin etrafında?" diye soruyor acele bir nefesle.

"Bu." Başparmağımı alt dudağının üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Biz." O kadar yakın ki. Dudakları. O vücut.

"İş ortaklığımızı mı kastediyorsun?" Tek kaşını kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Bizde işle ilgili hiçbir şey yok. Ne ilk buluşmamız. İlk sevişmemiz değil. Ve kesinlikle daha önceki öpüşmemiz de değil."

Sanırım öpüşmekten bahsettiğimde irkiliyorsun. İlginç. Demir prenses daha önce gardını indirdi, farklı bir yönünü görmeme izin verdi ve şimdi sıkıca yerine geri döndü.

Yine de bir parça umursadığımı söyleyemem.

Bu -özgüven, ileri görüşlülük- diğer tarafta olmak için bir zorluk değildir.

"O zaman bu tam olarak ne anlama geliyor?" dedi ve ikimizin arasında yaptığım hareketi taklit ederek, "ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini."

"Bu biraz küstahça, sence de öyle değil mi?" diye sorarken parmak uçları göğsümün orta çizgisinde bir yol çiziyor.

Kaslarım tepki olarak esniyor. Aletim sertleşiyor. Güneye doğru gitmeye devam edince bileğini kavrayıp sabit tutuyorum.

Bu oyunu oynamak mı istiyor? Alay etmek ve ayartmak mı? Ben fazlasıyla istekliyim.

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz," diyorum fısıltıyla. Tuttuğum bileğimin iç kısmını öperken kıkırdamam geceye yayılıyor. "Beni tekrar istediğini sen de benim kadar biliyorsun, Lennox. Beni gördüğünü, beni izlediğini ve bunu yaptığında vücudunun ağrıdığını, amının ıslandığını ve tek düşünebildiğin şeyin tadımın nasıl olduğu olduğunu. Nasıl hissettiğim." Eğilip kulak memesini hafifçe çekiştiriyorum, bunu yaptığında sırtı kamburlaşıyor. "Merak etme, hislerimiz karşılıklı." Arkama yaslanıyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için aralanıyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Baş belasisın, değil mi?" diyor ama gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Haklısın. Öyleyim. Ve drama da paketin bir parçası olarak beni takip ediyor, ama biz bundan bahsetmiyoruz. Biz zevkten bahsediyoruz. Serbest kalmaktan. Ne istediğini bilmenin ve bunu umursamadan almanın verdiği güven hakkında."

"Öyle mi?"

"Öyle." Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Hey Rush?" Kendi dudaklarını yalıyor.

"Hmm?"

"Senin istediğini alan bir adam olduğunu sanıyordum." Siktir. Bu kadın. Bu an. Onun cesareti.

"Öyleyim. *İstiyorum*. Ama sevgilim, bana sürekli hayır diyen bir kadın için senin evet demeni beklemem adil olur."

Lennox eğiliyor, nefesinin sıcaklığı kulağıma çarpıyor ve zaten sikime akmayan tüm kan oraya yöneliyor. "Evet." Mırıltılı bir kelime, ama aynı zamanda kontrolümün kırılma sesini de müjdeliyor.

İnledim. Tek yapabildiğim, bileğini çekerek saunaya arkamdan girmesini sağlamak.

Oda, her duvara yayılan bankların altından ve duvarın tavanla birleştiği üst kısımdan geçen bir ip ışıkla loş bir şekilde aydınlatılıyor. Banklar baldıran ağacından yapılmış ve ön duvar

İçeriden dışarıyı görebildiğiniz ama kimsenin içeriği göremediği bir camdan yapılmıştır.

"Rush, ne-"

"Arkanı dön ve yüzünü duvara dön, Lennox," diye emrediyorum, tam benimle yüzleşmek üzereyken. Kontrolün onda olmasını sevdiğini biliyorum, bu yüzden bu ya onu sinirlendirecek ya da kontrolü tamamen ele almamı isteyecek. "Ellerini duvarın arkasına koy."

"Ya sana söyleseydim-"

"Sana söyleneni yap, Lennox." Sözlerim bir uyarı niteliğinde ve ne yapacağını görmek için bekliyorum. Nasıl tepki vereceğini.

Omzunun üzerinden bir bakış atıp gözlerini benimkilere kilitledikten sonra, bir elini panelli duvara, diğerini de diğerine dayamadan önce banka doğru yürümeye başladı.

"Ayaklarını daha geniş aç."

Cevap vermiyor. Çıplak teninde tüylerin diken diken olmaya başladığını gördüğümde dudakları aralanıyor.

"İleriye bak, sevgilim. Benimle yeterince oynamana izin verdim. Artık kontrol bende."

İtaat ediyor ve bu beni çok tahrik ediyor. Loş ışıktaki onu inceliyorum ve önce hangi kısmına dokunmak ve tatmak istediğimi tartışıyorum. Hangi kısmının tadını çıkarmak istediğimi ve hangi kısımlarını yapamayacağımı çünkü mantığımın ötesine geçeceğimi.

Şortumu çıkarırken beklentinin artmasına izin vermek için zaman uzuyor.

Her saniye bir dakika, her dakika bir saat gibi geliyor. Odadaki tek ses nefeslerimiz.

"Bunlara gerek kalmayacak," diye mırıldanıyorum, kumaş yere düşene kadar altının yanlarındaki bağları teker teker çekerken. Aynı şeyi üst kısmı için de yapıyorum.

Uzanıp tek bir parmağımı omurgasında aşağı yukarı gezdirdiğimde nefesi kesiliyor, ardından arkasına geçip bedenimi fısıltıyla onunkine değdiriyorum.

Tepki olarak yüzünü bana dönmeye başladı.

"Uh-uh, Lennox. Ellerini tekrar duvara koy. Onları orada bırak." Omzunun kenarından kulağının hemen altına kadar ağzı açık bir öpücük çizgisi izliyorum. "Bu seni öldürüyor, değil mi? Kontrolün sende olmaması? Söz sahibi olmamak." Aletim kıcının çatlağına baskı yaparken dişlerimi nazıkçe oraya sürüyorum, ona karşı kıpırdanmaya çalıştığında uyarı olarak bir tsk veriyorum.

"Eğer bunu istiyorsan, dediğimi yapacaksın." İnlemesi afrodisyak etkisi yapıyor.

Kalçalarının arasına girmeden önce ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Çoktan ıslanmış, hazır, sanki daha başlamadan kontrolümü kaybetmem için beni kendi oyunumda yenmeye çalışıyor.

Ama ona izin vermeyeceğim.
İzin veremem.

Başını arkaya yaslıyor, parmaklarımı kayganlığının içine kaydırıp amını ellerime sokarken dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Seni pis kız. Bunu , değil mi?"

Yanıt olarak bir inilti daha. Kıçını sikime doğru bir kez daha sürttü.

İnlemelerinin kulağımda yankılanması için onu çalıştırıyorum ve her içeri itişinde ve geri çekişinde kasları geriliyor. Kendini kaybetmek üzere olduğunu hissettiğimde elimi boynuna götürüp onu ileri doğru itiyorum. "Bu şekilde kal," diye mırıldanıyorum geri çekilip onun domalmış, kıçının ve amının en muhteşem görüntüsünü elde ederken, kendi uyarılmışlığı iç uyluklarını parlatıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp Lennox Kincade'in ilk tadına bakarken elim aletimin üzerinde, uzunluğunu okşuyor. Dilimi yarığından yukarı kaydırıp, içine gömmeden önce tekrar aşağı indirdiğimde çığlığı küçük alanı dolduruyor. Her santimini sahiplenmeden önce. Onu yalamadan ve bacakları bükülene ve onu eşiğe getirirken adım dudaklarından tekrar tekrar düşene kadar parmaklarımla onu memnun etmeden önce.

Etrafımda kasıldığını hissedebiliyorum. Onun kesik kesik nefesi benimkiyle eşleşirken bu hissin içinde kayboluyorum.

Ayağa kalkarken her parçam sıranın bana gelmesi için yalvarıyor.

"Yine," diye mırıldanıyor artık ona dokunmadığımda, elini ilk kez duvardan çekip bana uzanırken.

İhtiyaç düşüncelerime sahip olurken ve açgözlülük eylemlerimi beslerken kıkırdamam yankılanıyor.

"Eller duvara."

"Sadece beni becerirsen," diyor kırık bir sesle.

"Oraya varıyoruz." Gülüyorum, ama sonra sikimin başını tam açıklığına kaydırduğımda sarsılınca inliyorum.

Her parçam geriliyor. Onu terk ederek almak için şiddetli çaresizlikle savaşılmaya çalışıyorum. Ona vurmak için. Artık onun da kendi zevkini bulduğunu bildiğim için kendi zevkimin peşine düşüyorum.

Kalçalarım ona doğru hafifçe itiliyor. Sıcak, ıslak ısısı sikimi santim santim kavırıyor, ben dibe vurup yıldızları görene kadar.

Sikeyim.

Cennete

Cehenn

em.

Siktir.

O kaslarını etrafımda esnetirken ellerim kalçalarının yanlarını kavırıyor. Bir kez. İki kez.

"Lennox," diye uyarıyorum, kıkırdaması odayı doldururken.

Artık kontrol onda. Şu anda bana sahip. Amcığıyla.

Kendine güveniyle. Ne kadar iyi hissettiğiyle.

Ve patladım.

Kontrol

kaybedildi.

Kalçalarım onunkilere çarptı. Onun sözleriyle cesaretlenen cezalandırıcı bir tempoyla tekrar tekrar itiyorum. *Aman Tanrım.* Daha sert. *Evet.* Tam oraya. *Daha hızlı.* Sakın durma. *Tekrar geliyorum.* Acele et. *Acele et.*

Ve bu sefer etrafımda sıkılaştığında, savaşı kaybettim ama lanet olası savaşı kazandım. Kendimi onun içine boşaltıyorum, kalçalarım sarsılıyor, görüşüm kararıyor, adı dudaklarımda bir mutluluk iniltisi.

Ellerimi beline doluyorum ve onu kendime doğru sarıyorum, kalplerimizin yavaşlamasını beklerken yanağım kürek kemiğinin hemen üzerinde duruyor. Ve yavaşladıklarında, ikimiz de bankta kayarak orgazm sonrası sersemliğin geçmesine izin veriyor ve bundan sonra ne yapacağımıza karar veriyoruz.

Ya da en azından yapmamız gereken şey bu, ama ben sadece olanların her lanet dakikasını zihnimde yeniden canlandırıyorum.

"Bu ... inanılmazdı," diye mırıldanıyor.

"Öyleydi. Ben ..." *Seni düşünmeden bir daha asla göbek zincirine aynı şekilde bakma.*

Onu, bunu ve az önce olanları düşünmeden. Tekrar olmasını istemeden.

Ama kelimeler dudaklarımda ölüyor, çünkü şu anda bu çok fazla. Düşünmek için çok fazla. Merak edilecek çok şey var.

"Bunu bir daha yapamayız," diye pantolonunu indiriyor ve ben de gülmek için elimden geldiğince çaba sarf ediyorum. "Bu bir hataydı." Ama hareket etmiyor. Onun yerine parmakları benimkileri buluyor ve aralarına giriyor.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Kelimeleri oluşturacak enerjisi bile kalmamıştı.

"O kadar kötü müydü?"

"Korkunç. Korkunç," diyor ses tonunda bir eğlenceyle. "Peki bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?" Alay ediyorum.

"Tahkimat için bana otuz dakika verin."

Bu sefer gülüşüm o kadar yüksek ki duvarlarda yankılanıyor. Sonra gözlerimi açıyorum ve Johnny'nin saunaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Oh kahretsin. Johnny. Geliyor." Çıplak olmak umurumda değil ama Lennox'u çırpıçıplak görmesini istiyorsam ne olayım.

Ben şortumu giyip kapıyı açmadan onu karşılarlarken Lennox bikinisini almak için çırpınıyor.

"Şu anda girmek isteyeceğin bir yer değil dostum," diyorum ona boktan bir sırıtışla.

"Hayır, hayır!" diye mızımızlanıyor ve ayaklarını yere vurmak üzere olan bir çocuk gibi duruyor. İnançsızlıkla bana bakıyor. "Aman Tanrım. Gerçekten mi? Hadi ama, Rush. Bir yatak kullanamaz mısınız?"

"Sen sadece bizim biraz almamızı kıskanıyorsun ve bu gece senin elin var."

Beni güldüren anlaşılmaz bir ses çıkarıyor. "Hiç komik değil." Bana bir parmak sallıyor. "Komik değil. Ben içeri dönüyorum."

"İyi seçim," diyorum başımı sallayarak, hâlâ yüzümde olan Lennox kokusunun tadını çıkararak.

"O lanet saunayı dezenfekte etmenin faturasını sana gönderiyorum. Her kuruşunu."

"İyi harcanmış bir paraydı." Kahkahalarım gece boyunca yankılanıyor, özellikle de orta parmağını kaldırıp evin içinde kaybolduğunda.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LENNOX

BİR KADIN BÖYLE BİR ŞEYDEN NASIL KURTULUR? Baskın bir erkek. İnanılmaz bir seks. Kahkahalarla bitirmek.

Rush'ın kahkahası Johnny ile bilardo oynadıkları evin bir yerlerinden yankılanırken yorganımın altına daha da sokuluyorum.

Ama ben buradayım, yatakta, yalnızım.

Boşluğa ihtiyacım vardı. Kendime mesafe koyma zamanı. İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu kendime tekrarlama zamanı.

Onu öptükten sonra hissettiğim kafa karıştırıcı duyguları silmek için akıllara durgunluk veren bir seks.

Rush ve bu geceki şefkatli öpüşme değil.

Bedenime olduğu kadar düşüncelerime de sahip olduğu için ellerimi duvara dayamamı isteyen Rush. Beni düzeltmek için ihtiyacım olan fizikselliği bana veren adam.

Çünkü ben erkeklerle yakınlaşmam. Eğleniriz, seks yaparız, ben giderim. üzerinde.

Bu yüzden Rush'a ikinci kez bakmadan yatağa gittim. İşte. yatağıma davet etmedi, daha fazlasını istediğime dair bir ipucu vermedi.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Sadece sessiz bir çıkış, böylece sonrasında kucaklanmaya ve şımartılmaya ihtiyacı olan bir kız olmadığımı anlaşıyor. Seks sekstir. Aşk aşktır.

Ve bunlardan sadece birine aboneyim.

O zaman neden Rush'ın yanımdaki yeri ısıtmasını dileyerek tavana bakıyorum?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

RUSH

5 Hafta Önce

KAPI AÇILIYOR VE RORY'NİN ŞOK OLMUŞ GÖZLERİ BENİMKİLERLE KARŞILAŞIYOR. Hemen geri adım atıyor ve beni takip eden paparazziler olabilir diye kapının panelinin arkasına saklanıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye soruyor ve beni içeri çekip kapıyı arkamdan çarpıyor.

Birkaç adım attım ve yüzümü ona döndüm. "Ben de aynısını senden isteyebilirim."

Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğini merak ettiğinden emin olduğum için aramızdaki hava gerginleşiyor.

Hiçbir şey.

Hayatımı az önce olduğu gibi mahvettiği, hayır, zorlaştırdığı için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Basının takip etmesi için evimden dağıtmak zorunda kaldığım iki sahte arabayı düşünüyorum.

Onu pataklamak istiyorum.

Gerçeği bulmak istiyorum.

Almaya hazır olmadığım karmaşık bir yumruk olan bu lanet olası senetten nefret etmek istiyorum. Öfke. Çok kızgıyım.

"Rush." Omuz silkme. Bir iç çekiş. "Ne yapacağımı bile bilmiyorum-"

"Onu seviyor musun?" Cevaba ihtiyacım olan tek soru bu. Önemli olan tek şey bu.

"Ah, Rush McKenzie. Kalbinin romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Saçmalamayı kes, Ror. Bu hiç komik değil. Hayatımı mahvediyorsun. Senin ya da babanın kariyerimin sonuçlarını kaldırabileceğini düşünmeniz umurunda değil, bu tamamen saçmalık. Tam bir saçmalık. Ve eğer bir saniyeliğine bile olsa, ben bu durumdayken Beyaz Atlı Prens gibi ortalıkta dolaşacağını düşünüyorsan-"

"O benim hayatımın aşkı, dostum." Rory başını sallamadan önce bana bakıyor, gözleri kocaman, duruşu, ifadesi her şeyiyle özür diliyor. "Bana yeniden yaşama isteği verdi. O-"

"Ne demek yeniden yaşamak istemeni sağladı?" İnanmayarak gülüyorum. "Bunların hepsi sende var." Ellerimi içinde bulduğumuz devasa eve doğru uzattım. "Bir futbol kariyeri-"

"Zar zor."

"Seni seven bir aile-"

"Görev ve sevgi iki farklı şeydir," diyor. "Sizi temin ederim ki mükemmel evlat diye bir şey yoktur, buna ben de şahidim."

"Rory," diye iç geçirdim. "Şu anda seni takip etmiyorum. Senin için suçu üstleniyorum, bu yüzden bazı cevaplar istiyorsam beni affet."

", değil mi?" Yan odaya adımlarken sinirli bir homurtu çıkarıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Babam. Sürekli babamın talep ettiği 'Neden Rush gibi olamıyorsun?' gölgesinde yaşıyorum. Benden istediklerini asla yerine getiremedim."

"Saçmalık." *Siktir, bir içki iyi gelirdi.* Gözlerimin arkasında donuk bir çarpıntı var ve bunun yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum. "Bunların Esme ile ne alakası var? Senin Seth'in karısını becermenin ne ilgisi var?"

"Bana yeniden yaşama isteği verdiğini söylediğimde çok ciddiymim," diye bağılıyor.

"Sen benim en eski dostumsun. Bunu yapmak-" İşte o zaman anladım. Şimdi onun sözlerini gerçekten duyuyorum.

"Rory?" Anlamakta zorlanırken sesim kısılıyor. Bir adama bakıyorum ve kendi canına kıymak isteyecek kadar güçten düştüğünü nasıl olup da bilmediğimi sorguluyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Senin gibi bir adam nasıl anlayabilir?" diyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

"Ben havasında değilim becerilmek için, tamam mı? Atma

"Eğer ciddi değilsen etrafta böyle imalarda bulunma." Bir saniye içinde onun yüzündeydim, şimdiye kadar sahip olduğum kardeşe en yakın şeye bakıyordum ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Biliyorum. "Neden?"

Yüzüne kazınan her çizgide utanç endişesi varken omuz silkiyor. "Benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Sesi ancak bir fısıltıya dönüşüyor ve ensesine tutunup gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorluyorum.

"dünyada neler olup bittiği umurumda değil," diyorum ve boştaki elimle işaret ediyorum. "Ben senin için buradayım ve her zaman burada olacağım kardeşim." Hareket etmiyorum, edemiyorum. Tek düşünebildiğim *ya olsaydı?* Tek merak ettiğim, nasıl yalnız olduğunu düşünebildiği.

Çünkü onun şimdiye kadar sahip olduğum en yakın kardeş olduğunu söylediğinde ciddiym. Gençken beni milyonlarca kez otobüsün altına atabilirdi. Akademi için seçmelere katıldığımda, çocuklara sadece kibarlık olsun diye çöplerini toplamadığımı, akşam yemeğinde bir şeyler yiyebilmek için paketinde kalan protein barlarını sakladığımı söyleyebilirdi. Antrenmandan sonra "yanlışlıkla" yanlış ceket alan ve onu eve götüren kişi olduğumu söyleyebilirdi, böylece o dondurucu soğukta biraz ısınabilirdim, ancak ertesi gün geri verebilir ve yanlış olanı aldığım için özür dileyebilirdi. İkisini de yaparken beni yakaladı ve tek kelime etmedi.

Öfkelenebilir ve ailesine beni hayatlarına dahil etmemelerini söyleyebilirdi, çünkü neden yapsın ki?

Ama garip bir , beni ailesine kabul etti. Saçma sapan konuştuk. Hem de çok.

Kadınları konuştuk. Daha da fazlasını.

Futbol konuştuk. Her şeyden çok.

Peki buraya nasıl geldi?

Daha da önemlisi, onun nasıl bilemedim? "Senin için her zaman buradayım," diye yineledim.

"Biliyorum." Onu tutup kucakladığımda sesi boğuk çıkıyor. Zihnim allak bullak oldu. Kendi hayatımda nasıl bu kadar bencil olabildim de onun bocaladığını fark etmedim? Nasıl oldu da sahada, soyunma odasıdaydım ve bunu görmedim? Elbette, Archibald bana bildiğini itiraf ettiği için orada burada uğraştığını bildiğim uyuşturucular vardı, ama bunu değil. İntihar değil.

Bir adım geri atıyorum ve boğazımı tıkayan duygulardan arındırmak için temizliyorum. "Anlamamı sağla. Anlamaya ihtiyacım var."

"Anlamamı sağlayamam, Rush. Benim yerimde yürümene ya da kafamın içindekileri anlamana izin veremem. İçimde sessizce ölürken, sadece uyanmak, kıyafetlerimi giymek ve her şey normalmiş gibi davranmak için hissettiğim günlük eziyeti açıklayamam. Tek yapabileceğim, Esme hayatıma girdiğinde bunu yapmama bir ya da iki gün kaldığını söylemek -planlarım yapılmış, mektuplarım yazılmıştı-."

Bir elimi yüzüme sürerek mutfağına doğru ilerliyorum ve kendime bir içki alıyorum. Bunu sindirmeme yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var.

"Bu nasıl oldu?" Diye soruyorum ve sonra viski yudumlanırken yanarak irkiliyorum.

"Yaklaşık beş ay önce bir antrenmandan sonraydı. Kulübün düşük performans nedeniyle beni işten çıkarmayı düşündüğü söylendikten sonra arabamda oturuyordum ve lanet olsun dostum, kötü bir durumdaydım. Kendime gelmek için biraz Oxycodone almak üzereydim."

"Lanet , Ror. Bu boku nasıl alabiliyorsun-"

"Artık bıraktım. Yemin ederim bıraktım. Ama Seth ve Esmeyi tartışırken gördüm. Hava karanlıktı ama onlar ışıkların altındaydı, benim arabam ise bir ağacın yanındaki gölgelerdeydi. Ona vurdu, dostum. Çekti ve ona vurdu, ben de şaşkınlıkla izledim. Kız Esmeyi, pop prensesi ve Liverpool'un kaptanının karısı ve adam sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi kızın karnına yumruk attı."

Ne göt herif ama. "Ror-"

"Şaka yapmıyorum, dostum. Herif ona vurdu ve sonra arabalarına doğru yürüdü, hiçbir şey olmamış gibi direksiyona geçti ve sabırsızlıkla onun binmesini bekledi. Otoparktan çıktıklarında bana doğru baktı, yanaklarında gözyaşları ve utanç, onlar geçerken gözlerinde çok büyük bir utanç vardı."

"Dışarı çıkmadın mı? Hiçbir şey söylemedin mi?"

"Hayır. Keşke yapsaydım, ama kafayı bulmak üzereydim ve ihtiyacım olan son şey kaptanımızın beni kullanırken gördüğünü kulübe bildirmesiydi."

"Peki sonra ne oldu?"

"Tavşan deliğinden aşağı düştüm. Hasta olduğum ve antrenmanı kaçırdığım haftayı hatırlıyor musun?"

"Hasta değil miydin?"

"Hayır. Sarhoştum ve kafam iyiydi ve tüm bunların ortasında bir gün, gece saat on bir sularında kapı çalındı ve Esmeyi oradaydı. Gözü morarmıştı ve hırpalanmıştı. Bana bu konuda bir şeyler bilen tek kişinin ben olduğumu, o gece beni gördüğünü, dolayısıyla bildiğimi bildiğini ve Seth biraz sakinleşene kadar kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve her şey böyle başladı."

"Lanet olsun, dostum."

"Kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama doğru. Danışmanlık almama yardım etti ve beni derinliklerden çıkardı, ben de onun yanındaydım çünkü basının bilmesini istemiyordu ve bir şekilde ... aşık olduk. Hayatımı değiştirmeme yardım etti, Rush. Yıllardır olmadığım kadar formdayım, zihnim berrak ve düzenli olarak terapiye gidiyorum."

depresyonla yaşamak. Kötü günlerim oluyor ama şimdi hayatımı nasıl sevmem?"

"Neden polise gitmedin? Babana? Neden-" "Gitmemem için bana yalvardı."

"En azından annene gidebilirdin. Helen sana yardım ederdi. Sen onun her şeyisin."

"O kadar çok kez çuvalladım ki Rush, ona tekrar kullandığımı söylemeye dayanamadım. Bana inanan tek kişi o olmuşken onu böyle ezemezdim. Bana daha önce pek çok kez yardım etmişken." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve gözyaşları ile sözleri arasında, göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. "Son zamanlarda benimle ilgili tek düşüncesinin bu olduğunu hissederken onu hayal kırıklığına ."

"Bu saçmalık. O seni seviyor."

"Evet, ama aşk sebep olduğun acıyı düzeltmez. Sadece acıyı biraz daha azaltır."

Sözleri çok doğru.

"Peki ya şimdi? Şimdi ne yapacaksın?"

Bana bakarken iç geçiriyor. "Bana sürekli onu terk edeceğini söylüyor ama zamanlamanın doğru olması gerekiyor. Yasal işlerini düzene sokmakla meşgul ki ayrıldıklarında başına bir şey gelmesin."

"Peki ya onu terk etmezse? Bununla nasıl başa çıkacaksın?" "Edecek.

Yapacağını biliyorum."

En eski arkadaşıma bakıyorum ve onun da buna inandığını biliyorum.

Onu inceliyor, iyileşmesinin ne kadar kırılgan olabileceğini tespit ediyorum. Şu anda basın, medya ve bu hikayenin saçmalığı yüzünden maruz kaldığım incelemeye dayanabilecek miydi?

Yoksa yıllar önce beni uzaklaştırdığı depresyon ve umutsuzluk perdesinin altına geri mi düşecekti? Çünkü dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayatınız darmadağın olduğunda ve her sabah neden kalktığınızı merak ettiğinizde ne kadar yoksul hissettiğinizi biliyorum. Biliyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"BABAM Rush McKenzie'nin peşinden gideceğini söyledi."

Bilgisayar ekranında kız kardeşim Brexton'ın yüzüne bakıyorum ve şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıyorum, gerçi bizim ailemizde ne zamandan beri bir şey uzun süre sır kalıyor ki?

"Babamın herkese olabilecek ya da olmayabilecek bir şeyden bahsetmesine sevindim."

"Dahili durum notlarımızı doldurup yanıtlama zahmetine katlansaydınız, bize kendiniz söyleyebilirdiniz" diyor.

"Onları görüyorum ama kimi işe aldığımı zaten bildiğiniz için yanıt vermeme gerek olduğunu sanmıyorum. Herhangi bir sorunuz olursa babama sorun. Eminim size bilgi verecektir."

"Bize kendinizi anlatın. Haftalık toplantımıza en son ne zaman katıldınız?" "Kaliforniya'dayım," diyorum dalgın dalgın.

"Yok artık." Gülüyor. "Bu yüzden sana FaceTim attım ki dijital çağda olduğumuzu ve gün boyu üzerinde çalıştığımız bu büyük kare şeylerin aslında birbirimizle yüz yüzeymişiz gibi konuşmamıza izin verdiğini görebilesin." Gözlerini deviriyor. "Bir sonraki mazeret lütfen."

"Bu bir mazeret değil, sadece meşgulüm."

"Hepimizin olduğu gibi." Başka ne söyleyeceğimi sorar gibi kaşlarını kaldırıyor ama onun ileri geri konuşmanın kraliçesi olduğunu biliyorum, bu yüzden bıraksam daha iyi olacak.

"Babam Rush'ın peşinden gideceğimi söylediğinde hanginiz inledi ya da homurdandı?" diye sordum.

"Anlamı?"

"Yani, sizi tanıyorum ve bahse girerim bir tartışma, birkaç küçümseyici yorum ve onu kendiniz işe almaya gönüllü olmak için birkaç el kalkmıştır." Mutfak masasındaki sandalyeme geri oturdum.

"Bizi suçlayabilir misin?"

Sesinde görmezden gelmek istediğim ama yapamadığım bir dürüstlük var. Şu anda kendi kimliğimle mücadele ederken bunu nasıl yapabilirim? Ben vaaz verdim

Rush'la yatmayacağım haftalar, sonra da geçen gece saunada bunu istedim.

Ve şimdi onu daha çok istiyorum.

Kendime verdiğim sözü bile tutamazken kız kardeşlerime bu işi batırmayacağıma dair nasıl söz verebilirim?

Kimlik krizinden bahsediyoruz. Rush ile seks yapmanın bir çöküş olarak görüleceği kimin aklına gelirdi?

"Bakın, geçmişte sizi hayal kırıklığına uğrattım. Bunu biliyorum. Firmaya büyük bir müşteri kazandırmak için üzerime düşeni yaparak bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Biz senin gördüğünü görmüyoruz, Lenn. Senin hakkında hiç de öyle hissetmiyoruz. Chicago'yla mı ilgili?" diye soruyor.

"Bu pek çok şeyle ilgili," diyorum ayrıntıya girmeden.

"Çünkü Chicago, yarısını bile bilmediğin bir pireyi deve yapmandır."

Bağlantıdan bana bakıyor ve benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, ben daha *büyüğüm, istediğimi söyleyebilirim* tavrına kıl oluyorum.

Çünkü Chicago büyük bir olay. Hiçbirinin olayları benim açımdan görememesi beni sinirlendiriyor. Değişen görevlerin aynı ucunda değiller. Babamın ne dediğini duymaya çalışıyorum. Bunun yetenekle değil, iş için istekle ilgili olduğunu Ama eski alışkanlıkları bırakmak zordur. *Kendime olan güvenimi ne zaman kaybettim? Ne zaman kendi ailem tarafından bu kadar yargılandığımı hissettim?*

Yine de burada, Los Angeles'ta, tam olarak yapmamam gereken şeyi yapıyorum - iş ile eğlenceyi karıştırıyorum.

"Tam bir belasısın," diye mırıldandım.

"Her zaman. Ablalar bunun içindir, değil mi?"

Bu sefer cevap olarak gözlerimi deviriyorum.

"O tam senin tipin, biliyorsun. Onunla yan yana çalışırken bunu nasıl başaracaksınız? Anlatmaya çalışırken-"

"Ne demek tam benim tipim?" Gülüyorum, şu anda ev bana kaldığı için şükrediyorum. Tek ihtiyacım olan, bu sorudan sonra aynı evde uyuduğumuzu öğrenmesi ve gerçeği öğrenmesi.

"Sinirli, yaklaşılmaz, yakışıklı ve biraz da asi. Buna sadece kısa bir süreliğine burada olduğu gerçeğini de ekleyin ve işte hayaliniz bu."

"Bu tam bir saçmalık." Ben gülüyorum ama o beni incelerken ciddiyetini koruyor. "Ne?"

"Birkaç aydan daha uzun süre birlikte olacağınızı bildiğiniz son erkeği söyleyin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bradly. Bahsettiğim kişi o. Onu Birleşik Devletler'in diğer tarafına takas edeceğini bildiğin zaman onunla yaşadığın ateşli ilişkiyi hatırlıyor musun? Sonra Hiro vardı, Japonya'da beyzbol oynamak için gidiyordu. Bütün adamlarının zaman sınırı var, Lenn. Hepsinin. Gördün mü? Yakında eve dönmek zorunda kalacağı için Rush senin için mükemmel bir oyuncak."

Tanrım, gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim? Bunu gerçekten yapıyor muyum? "Ne demek istiyorsun, Brex?"

"Demek istediğim, müşterileri *sikmeyin*." Gülüyor. "Ve potansiyel müşterileri de becerme."

"Hunter'la yatarken ve onu işe alırken Dekker'a bunu söyledin mi?" Aceleci, küçük bir kız kardeş gibi soruyorum.

"Lütfen bana gerekçe istemediğinizi söyleyin?"

Ancak gerekçe gerek yok çünkü geçen gece kafamda bir fantezi gibi tekrar tekrar oynadı. Rush. Onun hakimiyeti. Bana hissettirdikleri. Tekrar hissetmek istediğim şekilde.

"Onu KSM'ye geçmeye zorlayamam," diyorum.

"Katılıyorum ama bu ona menajerinin işini yapmadığını gösteremeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Demek istediğim, Finn'in bariz beceriksizliği kariyerine mal olabilir. Bu da bir şey sayılmalı."

"Beceriksizlik mi?" Ben soruyorum.

"O kendi çıkarını düşünen bir pislik ve her zaman da öyle oldu. Bunu ikimiz de biliyoruz." Kahvesinden bir yudum aldı ve bana baktı. "Vic oradaydı, biliyorsun."

"Nereye?" Konuyu değiştirmesine ve hiç beklenmedik bir anda ajan arkadaşı Viktor Malachi'den bahsetmesine şaşırarak soruyorum.

"Vegas'taki konferansta. Seni diğer ajanların önünde küçük düşürmek için Finn'in tüm film şovunu izledi."

Omuzlarım çöküyor ve gözlerimin yaşla dolmasından nefret ediyorum ama sevdiğim birinin nasıl aşağılandığını bilmesi sanki daha kötü.

"Önemli bir şey değil," diyorum ve gözyaşlarına neden olmamış gibi davranmak için gülümsemeye zorluyorum. Ardından gerçek yeteneklerimle ilgili sorular geldi. "Sonunda gülen ben oldum. MLS ile kontratı, o hiç olmadığını düşünürken ben aldım."

"O bir pislik ve bunu hepimiz biliyoruz. Sadece arkanı kolla, çünkü Cannon ve Finn'e bir saniye bile güvenmiyorum." Ben konuşmayınca devam etti. "Rush KSM ekibine harika bir eklenti olur, ama her şeyden çok Finn'le uğraşması için onu aramızda görmek isteriz."

"Bir önem sıranız olduğunu görmek güzel."

"Cehennem gibi didişebiliriz ama her zaman birbirimizin arkasını kollarız." Bunu söylerken gülümsememi ve onları özlediğimi düşünmediğim halde özlememi sağlayan bir şey var.

"Gerçek bir piç olduğunu duydum. Taraftarlara karşı harika ama menajerlerine, takım arkadaşlarına ve benzerlerine karşı hıyarın teki."

"Kimden ?" "McKenzie," diyor.

"Rush?"

"Evet."

"Henüz onun o yönünü gördüğümü ," diyorum.

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz, Lenn? Adam başka bir adamın karısıyla yattı. Hem de takım arkadaşının karısıyla. Sonra da cezasını çekmektense Los Angeles'a kaçtı, orada güneş, rahatlama ve şüphesiz düzüşecek başka beyinsiz sürtükler var."

Bu yoruma sinirleniyorum ve yüzüme yansımamasını umuyorum. "Evet, unuttuğum. Tüm flört maceralarında mükemmeldin, değil mi?" Alaycı bir tavırla söylüyorum ve kız kardeşim sandalyesinde kayarken yorumu orada asılı bırakıyorum. Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor.

"Sakın farklı olduğunu açıklamaya kalkma," diyorum.

"Öyleydi. Yani insanların durumumuz hakkında bilmediği şeyler vardı."

"Kesinlikle," diyorum parmağımla ekranı işaret ederek. "Rush ve Esme'nin hikâyesinin tamamını da bilmiyoruz."

"Yine de sessizliği sağır edici."

Ben başımı sallayarak onaylarken bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Hey Brex?" "Ne?"

"Boş ." Başımı sallayıp . "Hayır. Anlat bana."

"Sadece... hiç yanlış nedenlerle bir şey yaptınız mı, ama en başından beri haklı olup olmadıklarını merak ettiniz mi?"

"Ne demek istediğini sormalı mıyım yoksa sadece başımı sallayıp seni sevdiğimi ve bu kadar uzakta olmandan bıktığımı mı söylemeliyim?"

Ben mi?"

Gülümsüyorum. "İkincisi. Kesinlikle ikincisi."

"İyi günler, Lenn. Ne düşünürsen düşün seni özledim ve seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum." "Ve iyi şanslar."

Bağlantı sona erdiğinde karanlık ekrana bakıyorum ve bana söylediği her şeyi düşünüyorum. Haklıydı. *Müşterilerle uğraşma.*

Ama ya çoktan ? Ya-

"O haklı, biliyorsun."

Rush'ın sesini duyduğumda irkiliyorum ve neredeyse sandalyeme geri düşünüyorum. "Buradasın. Evdesin. Geldiğini duymadım." Kelimeler saatte bir milyon mil hızla dökülüyor.

"Öyleyim." Elimdeki kalemi karıştırmamı izlerken sırtıyor ve ne kadarını duyduğunu merak ediyor.

"Hangi konuda haklı?" Mutfaka doğru ilerlerken soruyorum, üzerinde koşu şortu var ve göğsü koşudan kalan terle buğulanmış. Onu görmenin bile kalçalarımın arasında bir sızı oluşturmaması ne kadar aptalca?

"Hepsi." Kalçalarını mutfak adasına yaslıyor. "Benim bir piç olduğumu. Bencil olduğumu. Başa çıkması kolay bir müşteri olmadığımı."

Başımı eğiyorum ve gözlerindeki gerçekle karşılaşıyorum. "Hayır. Bence insanların görmesini, inanmasını istediğin şey bu, çünkü bu onları değer verdiğin her şeye yaklaşımdan koruyor."

Bir an pencereden dışarı bakıyor ve beni yalanlayıp yalanlamayacağını merak ediyorum, ama yalanlamaması bana değerlendirmemde haklı olabileceğimi söylüyor.

Adam tam bir muamma. Ne zaman çok yaklaşırsanız, odağını başka bir yere kaydırıyor. Normalde bununla bir sorunum yok çünkü ne kadar az bilirim o kadar iyi.

Ama onda beni daha fazlasını öğrenmeye iten bir şey var. Onu ilk gördüğüm andan beri, peşini bırakmama izin vermeyen bir şey var.

"Peki bugünkü tanıtım gösterisinden nasıl kaçmayı başardın?" diye soruyor ellerini havaya kaldırarak ve gözlerini devirerek.

"Tüm bu olanlardan gerçekten zevk , değil mi?"

Gözlerime bakmadan önce bir süre dudaklarını büküyor. "Ben bir futbol oyuncusuyum. Sevdiğim şey sahada olmak, konuşmak değil."

"Yıllar içinde oyun sevgisinin farklı sporcular için farklı anlamlar ifade ettiğini öğrendim. Socc-futbolda sevdiğin şey nedir?" Dönüp yüzümü tamamen ona döndüğümde soruyorum. Dudaklarını gölgeleyen o yumuşak gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu işi para ya da şöhret için yapmıyor.

Bu onun tek gerçek aşkı.

"Kelimelere dökmek zor ve döktüğümde de aptal gibi konuşuyorum." "Dene bakalım."

Ve Rush McKenzie'yi tanıdığımdan beri ilk kez kızardı. Kafa karıştırıcı bir nefeste hem sevimli hem de seksi. Unutmaya çalışmam gereken bir şey.

"Gerçekten aptalca ama beni kurtaran şey bu oldu." Elindeki anahtarları evirip çeviriyor ve onlara odaklanıyor. "Gençken zor zamanlardı ve futbol iyi olduğum tek şeydi. Çocukların bana acıyarak ya da tuhaf biriymişim gibi bakmak yerine hayranlıkla bakmalarını sağlayan tek şeydi."

"Çocuklar acımasız olabiliyor. Ben de gözlük takıyordum ve dört yıl boyunca diş teli kullandım, bu yüzden garip biri gibi hissetmeyi anlayabiliyorum."

"Sen mi? Çirkin mi?" Karşıma otururken gülüyor ve sonra sandalyemi çekerek dizlerimin onun yayılmış dizlerinin arasına girmesini sağlıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde. Bu anda o kadar doğal bir şey var ki, bacaklarımdan başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda karnımın döndüğüne yemin. "Bu oyunu seviyorum çünkü ben buyum. Kariyerimin ilerleyen dönemlerinde Cannon'ın benden istediği gibi bir figüre dönüşebilirim ama şimdi değil. Oyun benim için bir uyuşturucu gibiyken, beni hayata döndürürken, dokunduğum her şeyde daha iyi olmam için bana yalvarırken olmaz. Daha iyi bir futbolcu, daha iyi bir takım arkadaşı, çocuklar için daha iyi bir idol, daha iyi bir her şey."

Rush'a bakıyorum ve kesin olarak biliyorum ki bu adam kaptanının karısını aldatacak biri değil. Bu adam kariyerini aptalca bir hareketle çöpe atacak biri değil. Bu adam savunmasız bir şekilde anında karalanacak bir adam değil. *Şüphesiz takım arkadaşları, yakın olduğu kişiler de bu yalana inanamaz.*

"Sahada kalabalığın tezahürat yaptığı, havanın beklentiyle dolduğu ve kanımın adrenalinle dolduğu öyle anlar oluyor ki inanılmaz bir şey yapacağımı biliyorum. Sanki o an benim oyunumu yükseltiyor."

"O an ve harcadığın onca emek," diyorum. Son birkaç gündür yaptığım araştırmalar bana Rush'ın bitmek bilmeyen adanmışlığıyla tanındığını gösterdi. Genellikle sahaya ilk çıkan ve en son ayrılan kişi o oluyor. Çoğu kişinin dünyada kendinden başka hiçbir şeyi umursamadığını düşündüğü bir adam için etkileyici.

"Belki de. Belki de arada sırada birkaç fırsat yakalamış şanslı bir piçimdir."

"Benim yanımda bunu küçümsemenize gerek yok. Ben iyi olan sporcuların bunu bilmesini istediğim bir dünyada yaşıyorum. Bu şekilde kendi değerlerini bilirler ve kendilerini asla küçümsemezler."

"Peki ya harika oyuncular olan ama pislik insanlar olanlar?"

"Bunlarla bir iki kez karşılaşmıştım."

"Onları temsil ediyor musun yoksa oldukları gibi mi gösteriyorsun?" Gözleri ciddileşiyor ve ilk kez hâlâ onun hakkında konuşup konuşmadığımızdan emin olamıyorum.

"Onları ifşa etmek bana düşmez, ama eğer şerefsizlerse, renkleri dünyanın zamanla göreceği kadar gerçektir."

Sessizleşiyor, gözlerini dizlerimin üzerinde ileri geri hareket eden başparmaklarına dikeyyor. "Zaman içinde hep kendilerini ele veriyorlar, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktığında, beklenmedik bir şekilde o ana ağırlık katan bir ağırlık var. "Rush?"

Gülümsemesi orada ama içten olmaktan çok zoraki. "Soruma hiç cevap vermedin," diyor. "Bugün o sıkıcı saçmalıktan nasıl kurtulabildin?"

"Toplantılarım vardı."

"Kız kardeşinle mi?"

Başımı salladım. "Bu sadece günümün son birkaç dakikasıydı." İçimi çektim. "Ondan kaçıyordum."

"Neden?"

"Uzun hikaye."

"Bu uzun hikâyeyle benim bir ilgim var mı?" Başını yana eğip bir yanıt bekliyor.

"Tabii ki öyle. Her zaman bünyemize kattığımız ya da katmak istediğimiz sporcular hakkında konuşuruz." Gerçeğin tamamı bu değil ama en azından tamamen yalan söylemiyorum.

Bakışlarımız sanki bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi duruyor, ama bir süre sonra başını sallıyor. "Cannon'ın -ve on beş idarecisinin- her beş saniyede bir sana ne yapman gerektiğini söylemesinden kaçmanı sağlayan başka ne yapman gerekiyordu? Bir uzaylıymışsın gibi sana bakılmasını nasıl önledin?"

"Ya da belki de inanılmaz derecede yakışıklı ve yetenekli olduğunuz için size bakıyorlardır?"

"O da var." Göz kırıyor ve gülüyoruz.

"Bir bakalım. Bir beyzbol oyuncusu için anlaşma görüşmesi yaptım, bir NBA yıldızı için takas üzerinde çalıştım ve çok hevesli bir Olimpik jimnastikçi için bazı ciroları sonuçlandırdım. Oh, ve telefonda iki saat boyunca çeşitli sporcuların egolarını okşayarak onları sevdiğimi ve hayır, kariyerlerinin sağlam olduğunu ve endişelenmemeleri gerektiğini bilmelerini nasıl unutabilirim?"

"Yoğun bir gün."

"Gerçekten meşgul." Sandalyemi daha da yakına çekiyor. "Ama bir şeyi atladin."

"O da ne?"

"Okşaman gereken tek bir şey var, Kincade," diye mırıldanıyor gözleri arzuyla kararırken.

"Öyle mi?" Öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarıyla yakalarken soruyorum.

"Kesinlikle." Bir öpücük. "Sözleşmeye bağlısın. Hatırladın mı?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarında yarı alaycı bir gülümseme.

"O , bunu yerine getirdiğimden emin olmama izin

ver." Parmaklarımız birbirine dolanırken

dudaklarımız buluşuyor.

Onu öpmenin bu kadar kolay olması bana çılgınca geliyor. Onun tarafından öpülmek.

Rush McKenzie bana olmadığım şeyler yapıyor. Mutfakta rastgele öpücükler. Çalışırken dikkatimi dağıtıyor.

Ve en tuhafı, onu daha iyi tanımak .

Ama bu sadece yakında gideceğini bildiğim için mi?

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

LENNOX

RUSH BANA UĞURSUZLUK GETİRDİ.

Cannon ve MLS için rol yapması gerektiği konusunda onunla dalga geçtikten sonra, son birkaç gündür her etkinliğe sürüklendim. Santa Anita Yarış Pisti'nde bir hayırsever için yapılan tören. Banc of California Stadyumu'nda Rush'ın genç oyuncularla koşu antrenmanlarına katıldığı interaktif bir taraftar deneyimi. Oyuncuları diğer, daha başarılı liglerden uzaklaştırabilecek kapsamlı tazminat paketlerini tartıştığım bir yönetim kurulu toplantısı. Ve devam, devam.

Bu, pazarlık ve anlaşma yapmanın bire bir yönüne daha alışkınken rastgele insanlarla çok fazla yüz yüze gelmek ve gülümsemek anlamına geliyor.

Yorgunluğun tek iyi yanı? Rush. Rush'la birlikte olmak. Rush'la gülmek. Başımı kaldırıp sahanın, odanın ya da her neresi olursa olsun onun gözleriyle buluştuğum ve o yumuşak gülümsemesini gördüğüm o birkaç çalıntı anı beklemek.

Daha da iyisi? O odadaki herkesin onunla eve giden kişi olmak istediğini biliyordum ve teknik olarak öyleydim.

Ya şimdi? MLS eziyetinden uzak üç muhteşem gün. İlgilenmem gereken kendi müşterilerim var ama bunu Johnny'nin cennetten bir parça olan evinden ve arka bahçesinden yapabilirim.

Bu yüzden Rush ben dişlerimi fırçalarken banyoya girdiğinde irkiliyorum.

"Giyin," diyor, sırtışı geniş ve . "Planım buydu," diyorum diş fırçamın etrafında.

"Hayır, yani giyin, seni götürmek istediğim bir yer var." Aynada onun şortuna ve düz siyah tişörtüne bakıyorum.

"Nerede?"

"En iyi kısmı bu. Özellikle hiçbir yerde."

"Ne?" O banyodan çıkarken ben de soruyorum.

"On dakika, Nox. O güzel kışını hareket ettirsen iyi olur."

Garaj yolundan gelen korna sesini duyduktan on beş dakika sonra, kolumun altında çantam ve içinde bikinimle ön kapıdan çıktım, çünkü o

şort giymişti ve durdu. Rush parlak kırmızı, üstü açık bir Mustang'in direksiyonunda oturuyor, motor devrini yükseltiyor, olabildiğince geniş sırtıyor.

"Nesin sen? . ." Sözlerim kayboluyor ve onun fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırırken gülüyorum. Şu anda onu gördüğüm en rahat haliydi. Gülümsemesi geniş, gözleri canlı ve çok heyecanlı. "Bu şeyi sürebileceğine emin misin? Yani, yolun yanlış tarafında değil misin?" Alay ediyorum.

"Ben yetenekliyim. Buna kefil olabilirsin."

Bu adam içime bir şeyler yapıyor. "Dileğini gerçekleştiriyorsun. Klasik bir Amerikan arabası sürmek."

"Öyleyim." Arabaya doğru uzanıyor ve kapıyı açıyor. "Atla bakalım. Benimle gezmeye gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Nereye istersek."

Ve öyle de yapıyoruz. Rush, Los Angeles otoyollarının bitmek bilmeyen trafiğinde Pasifik Sahil Otoyolu'na kadar ilerliyor ve biz kuzeye doğru yol alıyoruz. Şehrin sıkışıklığı yerini sahili takip eden dolambaçlı yola bırakıyor. Yüzümüzde güneş, saçlarımızda rüzgar ve Rush'ın eli kalçamda uçarken okyanus solumuzda pırıl pırıl parlıyor.

MLS ile yaptığımız sözleşme, benim işim ve onun eğitiminin günlük rutininin bir parçası olduğu onca hafta boyunca Johnny'nin evine hapsoldükten sonra bu bir anlamda özgürlük gibi geliyor.

Rush'ın yanında oturup konuşamamanın bile özgürleştirici bir yanı var. Araba sürerken etrafımızda esen rüzgar birbirimizin tadını çıkarmamızı ve zamanı durmaksızın konuşarak doldurmak zorunda hissetmememizi sağlıyor.

Santa Barbara County'nin eteklerindeki otoyoldan çıkana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Rush'a bakıyorum ve ilk kez ön paneldeki GPS'i izlediğini fark ediyorum. GPS'e bir adres girildiğini hiç fark etmemiştim.

İndiğimiz sokak ağaçlarla kaplı ve havada denizin tuzlu suyu Solumuzdaki evlerin adreslerine bakmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor ve bir saniye olmasına rağmen bir şeylerin peşinde olduğunu anlıyorum.

Ama tek kelime etmedim.

Kapıya yanaşmasını, kapının açılmasını sağlayacak bir kod girmesini ve içeri girdikten sonra motoru kapatmasını bekliyorum.

"Bana burada ne yaptığımızı söyleyecek misin?" Bana muzip bir sırıtışla baktığında soruyorum.

"Biraz dinlenmek."

"R&R?" Gölüyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Önümüzdeki iki gün boyunca burası bizim," diyor umursamaz bir tavırla arabadan inip kaputu çevirirken, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne demek önümüzdeki iki gün boyunca?" Kapıyı açmış durduğu yerden ona bakıyorum.

"Bana her ne yapıyorsak kimsenin bilmesini istemediğini söylemiştin... o yüzden şimdi," diyor ve elini etrafımızda sallıyor, "kimse bilmeyecek. Özel bir plajımız, herkesten uzakta gözlerden uzak bir evimiz var-"

"Yiyecek, giyecek, tuvalet malzemeleri ya da daha pek çok şey yok." Bu jest karşısında şaşkına dönmüş bir halde kelimeleri gülerek çıkarıyorum.

"Ev sahibinden ricam üzerine buzdolabı tamamen dolu ve kimin kıyafete ihtiyacı var ki? Özel bir havuzumuz var ve eminim isterseniz o kabarık beyaz bornozlar da vardır. Tuvalet malzemeleri de istek listemdeydi. Unutmayın, sizinle aynı banyoyu paylaşıyorum, bu yüzden nelerden hoşlandığınızı biliyorum ve bu kadar çok şey kısmına gelince-"

", değil mi?"

"Johnny birkaç günlüğüne evine geri dönmeyi hak ediyor," diyor ellerimi tutup beni kendine çekerken. "Ve sevgilim, seni gerçekten birkaç gün yalnız istiyorum, böylece her korkunç, tatmin edici olmayan seksimizde yakalanma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım."

"Korkunç bir seks, değil mi?" Diye soruyorum ve dudaklarıma kondurduğu şefkatli öpücüğün tadını çıkarıyorum.

"Korkunç." Bir öpücük daha. "Geliyorsun. Sonra tekrar boşalıyorsun. Sonra ben boşalıyorum. Bu hiç tatmin edici değil."

"Her şeyi planlamış olmana sevindim." Bu, tabii ki, çok hafif bir ifade. Hayretler içindeyim. Bu adamın kendisinin bir piç olduğunu düşünmesi. Bencil. Uğraşması zor bir müşteri. Bütün müşteriler öyle değil midir? Öyle olmalılar çünkü savundukları onların hayatı. Ama geri kalanı? Hayır. İnsanların sandığı gibi biri değil.

Geçen gün ona da söylediğim gibi, bence insanların görmesini istediği dış görünüşü bu. *Yine de beni özverili bir şekilde götürdü. Dinlenmek için.* Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Ve ben şok oldum. Huşu içindeyim.

"Bu, bana ne kadar inanılmaz olduğumu söylediğin, benim de sana biraz şarap ve peynirle ve daha sonra da dilimle tatlıyla karşılık verdiğim kısım.

bacaklarının arasına gömülü."

"Oh."

Hiçbir kadın bundan şikâyet etmez, değil mi? "Kesinlikle. Bu konuda başka düşünceniz var mı?" diye soruyor.

"Bence içeri girip korkunç seksimizi uygulamalıyız."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," diye mırıldanıyor biz gülüp yeni yerimizi keşfetmeye önce. "Ya da bizim durumumuzda, tamamen korkunç hale getirir."

OTUZUNCU BÖLÜM

RUSH

"Bunu yaptığın için hâlâ şoktayım." Lennox güvertenin karşısından bana bakıyor. Üzerinde benim tişörtümden başka bir şey yok, koyu rengi uzun bacaklarındaki bronzluğu . Öğleden sonranın büyük bir kısmında bu bacakların arasındaydım ve bundan kesinlikle şikâyetçi değilim. Şarabından bir yudum alırken esinti saçlarını okşuyor ve güneş sırtına vuruyor.

Görölmeye değer bir manzara ve Amerika'ya geldiğimden beri ilk kez, ayrılıp eve döndüğüm için beni üzecek bir şey -daha doğrusu biri- var.

"İkimiz de bir molayı hak ettik."

"Bence zavallı Johnny de bizden uzak kalmayı hak etti."

"Sanırım biz yokken tüm evi dezenfekte edecek." Gülüyorum ve yanımdaki masadan bir kraker ve peynir dilimi alıyorum.

"Bugünkü iyi ruh halimi hiçbir şey bozamaz," diye mırıldanıyor ve şarabın bir kısmı bardağının üstünden taşarak etrafında dönüyor. "Oopsie." Kıkırdaması avluda süzölerek beni gülümsetiyor ve biraz çakırkeyif olduğunu fark ediyorum. "Parti kötü."

"En iyilerimizin bile başına gelir." *Tanrım, çok güzel bir kadın.* Şezlongda yanımdaki yeri okşuyorum. "Gel benimle otur."

Bana nazlı nazlı bakıyor, gülümsemesi kaygısız. "Seni sanıyordum."

"Oturmak için, Nox." Tanrı biliyor ya, daha önce beni çok yormuştu. "Sadece oturup gün batımını izlemek için."

"O halde," diyor ve zıplayarak yanıma gelip bana sokuluyor. "Mükemmel. Bu *kesinlikle* mükemmel."

"Öyle," diyorum ve onu daha sıkı kendime çekerken başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

İş meraklısı Lennox seksidir. Yatak odası düşkünü Lennox her erkeğin hayalidir. Ama çakırkeyif Lennox eşit derecede sevimli ve eğlenceli, bu da bende öne doğru eğilip onu anlamsızca öpme isteği uyandırıyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyorum başının tepesine doğru. "İnsanların bilmediği, izlemediği ya da benden bir şey istemediği bir yere gitmeye. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Sana ne kadar ihtiyacım vardı.

Bu düşüncenin aklıma gelmesi bir saniye sürüyor ve aklıma geldiğinde onu olabildiğince uzağa itiyorum çünkü hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ya da daha doğrusu, kimseye ihtiyacım yok.

Bir kere yapmıştım.

Ve o öldükten sonra, bir daha asla kimseye ihtiyaç duymayacağıma yemin ettim.

Dalgalar kıyıya vururken ve güneş okyanusa doğru yavaşça alçalırken sessizce oturuyoruz.

"Bana gün batımını verdin," diye mırıldanıyor neredeyse hülyalı bir şekilde. "Daha önce hiç kimse bana gün batımı vermemişti."

"Bu çok saçma. Elbette-"

"Şşşt," diyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Tadını ."

Başını göğsüme yaslıyor.

Daha önce kimse bana gün batımı vermemişti.

Bu yorumun beni neden bu kadar etkilediğinden emin değilim, çünkü Lennox Kincade günbatımından daha fazlasını hak ediyor. Günbatımlarını, gündeğumlarını ve aradaki her şeyi hak ediyor.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, telefonu kaşlarını çatmasına neden olan farklı bir tonda çalıyor. "Bunun dışında. Git buradan, Dekker," diye homurdanıyor.

"Senin alman benim için sorun değil."

"Ben biliyorum," diyor oflayarak ve çantasının olduğu yere doğru yürüyüp onu oturduğumuz yere taşıyor, sonra da içindekileri kararsızca yanımızdaki şezlonga boşaltıyor. El yordamıyla karıştırdığı eşyalar beni güldürüyor: bir çanta, bir makyaj çantası, üzerinde imzalar olan bir beyzbol topu - ki eminim bir değeri vardır ama çoğu kadının saç tokası yaptığı gibi oraya öylece atılmış. Kartvizitler ve kalemelerin yanı sıra bunlardan da birkaç tane var, ancak ikinci bir cep telefonu almadan önce bir cep telefonunu kenara attığını gördüğümde gülüyorum.

"İki cep telefonu mu? O kadar önemli misin ki iki tane istiyorsun?"

Gülüyorum. "Uzun hikâye," diye mırıldanıyor ve bir elini bana doğru sallıyor.

cep telefonları tekrar çalıyor. "İşte!" Yan taraftaki düğmeye dramatik bir yetenekle bastı ve ardından zil sesi hemen kesildi. "Sorun çözüldü. Kesinti halledildi."

Yanıma sokulup pozisyonuna devam etmeden önce en büyük, en sevimsiz sırtışıyla bana bakıyor.

"Kız kardeşinle konuşmamanın özel bir nedeni var mı?" diye sordum.

Homurdanıyor. "Pek çok nedeni var."

"Gibi mi?"

Başını sallıyor ve gözlerini göremesem de onları devirdiğine yemin edebilirim. "Çünkü onlar her zaman mükemmel görünüyorlar ve ben her zaman ... kendim gibi görünüyorum."

"Peki bu tam olarak nedir? Muhteşem. Zeki. Alıngan. Saçmalık yok. Seksi. Eğlenceli."

"Ama neden muhteşemle başladın?" diye soruyor bir ısırıkla ton.

Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. "Bunu söylemenin suç olduğunu bilmiyordum.

Muhteşem olduğunu. Özellikle de böyle otururken." Bacağını benimkinin üzerine atmış, gömleğini kalçasına kadar çekmiş, meraklı gözleri rahatsız olmuş ve dudaklarını bana doğru bükmüş halini göstererek söylüyorum. "Seni temin ederim ki bunu bir hakaret olarak söylemedim. Tam tersi aslında." Yanıt olarak ağır bir iç çekti. "Sana muhteşem dememin kız kardeşinden gelen telefonu neden açmadığınla ne ilgisi olduğunu açıklamak ister misin?"

"Karışık bir durum."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Benimle konuşuyorsun, unuttun mu?"

Son zamanların en karmaşık kralı."

"Ailenizle birlikte çalışmak karmaşık bir iştir."

"Tahmin edebiliyorum. Eminim orada eğlenceli kavgalar oluyordur." "Dört kız kardeş arasında mı?"

Homurdanıyor.

"Yaptığın işi seviyor musun? Seni mutlu ediyor mu?"

"Evet." Kelimeleri söylüyor, ama gözlerinde bana aksini söyleyen bir şey var. Belki de içeri girdiğimde kız kardeşlerinden biriyle sohbet ederken yakaladığım bir şeydir bu. Ses tonunda bir alaycılık var. Neredeyse kırgınlık ve kızgınlığın bir karışımı, bunu gördüğümü fark ettiği anda oynuyor.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Kulağa pek inandırıcı gelmiyor."

Gülümsemesi yumuşuyor. "Bir aile şirketinde beş kişiden biri olduğunuzda, bazen ortalık biraz kalabalıklaşıyor. Fikirler. Müşteriler üzerinde haklar. Her şey." Kıkırdıyor ama o kıvılcım hâlâ yok. "Ama evet, mutluyum."

Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum. "Zaman zaman kimliğinizi kaybetmiş gibi tahmin edebiliyorum. Lennox Kincade'den ziyade "Kincade'lerden" birisiniz."

"Eminim psikologlar bunun klasik orta çocuk sendromu olduğunu söyleyecektir," diye mırıldanıyor ve sonra başını göğsüme yaslıyor, bu kez parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Daha çok KSM'deki manzaranın bir parçası haline geldiğinizi hissettiğinizi söyleyebilirim. İsterseniz kamuflaj da diyebilirsiniz."

"Kamuflaj mı?" Kelimeyi gülerek .

"Evet. Bir anlamda. Hepiniz bu yapbozda doğru yerlere oturuyorsunuz ama arada bir orta parça olmak yerine kenar parça olmak istiyorsunuz. Arada bir, tacı giymek ve arka planda duran mahkemenin bir parçası olmak yerine ilgi odağı olmak istiyorsunuz." Ellerini sıkıyorum. "Tacını kaybettin."

Gülüyor. "Bu kulağa çok saçma geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Olabilir, ama aynı zamanda doğru olduğu için sizi de etkiliyor."

"Rush."

"Benim için de aynı şey geçerli. Futbol oynamayı seviyorum. Bu benim tutkum, benim hayatım. En iyi tarafı da ne? Ben bir takımın parçasıyım. Aralarına karışabiliyorum. Onları destekleyebiliyorum. Ama bazen bencil olmayı da seviyorum. Topu sahaya sürmek ve bunu kendim için yapmak. Tüm zafere ulaşmak ve haklı olarak sahiplenmek. Topun kalenin arka köşesine çarptığı ve seyircinin çılgına döndüğü o andan daha güzel bir duygu olamaz."

"Sahada asla uyum sağlamıyorsun, Rush. Topa her dokunduğunda göze çarpıyorsun."

"Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Ne?" diye soruyor inanamayarak. "Sen delisin." Ama gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktığında, söylediklerimin onun için bir anlamı olduğunu anlayabiliyorum.

"Kalabalığın çılgına dönmesini istemekte sorun yok. Arada bir uzaklaşmak ve bencil olmakta sorun yok. Bunda utanılacak bir şey yok. KSMdeki işiniz sizin ama değil. Onu kendinizin yapın. Kalabalığı için ihtiyacın olduğunda ihtiyacın olanı bul. Bunu yapana kadar, sevgilim, asla mutlu olamayacaksınız."

Bana bakıyor ve bu konuşmadan beri ilk kez gülümsemesi gerçek gibi. "Rush McKenzie'nin gizli bir filozof olduğunu kim bilebilirdi?"

"Pek sayılmaz."

Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve normalde uykuda olan yanlarımı çekiştiriyor. "Bana düşündüğünüzden çok daha fazlasını verdiniz Profesör McKenzie. Eskiden spot ışıklarının altında, sahnede idim. İlgi odağı olmak. Cazibesini biliyorum. Artık bunu istediğimden emin değilim." Bu son kısım sadece bir fısıltı. "Neredeydim ben? Oh, biliyorum." Kıkırdıyor. Tanrım, çok tatlı. "Bana birkaç orgazm, bol miktarda şarap ... ve bir kaçış verdin. Ve şimdi de duymaya ihtiyacım olan güzel sözler."

"Ve sana gün batımını verdim."

"Evet, öyle," diyor ve parmaklarını karnımda dalgınca aşağı yukarı gezdiriyor.

Ve güneş batana ve renkler gökyüzünde dans etmeyi bırakıp yıldızlara yer açana kadar böyle kalıyoruz.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LENNOX

SOĞUK SABAH HAVASI okyanustan esiyor. Sabahın o grimsi saatinde deniz ve gökyüzü tek renkmış gibi görünür ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek mümkün değildir.

Rush'ın kiraladığı bu lüks sahil evinde, yorgan belime dolanmış bir şekilde yatağımın muhteşem genişliğinde oturuyorum ve neden bu kadar huzursuz hissettiğimden emin değilim. Uyuyor olmalıydım, onun yanına sokulmuş olmalıydım ve omzumun üzerinden ona bakmak için dönüp onu incelediğimde, neden huzursuz hissettiğimi tam olarak biliyorum.

Bu o.

Rush.

Onu görmek nabzımın hızlanmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor. İlk tanıştığımızda da böyle olmuştu ama bu farklı. Bunun geçmesi gerekirdi - cehennem, genellikle benim için çoğu zaman ilk buluşmadan sonra dağılır - ama onunla birlikte, sadece daha yoğun bir şekilde büyümeye devam ediyor.

Daha önce erkeklerle aynı yatakta yattım mı? Tabii ki yattım. İstedim mi? Pek istemedim. Sarılmayı ya da havadan sudan konuşmayı sevmiyorum. Olmadığım bir şey olmak zorunda hissetmekten hoşlanmıyorum - minnettar kız çünkü erkek onu seçti.

Bu saçmalık.

Minnettar olanlar onlar olmalı. Yine de Rush'a baktığımda minnettar hissediyorum. Bir şeyler hissediyorum.

Nasıl işleyeceğimi bilmediğim ve gerçekten de istemediğim şeyler, çünkü bunlar radarıma girebilecek şeyler değil.

Yine de okyanusa dönüp baktığımda kendimi rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum. Takdir edilmiş. İstenmiş. Duyulmuş. Bu çok garip bir kombinasyon ama yine de ihtiyacım olan şeydi.

"Hey." Rush'ın uyku sersemi sesi odayı doldururken aynı anda elini belime koyuyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde. Yüzünde yastık kırışıklıkları var ve kaşları normalden daha koyu,

Ama onun gözleri -köşelerindeki kırıışıklıklar, yeni uyanmış olmanın verdiği berraklık- beni mest ediyor. "İyi uyudun mu?"

"En iyisi."

"Ne yapıyorsun? Daha erken."

"Sadece huzurun tadını çıkarıyorum. Oturup kalabildiğim pek sık olmuyor." "Bunu anlıyorum."

İkinci kattaki yatak odamızın açık bıraktığımız Fransız kapılarından içeri giren sörf sesine ve onun gürültüsüne dönüyorum. "Amerikan araban abartıldığı kadar iyi miydi?"

"Öyle oldu. Bacaklarınızın arasına sıkıca yerleştirilmiş güzel bir Amerikan parçası gibisi yoktur."

"Bu yorumdan alınmam gerektiğini düşünüyorum." Ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum ve şeytani bir sırıtışla karşılaşıyorum.

"Hiç de değil sevgilim," diyor ve parmak uçları sırtımdaki çukurların üzerinde dans ederken sessizliğe gömülüyor. ", değil mi?" Daha yüksekte oturup manzaranın tadını çıkarabilmek için başının altındaki yastığı ayarlıyor. "Gündoğumları en sevdiğimdir."

Konuşmaya başlıyorum ve dün gece gelince dudaklarımı kapatıyorum. *Daha önce kimse bana günbatımı göstermemişti.* Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledim mi? Şarap, seks ve çikolatanın etkisi altındayken gerçekten saçma sapan bir Hallmark kartı gibi mi konuştum?

İçim burkuldu ve Rush'ın da aynı etki altında kalmış olabileceğini umdum ama öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Bunun yerine bana kalabalıklar ve taşlar hakkında öyle bir konuşma yaptı ki, içimde o kadar çok yankı uyandırdı ki, bir stadyumun ortasında aptal bir savaş arabasına bindiğimi ve tacımı kaldırdığımda kalabalığın tezahürat yaptığını gördüğüm saçma bir rüya bile gördüm.

Evet, Rush kafamı karıştırıyor.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağım, çünkü itiraf etmek istesem de istemesem de bu konuda sorunum yok. Çok yapışkan olduklarında erkekleri tuttuğum panik ve ani kol mesafesi henüz gerçekleşmedi.

Geleceğinden

eminim. Öyle olmak

zorunda.

"Johnny bana anneni kaybettiğini söyledi. Kaç yaşında olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Bu kadar açık sözlü olması beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. Bu, pek çok insanın uzak durduğu bir konu ve onun gözlerine baktığımda sempati ve şefkatten başka bir şey göremiyorum.

"On üç
yaşımdaydım." "Çok
özür dilerim."

"Olma." Her zaman yaptığım gibi omuz silkerek geçiştiriyorum. "Uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce ya da değil, hala çok acıyor. Ben benimkini kaybettiğimde on beş yaşımdaydım."

"Hiçbir fikrim yoktu." Yüzümü ona dönerek uzanıp elini tutuyorum, sadece kendimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Çok özür dilerim."

"Dediğin gibi, olma."

"Beyin anevrizması," diyorum annemin ölüm nedeni hakkında.

"Seninki?" "Kanser."

Düşüncesi bile göğsümü daraltıyor. Kendimi her zaman şanslı hissettiğim tek şey annemin çabucak ölmüş olmasıydı. Aylarca acı çekmedi ya da kaçınılmaz olanı bekleyip durmadı. O kadar hızlıydı ki -inanılmaz derecede hızlıydı- o zaman da şimdi de öldüğüne inanmak benim için çok zor.

Ama bunu Rush'a söyleyemem. Benimki öldüğü için minnettar olup onunkinin ne kadar acı çektiğini soramam. Ona herhangi bir psikiyatristin benimle bir gün geçireceğini ve muhtemelen erkeklerle bağ kurmakta zorlandığımı çünkü yüzeysel şehvetin ötesinde bir şey hissettiğim anda daha fazla incinmemek için kaçtığımı söyleyemem.

Zihnim bu düşüncüyü işlese de, onunla birlikte tekrar uzanıyorum, başım göğsünde ve ikimiz de ufka doğru bakıyoruz.

Solan anılar zihnimi dolduruyor ve aynı anda hem gülümsememe hem de annemi özlememe neden oluyor.

"Onun sesini unutacağım diye hep endişeleniyorum. Parfümünün kokusunu. Bana sarılmış kollarının hissini, gülüşünü."

"Onu asla unutamayacaksınız. Ve tam unuttuğunu düşündüğün anda, yine rüyalarından birine girecek ve unutmamak için onu yaşayacaksın. Ayrıca hatırlamana yardımcı olacak bir de baban var."

Sözleri gözlerimi yaşartıyor ve birkaç hafta önce babamla anneme ne kadar benzediğim hakkında yaptığım konuşmayı düşünüyorum. "Peki ya sen? Annenin neyini özlüyorsun?"

Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Bir şeyleri özlemem için çok uzun zaman geçti. Hayatımın o dönemini gölgeleyen çok fazla şey var."

Ona bakıyorum. Güçlü çenesine ve kalın kirpiklerine ama o gözlerini gökyüzünden ayırmıyor. "Baban onun anısını canlı tutmaya yardım etmedi mi?"

Rush'ın yüz ifadesi, yanıt verirken herhangi bir duygudan yoksun olan sesi kadar temkinli. "Babamı hiç tanımadım."

"Özür dilerim. Ben ..." Ayağımı ağzıma sokup onun yerine söyleyecek bir şey ararken kelimelerim kayboluyor. "İki cep telefonu."

"İki cep telefonu, çantanda." Gülüyor. "Ne olmuş onlara?" "Biri annemin. Çalışmıyor ama ondan kurtulamıyorum. Yani, Beni arayacağını düşündüğümünden falan değil, hatta suçlanmadı bile ama yine de yanımda taşıyorum. İyi şans getirdiğini düşündüğümünden mi yoksa ona ait elle tutulur bir şey olduğu için mi bilmiyorum ama ne kadar aptalca olursa olsun ondan kurtulamıyorum."

"Hiç de aptalca değil. Bunu anlıyorum."

"Hatta bazen kendi bıraktığı sesli notları dinleyebilmek için şarj ediyorum." Bunu kimseye söylemedim. Rush'ın nesi ona bu kadar güvenmemi sağlıyor?

Elimin altında usulca kıkırdıyor. "Bunu anlıyorum. Annem öldükten sonra uzun süre, hastalandıktan sonra bana verdiği bir madalyonu yanımda taşıdım. Ön tarafına kazanmış ve bana iyi şans getireceğine yemin ettiği karmaşık pusula dışında heyecan verici değildi. Ona bunun nesinin bu kadar şanslı olduğunu sorduğumda, bana hayatta nereye gidersem gideyim, her zaman doğru olana geri dönmeme yardımcı olacağını söyledi. Bu yaptırdığım ilk dövme. Tam burada." Kalbinin üstünü işaret ediyor. "Bu onun pusulası, böylece yolumu asla kaybetmeyecektim."

Dirseğimin üzerine oturup göğsündeki desenin karmaşık çizgilerini izliyorum, tutunacak bir şeyin olduğunu hissetmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. "Bu mükemmel."

"Tıpkı senin onun cep telefonunu taşımanın senin için mükemmel olduğu gibi." Birden yer değiştiriyor, böylece yarı üzerimde yarı üstümde yatıyor. "Biliyor musun?"

"Hmmm?" O gözler beni tekrar kazandı.

"Sanırım sabah yüzmeye ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" Beklediğim bu değildi.

"Son gelen kahvaltı hazırlamak zorunda." Rush yataktan fırlıyor, ben de peşinden gidiyorum.

Birbirimizi merdivenlerden aşağı ve evin içinde kovalarken kahkahalarımız koridorlarda yankılanıyor.

Verandadan kuma atlarken takım elbise, havlu ya da başka bir şey düşünmüyoruz. Gökyüzü, karanlık okyanus suyunu yumuşatan renk çizgileriyle aydınlanıyor. Sabahın soğuk suyuna çarptığımızda ikimiz de irkiliyoruz ama aynı hızla o da bana uzanıyor ve beni kendine çekiyor.

Dudakları düşüncelerimi dağıtmadan önce aklımdan geçen son şey Rush'ın bana unutamayacağım bir gün doğumu yaşattığı oluyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LENNOX

"BU DA MI BERBATTI?" RUSH bana doğru uzanırken soruyor ve beni jakuzinin ılık suyuna doğru çekiyor, neredeyse kucağına oturana kadar, sırtım onun önüne dönük.

"Korkunç," diyorum. "Büyük bir hata."

"Sürekli hatalar yapıyor ve benimle korkunç seksler yapıyorsun."

"Korkunç olanlar." Kıkırdıyor ve öpebilmek için beni kucağına oturtuyor.

Be

n. Buna ne kadar alıştığımı görünce bir an irkiliyorum.

Bu çok fazla bir şey gibi geliyor, sanki biz bir şeymişiz gibi ... ve emin değilim

Bu konuda ne yapacağımı.

"İyi misin?" diye soruyor, gülümsemesi soluyor ve ben başımı sallıyorum. İronik olan şu ki, sessizce çıldırırken, aynı zamanda gizlice bu hafta sonu ve onunla ilgili her şeyden zevk alıyorum.

Sabahları bana kahve yapardı, ben de o kahve içerken onunla otururdum. Birbirimize yakın oturduğumuzda, elinin her zaman bir şekilde bana uzanması - parmak uçları omurgamda aşağı yukarı geziniyor, bir eli kalçamda, bir parmağı kulağımın arkasındaki bir tutam saç sıkıştırıyor. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmemesi ve kurallarını anlamaya çalışmasının ne kadar sevimli olduğunu.

Kendimi geri itmek istememe neden olan o kadar çok şey var ki. Ama kendimi biraz daha sokulurken buluyorum.

Şu anki gibi. Kollarını bana doladı ve çenesini arkadan omzuma koydu.

"Ben iyiyim. Sadece yarın Los Angeles'a dönmekten korkuyorum," diye mırıldanıyorum, okyanustaki ışıklara bakarken -bir yerlerde ailesine dönmeye çalışan bir denizci- burada kaldığımız son gecenin tadını çıkarıyoruz.

"Ben de öyle." Rush'ın parmak uçları baloncukların altındaki çıplak tenimde boş boş oynuyor. Burada, Johnny'lere özleyeceğim rahat bir ortam var ve burada olmamamız gerektiğini hatırlıyorum.

Birlikte. Ve sanki bir işaretmiş gibi, "Benden KSM'ye geçmemi ve beni temsil etmene izin vermemi istememenin bir nedeni var mı?" diye sorar.

"Birkaç tane var ama en önemlisi şu anda çalışmıyorum ve bu nedenle iş hakkında konuşmak istemiyorum."

"Buna saygı duyabilirim, ancak bir noktada bu konu hakkında konuşmamız gerektiğini de düşünüyorum."

Elini iki elimin arasına alıyorum ve söyleyeceğim bir sonraki kelimeyi bulmaya çalışırken parmaklarıyla oynuyorum. "Bu hafta sonu benim çok konuştuğumu ve senin pek bir şey yapmadığını görmezden mi geleceğiz?"

"Çok şey yaptım." Kıkırdıyor. "Senin adını söyledim. Birkaç kez Tanrı'yı çağırdım."

Omzuna şakacı bir yumruk atabilmek için dönüyorum. "Demek istediğim tam olarak bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Eğer senin menajerin olsaydım. . ." Kahretsin. Dudaklarımı büküyorum ve söylemem gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "Bak, ben içini döken bir kız değilim Rush, ama konu sen olunca, benim için normal olandan daha fazlasını döktüm. Yani-"

"Yani kısasa kısas bekliyorsun."

"Şart değil, ama kendimi savunmasız hissetmekten hoşlanmıyorum. Savunmasız. Sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu bu."

Bu işe yaramıyor. Çok beceriksizim.

"Nedenmiş o? Seni nasıl savunmasız hissettirdim?"

"İşte yine konuşmayı bana çeviriyorsun." "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Hiçbir şey. Her şey. Bir şey."

Gülüyor. "Bana üçüncü derece vermekten bahsediyorsun. Sana söylemiştim. Bektan bir terbiyeden geliyorum. Babam yoktu, annem öldü ve sonra on beş yaşında akademide burs kazandım, on altı yaşında ilk sözleşmemi imzaladım."

"Her şeyi internette araştırıp bulabilirdim." İçimi çektim. "Eğer anneni kaybettiyse, bursu alana kadar kiminleydin? Ailenle mi?"

"Hiç kimse." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Zor zamanlar derken, gerçekten zor zamanlardan bahsediyorum. Burs alana kadar idare ettim ve yapmam gerekeni yaptım."

"Aman Tanrım. Rush. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Bak. Senin merhametine ihtiyacım yok. Benim şansım yaver gitti. Bir takım arkadaşımın ailesi beni yanına aldı. Sonunda her şey yoluna girdi. Konuşmaya değmez."

"Sana acımıyorum. Ben sadece-"

"Peki, bilmek istediğin şey nedir?" diye soruyor. Bu onu açıkça rahatsız ediyor. "Suşiden nefret ettiğimi ve tekilanın dokunmayı reddettiğim tek alkollü içki olduğunu mu? Kötü bir gece benim için yeterliydi. Yüksek sesli müzikten hoşlandığım ve yumruklarımı ayaklarımdan daha çok kullanmayı bildiğim için mi? Yoksa programımı ve rutinimi sevdiğimden ve burada, Amerika'da olmak beni keyifsiz , burada zamanın tadını çıkarırken geri dönmek için sabırsızlandığımdan mı?" Beni kucağından kaldırıyor ve spa'nın diğer tarafına geçerken omuz silkiyor. "Bu yeterince iyi mi, çünkü hepimizin anneleri, babaları ve bizi şekillendiren bolca anısı yok. Benim anılarım eğitim ve daha fazla eğitimden ibaret."

"Ya da belki de yatağını paylaşıyor olmama rağmen Esmen'in durumu ve buna neden olan her ne haltsa hakkında tek kelime etmemiş olmandır."

Ve o bir saniye içinde, omurgasındaki ani sertleşmeden korkunç bir hata yaptığımı anladım. Bu yüzden elbette aşırı düzeltmeye çalıştım. "Bunu sormak benim için çok doğal. Yani, ben-"

"Ne yapıyorsun? Sana yatağını işgal eden insanların isimlerini sordum mu, Lennox? Senden seks hayatın ve her bir erkeğin bu hayata nasıl dahil olduğu hakkında detay istedim mi?"

"Acele et-"

"Birbirimizden zevk aldığımızı sanıyordum. Benim nasıl bir adam olduğumu bildiğini sanıyordum, yoksa bunu -bu her neyse- benimle sürdürmezdin."

"Demek istediğim bu değildi. Her şeyi yanlış anladın," diyorum, yaptığı varsayımı düzeltmek için çabalıyorum. Onun yerine Esmen'yle yatıp yatmadığını sorduğumu nasıl düşünmüştü? Ne sorduğumdan emin değilim ama bana ne olduğunu, fotoğrafın kime ait olduğunu anlatmasını istiyorum. Benim ona körü körüne güvendiğim kadar onun da bana güvendiğini hissetmek istiyorum.

Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan o konuştu. "Tahmin etmeliydim." Ardından gelen iç çekişi göğsüme saplanan bir hançer gibi.

"Neyi anladın?" Hemen savunmaya geçerek soruyorum.

"Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Sen. Ben. *Bu* mu?" diye soruyor ellerini havaya kaldırarak.

"Sen ne-" Sonra ne sorduğunu anladım ve şaşkına döndüm. "Cevap istediğim için mi seninle yattığımı düşünüyorsun? Ne için, Rush? Senden gerçeği öğrenmem için Seth, LFC ya da başka biri tarafından para aldığımı mı düşünüyorsun? O zaman ne olacak? Bu iğrenç hikâyeyi magazin gazetelerine satıp para mı kazanacağım?" Bu imaya sinirlenerek kaplıcadan çıktım ve yüzümü ona döndüm. "Kendi paramı kazanabilirim, Rush. Sporcuların hikâyelerini satarak para kazanmama gerek yok, o yüzden bunu ima ettiğin için bile canın cehenneme."

"Söylediğim bu değildi."

"Öyle değil mi?" Bağırıyorum. "Belki de insanların sana kazık atmasına o kadar alışmışsındır ki, biri gerçekten yardım etmeye çalıştığında bunun neye benzediğini bilmiyorsundur."

"Ne konuda yardım edecek?" diye soruyor fazla sakın bir sesle. "İhtiyacım olan son şey birlikte uyuduğum birinin elimi tutması, Lennox. Bunun için bir sürü insanım var. Sen-" Elini saçlarında gezdirir ve müstehcen bir şey mırıldanır. "Boş ver."

"Neyim ben?" Kalbim boğazımda, bana vereceği cevaptan hoşlanacak mıyım yoksa nefret mi edeceğim diye merak ederken soruyorum.

"Yanında kendim olabileceğimi hissettiğim tek kişi sensin. Tek kişi ..." İç çekişi o kadar ağır ki dalgaları bastırıyor. "Yapmam gerekeni yapıyorum. Tamam mı?"

"Kimin için, Rush? Bunu kimin için yapıyorsun, çünkü senin için olmadığı kesin. Aptal bir kulüp yasağının arkasına saklanmayı bırak ve bana gerçeği söyle."

"Hayır," diyor kesin bir dille.

"Bana güvenmiyor musun?" Gözlerindeki ifadeye bu sorabileceğim en kötü soru.

"Kimseye güvenmiyorum."

Refleks olarak "Yaşamak için ne üzücü bir yol," diyorum ve gardını tekrar almadan önce hafifçe irkildiğini görüyorum.

"Şimdi de kim olduğumu mu aşağılıyorsun?" Kelimeler kahkahayla dökülüyor. "Hayır. Ben sadece ... sana yardım etmek istemem çok mu yanlış? Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Yaptığını düşünmediğim bir şey yüzünden acı çektiğini görmek ve lanet olası hayatım için nedenini anlayamıyorum?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bu seni ."

"Anladım. Yani sevişmek için yeterince iyiyim ama açılmak için yeterince iyi değilim. Mükemmel. Klas."

Burnunun kemerini sıkıyor ve omzunu döndürüyor. "Bunlar senin sözlerin, benim değil."

Oh, Tanrı aşkına. Neden bana söyleyemiyor?

Neden benim güzel bir yüzden fazlası olduğumu göremiyor? Bana güven. Neden onun gerçeği için bile yeterli değilim?

Karşımda durup kavga çıkarmaya çalışan bu pislik yerine, olduğunu düşündüğüm iyi adam olmasına ihtiyacım var.

"Yani insanların onu hiç pişmanlık duymadan becerdiğine inanmasını istiyorsun. Bildiğim iyi oldu." Sesinin alçak, sinirli tizliği çınladığında uzaklaşmaya başlıyorum.

"Ben de kendi payıma düşeni yaptım, Lennox. Hatta gurur duymadığım bazı şeyler bile yaptım ama asla evli bir kadınla yatmam, hele ki takım arkadaşımın karısıyla."

Yüzümü ona dönüyorum ve bakışlarımız buluştuğunda, gözleri taşmak üzere olan bir duyguyla yanıyor. "O zaman bana resmi açıkla, Rush. Bunu yaptığina dair nasıl bir fotoğrafik kanıt olduğunu söyle."

"Ne fark eder ki?"

Serin esinti ıslak tenimi ürpertirken sessizce bakıyoruz. Dürüstlüğü kalbimi hem acıtıyor hem de güçlendiriyor.

"Anlamıyorum. Eğer bu görüntü gibi değilse, o zaman neden bu konuda sessiz kalıyorsunuz? Neden-"

"Bırak onu," diyor. "Lütfen bırakır mısınız?" Bu kez sesi daha yumuşak, neredeyse yalvarır gibi ve uzaklaşıp dediğini yapmadan önceki son düşüncem, gözlerinde bir yığın acı olduğu.

Keşke bana ne olduğunu söyleyecek kadar güvenseydi.

Belki yardım edebilirdim.

Ya da belki sessizce oturup elini tutarak kimseye ihtiyacı olmadığını düşünen adamın yanında birinin olduğunu bilmesini sağlayabilirim.

Çünkü ben o kişi olmak istiyorum. Kimseye güvenmediğini söyledi ama ben onun bana güvenmesini istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona güvenmek istiyorum.

Çünkü yavaş yavaş ona ihtiyacım olmaya başladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

UYURKEN ONU IZLIYORUM.

Yatağın karşısında yatıyor. Çarşaf lar göğsünün kabarıklığının hemen altına gelecek şekilde üzerine düşmüş ve bir eli kalbinin üzerinde Dışarıdaki ayın gölgeleri yüzünde oynaşıyor ve saçları altındaki yastığın üzerinde dağılıyor.

Tanrım.

Boğazımda neden ağır bir yumru olduğunu anlamaya çalışırken göğsüm daralıyor.

Kavga ettik, onu yola getirmek için her şeyi yaptım, hikayenin sonu.

Ama öyle değil.

Alakası bile yok. Cevabını hak ettiği basit bir soru sordu. Onun yerinde olsaydım benim de bilmek isteyeceğim basit bir soru.

İkimizin arasındaki bu şey tam olarak nedir? Lennox'tan önce, böyle bir soru beni zarara uğrattır ve yoluma devam etmemi sağladı.

Ben de bu yüzden kaymadım mı? Haklı olduğunu anlayana kadar dayanmasını mı umuyorum? Gerçekten onun düşündüğü gibi biri olduğumu?

Ama peşinden gitmedim, ona istediği cevapları vermedim ve ona hak ettiği erkeği vermedim.

Bunun yerine, her parçam buraya gelip ona hikayemi baştan sona anlatmak isterken, elimde bir birayla aşağıda oturdum ve kendimi bok gibi hissettim. Bir hayalin peşinden koşan aç çocuk. Araya girip ona akademide bir şans veren adamı, paraya çevrilmiş senedi... ve Rory'nin sağlığı için bu işin üstesinden gelme zorunluluğunu. *Kardeşimin geleceği için. Çünkü o benden asla vazgeçmedi.*

Başkalarını koruduğumu, onun sandığı gibi bir adam olduğumu ve herkesin sandığı gibi bencil bir piç olmadığımı bilmesini istiyorum.

Ona bakıyorum ve paniğe kapılıyorum.

Çekip gitmek, mükemmel bir seks yaşadığımızı düşünmek ve sonra da mahvolan an için ölümümüzü suçlamak daha kolay olmaz mıydı? Ama burada durup

Göğsünün inip kalkışını izlerken tek yapmak istediğim onun yanında yatağa kaymak ve sikişmeye devam etmek.

Lennox kafamın içindeki bağırıları susturuyor. İçimdeki isyanı yatıştırıyor. Keşke Rory'yle bu ilişkiyi hiç kabul etmeseydim de aramızda yalanlar ve sırlar olmak zorunda kalmasaydı dedirtiyor.

Bana bakışında, bana davranışında bir şey var. Sanki herkesin kafayı taktığı futbol fenomeni değil de adam Rush McKenzie'ymişim gibi.

Ama beni nasıl tanıyabilir? Tek yapmamız gereken zaman geçirmek için kısa bir kaçamakken beni nasıl böyle elde edebiliyor?

Yatağa oturup yüzümü ona dönüyorum, parmaklarım yüzündeki bir tutam saç taramak, ona dokunmak için uzanıyor.

Sadece bir kaçamak, ha?

Kıpırdanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanağını hemen elime çeviriyor. Sanki bana içgüdüsel bir güven duyuyormuş gibi.

Bunu yaptığında beni neden etkiliyor bilmiyorum ama etkiliyor. Boğazımdaki yumru daha da büyüyor.

"Özür dilerim." İkimiz de aynı anda söylüyoruz. Umutsuzca eğilip öpmek istediğim dudakları hayalet bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Özür dilerim, Nox." Ve daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylediğimi sanmıyorum.

"Sorduğum şeyi kastetmemiştim. Yanlış ifade ettim. Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin."

"Şşşt," diye mırıldandım. "Yapıyorum. Ve-ben ... bazen bir şeyleri yapmak zorunda olduğun için yaparsın. Her zaman yapmak istediğin şeyler degillerdir ama yapılması gereken doğru şeylerdir."

"Anlamama yardım et. Neden sen-" Şaşkın iç çekişi onun yerine cümlesini tamamladı. "Nasıl riske atarsın . . . insanların böyle bir şey yaptığını düşünmelerine nasıl izin verirsin?"

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil. Uzun zaman önce öğrendim ki, insanlar gerçek gözlerinin içine baksa bile istedikleri şeye inanıyorlar."

Sanki şu an senmişim gibi.

"Ama önemli. Bu savaşmaya değer bir savaş. Finn. Reklamcın. Avukatların. Takım arkadaşların. Avazları kadar bağılıyor, sana kefil oluyor, herkesi doğru yola getiriyor olmalılar."

"Birinin benim için savaşacağını ummaktan uzun zaman önce vazgeçtim," diye fısıldıyorum başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken. "Ve ben bununla iyiyim. Tamamen güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz."

"Bu insanlara para ödüyorsun," diyor, ses tonunda inançsızlık çınlıyor. "Sizin için savaşsalar iyi olur."

O anlamıyor ve ben de onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. "Ben şehrin yanlış tarafından gelen, hayatının şansını yakalamış ve onunla koşan bir çocuğum. Yaptığım her şey için çalışmak ve mücadele etmek zorunda kaldım." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum. Bu bağı ihtiyacım var. "Bu artık değişmeyecek. Her şey kontrolüm altında. Her şey yoluna girecek."

"Rush."

Dikkatini dağıtmak için öpücüğü derinleştiriyorum, çünkü başka ne söyleyebilirim ki? Tanıdığım tek baba figürünün -benim yanımda olduğunu düşündüğüm kişinin- güvenime ihanet ettiğini mi? Kanlı canlı oğlunun yanında olması gereken adam, bana verdiklerini geri ödememi isteyerek düşündüğümünden daha bencil olduğunu mu kanıtladı?

Aldatılmış hissediyorum. Haksızlığa uğramış. Kelimenin en garip anlamıyla kullanılmış. Lennox menajerim, reklamcım ve takım arkadaşlarım konusunda da haklı.

Louie dışında. Tanrım. Sanki hiçbirinin bana inancı yokmuş gibi.

"Bunu bekledikleri asi sensin. Barlarda kavgaya eden, çorap değiştirir gibi kadın değiştiren ve kimin gördüğü ya da bildiğı umurunda olmayan adam."

Ya da belki de sonunda görüyorum çünkü . . . Lennox bana inanıyor.

"Bununla tek başına savaşmak zorunda değilsin. İzin ver sana yardım edeyim. İzin ver-"

Parmaklarım kalçalarının arasında ilerlerken dudaklarından bir nefes dökülüyor. "Daha önce hiç kimse benim için savaşmadı çünkü buna değdiğimi düşündüler.

"Şüpheyi yatıştırmak için bir öpücük daha. "Bunu ummayı uzun zaman önce bıraktım."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

Montecito'ya giderken olduğu gibi dönüş yolunda da rüzgar ve üstü açık araba nedeniyle sessizdik, ancak bu kez etrafımızda ek bir ağırlık vardı.

Kavga ettik.

Kafamın arkasındaki düşüncelerin beni ele geçirmesine izin verdim, biraz fazla rahatladım ve bu düşünceler dışarı döküldü. Belki soruyu nasıl ortaya çıktığını sormak istememiştim, ama merakım kesinlikle ortaya çıktı.

Elbette beni uyandırdı ve özür diledi ama benim açımdan söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki, öpücüğüyle ve ardından gelen seksle susturduğunu hissediyorum.

Ama dikkatimi dağıtmasına izin verdim çünkü aramızdaki her şeyi mahvetmekten çok korkuyordum. Tekneyi sallamaktan çok korkuyordum. Ama sonra ortada bir gemi olmadığını fark ettim. Rush ve benim birlikte olacağımız küçük bir zaman dilimi var. Birlikte yaşadığım, çalıştığım ve seks yaptığım bir adama karşı bazı hisler geliştirmem son derece doğal. Pek çok açıdan normal. Çok uzak olmayan bir gelecekte normal hayatlarımıza geri dönmek üzere yollarımızı ayıracağımız için fazla düşünmeye gerek yok.

Brexton haklıydı.

Rush benim mükemmel ilişki anlayışım. Hızlı, tatmin edici ve ikimiz de yolumuza devam ettiğimizde bitecek.

Ama eğer durum buysa, neden şimdi, Hollywood Tepeleri'nden geçip gerçek evimize doğru ilerlerken, kafam daha pek çok düşünce ve söylemek istediğim şeyle uğulduyor? Rush, Johnny'nin evinin önündeki kavşakta Mustang'i durdurduğunda neden gerginleşiyorum?

Çünkü kendime yalan söylüyorum.

Kendime yalan söylüyorum ve bu yalanların doğru olduğuna kendimi nasıl ikna edeceğimden emin değilim.

"Yani 'Amerikan işleri' listenden bir şeyi sildin, değil mi?" Endişeyle sordum. "Başka ne ? Tailgating yapmak ve

Biz Amerikalıların buz küplerimizi neden sevdiğimizi takdir ediyor musunuz? Eminim daha fazlası vardır. Aklınıza başka ne geliyor? Yani ..." Ellerimi kucağında sıkıyorum ve söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünürken yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. Ona doğru dönüyorum. "Dün gece hakkında."

"Unut ."

"Hayır." Arabadan inmesini engellemek için eline uzandım ve bana bakmasını bekledim. "Bunu söylemem gerek. *Lütfen?*"

Rush arabanın kapısını kapattı ve yüzünü bana döndü. "Önemli bir değil. Gerçekten."

"Çünkü bu inanılmaz kaçamağı sen planladın ve ben mahvettim."

"Sen mahvetmedin." Elini uzatıp yüzümün yan tarafını kavırıyor ve başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Gerçek beni tanıdın, Lennox. Söyleyebileceğim tek şey, umarım bu söylediklerimin doğru olduğuna inanman için yeterlidir."

Ağzımı açıyorum ve sonra duraklıyorum. Sadece gerçekten önemli olanı söyle, Kincade. "Umarım bunu söylediğimde beni duyabiliyorsundur. Dün gece söylediklerinde yanılıyorsun. Bana güvenebilirsin Rush ve kahretsin, sen uğruna savaşıma fazlasıyla değersin." Son birkaç kelimedede sesimin titremesinden nefret ediyorum ama her savaşla tek başına yüzleşmek zorundaymışsın gibi bir hayat yaşamak ne kadar üzücü.

Yutkunmaya zorlayıp başını sallarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Teşekkür ederim." Sesi neredeyse fısıltı gibi ama kafamın içinde bağırıyor.

Başka bir şey söylemeden arabadan iniyor.

Öğleden sonra ben işime bakarken ve o antrenman yaparken kayboluyor. Akşam ise Johnny'nin Rush'a bilardo oynaması için meydan okuyan bazı arkadaşları geliyor. Onların kakhaha sesleri ve bahse girilen gülünç miktarlardaki paraları kazanma ve kaybetme üzerine konuşmaları merdivenlerden yukarı süzülüyor.

Okumaya çalışıyorum ama ne zaman sayfanın içine girsem Rush'ın sesini ya da kakhahasını duyuyorum ve az önce ayrıldığımız pastoral buluşmaya geri dönüyorum. O zamanki buluşma inanılmazdı, çünkü sadece ikimiz vardık, ama şimdi? Sanki hiç olmamış gibi hissediyorum.

Birkaç kez en büyük kız kardeşim Dekker'i arayıp onunla konuşmayı düşündüm. Beni mantığıyla yola getirecektir. Ama o zaman da başım belaya girecek, çünkü işe almam gereken adamın yavaş yavaş benim de kalbimi kazandığını öğrenecekler.

Ve şimdiye kadar hayatımda kalbim ailemden başka hiç kimseye yüzde yüz kapalıydı.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki Rush'ın banyomuzda dişlerini fırçaladığını duydum. Bir parçam, görünüşe göre muhtaç olan parçam, ona seslenmek ve gelip yatağında benimle uyumasını istemek istiyor. Akli başında olan tarafım ağzımı kapatıyor ve yan dönerek yüzünü kapıdan uzaktaki duvara dönüyor.

"Hey? Nox?" Rush kapımda fısıldıyor ve ben neden uyuyormuş gibi yaptığımdan emin değilim. Belki de içimdeki muhtaç parçayı susturmak içindir. Belki de ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak içindir.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, beni fiziksel olarak nasıl hissettirdiği ile duygusal olarak nasıl hissettirdiğini karıştıran daha fazla seks.

Ayaklarının yere bastığını duyuyorum ve uzaklaştığını varsayıyorum ama yorganın kalktığını ve yatağın sırtıma doğru eğildiğini hissettiğimde şaşıyorum. Başka bir şey söylemeden arkama geçti, kollarını bana dolayarak sırtımı önüne doğru çekti ve sonra mırıldandı, "İyi geceler."

"Hey," diyorum sahte bir protestoyla. "Benim yatağım."

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi omzuma bir öpücük konduruyor. "Yatağın bende kalırsa banyoyu alabilirsin."

"Yine mi pazarlık yapıyoruz?"

"Hayır, bu zaten bitmiş bir anlaşma, aşkım."

Nefes alış verişi önce söylediği son şey bu.

Oyunu oynamaya başlamak isteyen sınır tanımayan bir kalple nasıl başa çıkacağımı anlamaya çalışırken uyuyakalıyorum. Ve bunun neden kesin bir zaman sınırı olan ve kalbini ve ruhunu koruyan sırları olan bir adamla olduğunu.

Neden benim gibi biriyle?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

7 Hafta Önce

Soyunma odası, doksan dakikanın üzerinde oynadıktan sonra yorgun düşen oyuncuların inlemeleri dışında sessiz. Ve sessizlik sürerken, kalabalığın yuhalamaları kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor. Saçma sapan tezahüratlar -hile yapan kelimesi arka arkaya üç kez söyleniyor ve ardından hızlı bir şekilde evet, öyle- saha kenarına her yaklaştığımda bana doğru yöneliyordu.

Bok gibi oynamamızın bir faydası olmadı. Çok fiziksel bir maç olduğu, yedi sarı kartın bunu herkese anlatması gerektiği ya da düdüklerin bizim istediğimiz gibi çalmadığı bahanesini öne sürebiliriz ama ilerleyememek bizim hatamızdı.

Sade ve basit.

Kıçımıza tekme yi yedik ve bunu hak ettik çünkü bir takım gibi değil bireyler gibi oynadık.

Esme ve Rory'nin o lanet fotoğrafının tüm sosyal medya platformlarına düşmesinin üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmiş olmasının da bir faydası yok.

Takım kimyasını bozmaktan bahsediyoruz.

Seth'ten olabildiğince uzak durdum, ama şimdi? Şimdi korkarım bu iş zirveye ulaşacak ve ben buna hazır değilim.

Başımı duvara yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve takım arkadaşlarımın bana yönelttiği bakışları görmezden gelmek için bilinçli bir karar veriyorum. Az önce Şampiyonlar Ligi'ne gitme şansını kaybettiğimi söyleyen bakışlar.

Lig.

"Siktir," diye inliyorum kimseye belli etmeden.

"Sikişmeyi iyi biliyorsun, değil mi McKenzie?" Seth homurdanıyor ve gözlerimi açtığımda onu tam karşımda buluyorum. "Karımı becermekle ilgili bir sorunun yok gibi görüldüğüne göre."

Soyunma odasının atmosferi bir anda değişir. Seth'in birkaç metre arkasında durmuş, gözlerini dikmiş duruma bakan Rory de dahil olmak üzere, takımdaki herkes bir anda oraya toplanmış gibi görünüyor.

"Tıpkı ellerini kullanmayı bildiğin gibi, değil mi Seth?" Rory'nin, Seth'in Esme'ye yumruk attığını anlattığını düşünerek söylüyorum. "İyi ki ayaklarını kullandığın bir spor yapıyorsun da ellerini gerçekten en iyi yaptığın şeye saklayabiliyorsun."

Ve bir nefesten diğerine, Seth'in yumruğu yüzüme çarpıyor. İkimiz de yerde yuvarlanıp darbe üstüne darbe yemeden önce ben de ona karşılık veriyorum.

Çocuklar önce ne yapacaklarını bilemez halde öylece durdular ve sonra bizi ayırma girişimleri, sanki taraf seçmelerini istemişiz gibi yumruk atmalarına dönüştü. Tüm soyunma odası yumruklar, dirsekler, hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu bir kavgaya dönüştü.

* * *

Lloyd kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakarken, "Bu biraz göz olacak," diyor.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diyorum kaburgalarımı acıtan bir kıkırdamayla. Sorsalar itiraf etmeyi reddederim.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Rush? Sence bunlardan herhangi biri komik mi? Lanet olsun!" Hayal kırıklığını dışa vurmak için koltuğundan kalkarken kelimeyi bağırarak söylüyor. "Bu gece kazanmaya favori olduğumuz maçı kaybettik ve sen burada sırtarak oturup sanki bunun gazetedeki o resimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi ukalaca bir geri dönüş yapıyorsun."

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Ne yapacağımı. Kahretsin, bu maskaralığı nasıl sürdürebilirim ki? Çünkü Şampiyonlar Ligi'ne gidemeyeceğimiz için çok kızgınım. Bütün yıl bunun için çok çalıştık ve şimdi lanet bir fotoğraf yüzünden LFC şampiyonanın dışında kaldı. Yani, evet, çok kızgınım. Ama elim kolum bağlı.

"Şu anda sözleşmenizin görüşüldüğünü ve transfer edilebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Sikini pantolonunun içinde tutamadığı için kulübümüzün gelecekteki yıldızını kulübümüzü mahvedecekken tutmak mı? Yönetimi Seth'i transfer etmeye ya da en iyi döneminin sonuna geldiği için başka bir kulübe kiralamaya mı zorlayalım? Ya da ikinize de kendinize çeki düzen vermenizi söyleyin, çünkü bu bir iş ve takımınızın da size ihtiyacı var."

Bana çarptı. Yapmayı kabul ettiğim şeyin ciddiyeti ve Rory'nin haklı olduğu gerçeği: onu hiç düşünmeden keseceklerdi.

"Seth'le oynamakla ilgili bir sorunum yok, dostum. Hem de hiç." Çenemi sonuna kadar açıyorum ve yumruğunun fazlasıyla indiği yanağımdaki acıyı hissediyorum. "Yumruğunu yüzümden daha fazlasına indirmeyi sevmesiyle ilgili bir sorunum var."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" "Hiçbir şey. Boş ver." *Beni ilgilendirmez.*

"Boş ver mi? Takımımı mahvediyorsun. Senin takımının. Kulübün ve taraftarlarının içine ediyorsun ve bana boş ver mi diyeceksin? Bunu neden yaptığını bana söylemeye ne dersin?" diye bağırıyor.

Neden benim yaptığımı düşündüğünü söylemeye ne dersin?

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Futbol dışında her şeyi edebilirim, pervasız olabilirim ve sonuçlarını umursamayabilirim ama beni gerçekten tanıyan herkes takımına asla etmeyeceğimi bilir. Kulübümle. Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim bu oyuna.

Ve burada durup Lloyd'a -her gün uğruna kışımı yırttığım adama-bakmak ve onun da herkes gibi benim suçlu olduğumu varsaydığını fark etmek beni kahrediyor.

"Seth'le sorunsuz bir şekilde oynayabilirim," diyorum kısık bir sesle. "Ve her zaman yaptığım gibi kışımı yırtacağım ve bu kulüp için kazanacağım. Eğer benden ya da yeteneklerimden hiç şüphe etmediyseniz, şimdi de etmeyin. Kanım Liverpool kırmızısı. Buraya gelmeden önce bile öyleydim."

Topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce uzun bir süre ona baktım ve müdürüme cevap verme şansı tanımadım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LENNOX

"Bu geceki etkinliğe gitmek zorunda değil miydin?" Johnny yanımdaki kanepeye oturup ayaklarını kucağıma koyabilmek için dönerken soruyor.

"Affedersiniz. Ben ayak dayama yeri değilim."

Eğilip kucağımdaki ayaklarına bakarak bir gösteri yapıyor. "Bana öyle geliyor." Ona kuş işareti yapıp gözlerimi deviriyorum. "İkinizin arasında neler olduğunu sormaktan korkmalı mıyım?"

Benim de aynı şeyi merak etmem garip mi? Montecito'dan döndüğümüzden beri Rush her gece uyumak için yatağıma giriyor. Konuşulmamış çok şey kalmış gibi hissediyorum.

Sadece ben olmalıyım. Daha az düşünmeli ve ondan daha çok keyif almalıyım.

"Rush ve benim aramda neler oluyor? Biraz eğlence. Bolca seks. Bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

Johnny kıkırdıyor, onun yaptığı gibi *bu boku bana çekemezsin*. "Bilmiyor musun? Kadın, sana bakışı tamamen farklı bir şey söylüyor. Ben buna inanmıyorum. Seksten fazlası var. İyi denemeydi."

"Bir kadın ve erkek sadece biraz dikkatsiz ve çok ihtiyaç duyulan bir eğlence isteyemez mi?"

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Gülüyorum. "Kiminle konuştuğunu unutma, John."

"Unutmuşum." Homurdanıyor. "Kalp kıran kraliçenin ta kendisi." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Bana en son çıktığın -daha doğrusu yattığın, çünkü pek çıkmıyorsun- ve üç aydan fazla süren erkeği söyle."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden mükemmel." Kendime bu yalanı söylemeye devam edersem belki inanmaya başlayabilirim. "Bu sözleşmenin yarısını geçtik, Rush eve gidecek ve işimiz bitecek. Ben bile daha iyi planlayamazdım."

"Sözlerinin içi boş, Lenn."

Ona bakıyorum ve en eski arkadaşlarımdan biri için ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ona aşık olduğunu kabul etmeye ne dersin?" Bu fikri tamamen reddetmemi engellemek için hemen elini kaldırıyor. "Eğer öyleyse bunda yanlış olan ne? O iyi bir adam. Sen de harika bir kadınsın. Anlaştınız. Seks yaptınız. Ve şimdi, kahretsin, sadece fiziksel olandan daha fazlası olabilir. Bunda yanlış olan ne?"

Gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyorum. Gözyaşlarım var çünkü onun sözleri kendime söylediğim ama bir türlü kabullenemediğim şeyler. "Ona aşık olamam." Sesim sadece bir fısıltıdan ibaret.

"Neden ?"

"Çünkü o ben değilim. *Ben o değilim.* Ben kalpler, çiçekler, süslü püslü şeyler yapmam-"

"Aşk her zaman böyle değildir. Uyması gereken bir kalıp yoktur. Her zaman alıp vermektir ama aynı zamanda her bireyin ihtiyaç duyduğu şeydir. Annem bana herkesin kendi sevgi dili olduğunu söylerdi. Herkesin sevmeye ihtiyaç duyduğu ve sevgi verdiği bir yol vardır. Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Az önce gerçekten herkesin kendi sevgi dili olduğunu mu söyledin?" Kıs kıs gülüyorum.

Orta parmağını kaldırır. "Beni rahat bırak. Olgun davranmaya çalışıyorum ve sana muhtemelen istemediğin ya da ihtiyacın olmayan tavsiyeler veriyorum," diyor ama yanakları pembeleşiyor ve bu dünyadaki en sevimli şey.

"Olgun mu? *Sen* mi? Bir ilişki blogu açıp adını da Sevgili Johnny koymalısın."

"Ya alay etmeyi bırakırsın ya da kalacak başka bir yer bulursun," diye şaka yapıyor.

Ama dudaklarımızdaki gülümsemeye rağmen iç çekişim ağır. "Ona aşık değilim, Johnny." Kelimeleri söylüyorum ama bana attığı bilmiş bakış ve başını sallayışı onun da buna inanmadığını gösteriyor. "Nasıl olabilirim ki? Nasıl olur da hiç kimseye karşı bir şey hissetmezken birden bire bir şeyler hissedebilirim? Yani, bu çok saçma."

"Tabii. İyi. Sen değilsin." Ses tonu, soğukkanlılığının aksine her şeyi anlatıyor. "Ama telaşlandığında saçma kelimesini kullandığını da biliyorum." Kaşlarını kaldırıyor.

"Sinir bozucusun."

"Aynen öyle," diyor ve sonra ifadesi yumuşuyor. "Korktuğun için onu kendinden uzaklaştırma. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Korkmuyorum."

"Sadece inatçı," diyor alaycı bir şekilde ve başımı kanepenin arkasına bırakıp tavana bakıyorum.

"O yalnız biri, Lenn, hep öyleydi. Onu hayata bağlayan tek şey futbol ve şu anda onu da kaybedeceğinden korkuyor."

"Bunu kaybetmeyecek," diyorum kesin olarak bilmediğim bir iddiayla. "Liverpool onun gitmesine izin verirse aptallık etmiş olur."

"Hiçbir şey kesin değil. Fazla bir şey bilmiyorum ama tüm bu olanların onun için zor olduğunu biliyorum, her ne kadar bunu saklamakta iyi bir iş çıkarsa da." İçkisinden bir yudum alıyor ve beni işaret ediyor. "Belki de bunu atlatmasına yardım edecek kişi sen olacaksın."

Sözleri kırbaç gibi geliyor ve kıkırdıyorum. "İlk gece bana onun ihtiyacı olan kişi olmadığını söylediğini sanıyordum. Buna nasıl alındığımı hatırlıyor musun?"

"Çünkü sen sevişmek isteyen, sinsî bir kadındın." "Siktir git." Gözlerimi deviriyorum ve sonra gülüyorum, çünkü bu çok doğrudu.

"Ve şimdi . . . Bilmiyorum. Siz ikiniz birlikte çok iyisiniz. Belki de . . kim bilir?"

En eski arkadaşıma bakıyorum ve onun sözlerini duyuyorum. Benim hissettiklerimin aynısını yansıtan, Rush'la birbirimize çok yakıştığımızı söyleyen sözler ve sonra hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Benimle bu konu hakkında konuşmuyor."

"Ahh," diye mırıldanıyor Johnny, adını söylemeden Esme'den bahsettiğimi biliyor. "İkinizin arasındaki ani soğukluğun nedeni bu mu?"

"Bu bir ürperti değil, bu bir ... biliyorsam lanet olsun. Bana güvenmeyen bir adamdan nasıl gerçekten "hoşlanabilirim"?"

"Asıl soru, ona güveniyor musun?"

İçgüdüsel olarak evet demek istediğim için ne kadar aptalım? Ama bu doğru.

Ona güveniyorum. Bana söylediği şeylere ve söylemediği şifreli şeylere güveniyorum.

Sanırım beni duraksatan şeylerden biri de bu. Özgürce güvenmiyorum ama Rush'a güveniyorum. Sadece güveniyorum.

Rush'ın geçen gece bana söylediklerine ihanet etmemek için sözlerime dikkat ediyorum. Ama Johnny'nin aptallara katlanmadığını da biliyorum, o yüzden Rush'ın burada kalmasına izin vermesi bile

Rush'ın da masum olduğuna inandığını söyledi. "Bence hikayede daha fazlası var. Bence bazen bir üne ya da imaja sığınmak, doğru cevap vermekten daha kolaydır."

"Aynı şekilde düşünüyoruz," diyor gizemli bir şekilde. "Resmi ilk basan derginin sahibini tanıyorum. Rush'a onlara ulaşmasını teklif ettim ve Bilmiyorum. Onları dava et. Eğer varsa derginin aldığı diğer resimleri de al. Adını savunacak bir şey."

"Ne dedi?"

"Beni rahat bırakmamı söyledi."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

RUSH

YETER ARTIK.

Oynadığı bu sessiz oyunun bitmesi gerekiyor. Gerçekten beni deli ediyor.

Her gece bir kadınla aynı yatakta yatmak, ama sonra uyandığınızda siz yokmuşsunuz gibi davranması deliliktir.

On dakika kadar önce. Bazı adamlarla bireysel takımlar için işe alımlar hakkında konuşuyordu ve ben yanına gittiğimde usulca gülümsedi ve sessizce çıkmadan önce beni konuşmaya dahil etti.

Bu da neyin nesi?

Bunu yapmak için doğru zaman değil. Finn ve kulüp arasındaki görüşmeler durmuş durumda ve ben de bu yüzden berbat bir ruh halindeyim. Ve daha da kötüsü, başvurmak istediğim tek kişi benimle konuşmuyor.

Yani evet, bu iş bitmeli. Tam burada. Hemen şimdi. Ona Rory ve Esme'den bahsedemediğim için bana kızgın olmak istiyorsa, tamam. Ama bu, önümüzdeki bir ay boyunca bu şekilde yaşayacağımız anlamına gelmiyor.

"Lennox?" Her zaman etrafta dolaşıp her şeyden biraz yapan asistanlardan biri olan Maggie'yi gördüğümde soruyorum.

"Sanırım biraz hava almak için dışarı çıktı."

Doğru yol olup olmadığını sormak için koridorun aşağısını işaret ediyorum ve başımı salladığımda o yöne doğru ilerliyorum. "Teşekkürler."

Dışarıya açılan kapıları itiyorum ve duruyorum. Lennox sırtı bana dönük, ellerini parmaklıklara dayamış ve yüzünü gökyüzüne kaldırmış bir şekilde orada duruyor. Peri ışıkları ağaçların her yerinde parlıyor, saçlarından ve elbisesinden yansıyor.

Tıpkı o gece dönüp beni saunada baştan çıkarmadan önce olduğu gibi.

"Benden kaçıyorsun."

Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ve benim için tamamen yeni olan bir şekilde enayi gibi yumruklanıyorum. Bunca zamandır tam önümdeydi ama yine de

Bir şekilde onu ve kavga etmeden önceki halimizi özledim.

"Kaçmak değil," diye mırıldanıyor ve gözlerinde çok fazla düşündüğünü söyleyen o bakışla bana dönüyor. "Her gece aynı yatakta uyurken senden kaçtığımı nasıl söyleyebilirsin?"

Ona doğru bir adım atıyorum. "Bu uyuyor, Lenn, ama iş konuşma kısmına, gülme kısmına gelince, nereye gittin?" Yere bakıyor ve ben de uzanıp çenesini kaldırıyorum, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyor. "Konuş benimle. Neler oluyor?"

Gülümsemeye zorluyor. "Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum." "Ne gibi?"

Alt dudağını çiğniyor. "Öncelikle muhtaç bir kadın olmadığımı söyleyerek başlayayım. Kendimi iyi hissetmem için onaylanmaya, tanımlanmaya ya da birinin egomu okşamasına ihtiyacım yok-"

"Seni tanıyan herkes bunu zaten biliyor."

"Burada ne işimiz var, Rush? Nedir bu?"

Her gece kollarımı ona sarıp onu kendime doğru çekerken kendime sorduğum soruları yüksek sesle dile getirdi. Henüz kendime cevaplayamadığım aynı soruyu.

"Sanki bana kızmak istiyormuşsun gibi söylüyorsun." Yüzündeki o somurtkan ifadeyle şu anda ne kadar sevimli görüldüğüne kıkırdıyorum.

"Sana kızgıyım."

"Neden?"

"Çünkü bunların hepsi senin suçun."

"Haklısın. Öyle." Elimi kaldırdım. "Bu tamamen benim hatam." Daha yakına eğildim. "Bana ne yaptığımı söylemek ister misin?"

"Senden hoşlanmamı sağladın."

Kahkaham çınlıyor ve dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. Ne kadar da sevimli. "Bu korkunç bir suç," diyorum ve dudaklarımı bastırmak için eğilip ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. "Korkunç." İkna çabalarım yumuşuyor ve bana açılıyorlar. "Beni nasıl affedeceksin?"

"Rush," diye mırıldanıyor alnını benimkine yaslarken. Nefeslerimiz birbirimizin dudaklarında tüyleniyor. "Bu ..."

Nefesinin kararsız soluğu tam da benim hissettiğim gibi. Sallantılı bir zeminde, kararsızım ama şu anda olmak istediğim başka bir yer olmadığını biliyorum.

"Bu biziz. Sen. Ben. Sadece biziz. Ve olsun, benim de senden hoşlanmamı sağladın." Gözlerine bakabilmek için arkama yaslandım ve gözlerinden fişkıran

içlerinde. Onu ne kadar uzun zamandır tanıyor olursam olayım, Lennox ile diğer herkesten daha fazla şey paylaştım. Onu bir arkadaş olarak görüyorum. *Umarım bunu biliyordur ve aramızdaki bağdan şüphe duymuyordur.* "Bir tanım olmak zorunda mı? İkimiz de bu işe, benim evime ve takımına dönmek üzere ayrılacağımı, senin de evine ve ailene dönmek üzere ayrılacağını bilerek girdik. Eğleniyoruz, anılar biriktiriyoruz ve"-dudaklarına *eğlenmekten* çok daha fazlasını hissettiren şefkatli bir öpücük *konduruyorum*-"ve bu şu an için yeterli olmalı," diyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor, dışarı çıkıp bizi gören biri olsa bile umurumda değil.

"Haklısın. Özür dilerim. Aptalcaydı-"

Onu susturmak için dudaklarımı onunkilerin üzerine eğdim. Şu anda bir özür istemiyorum. Özür dileyecek bir şey yok, sadece onu istiyorum.

Kalan zamanımızın unutulmaz olmasını istiyorum.

Daha sonra, yollarımız ayrıldığında nasıl olacağını düşünmekten göğsümde yanan ağrıyı çözebilirim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LENNOX

Kollarımı dalgıç kıyafetimden çıkarıp kuma batarken, "EN AZINDAN NİHAYET senin korkunç olduğun bir şey buldum," diyorum, soğuk neoprene karşı sıcaklığı hoşuma gidiyor.

"Sörf dersi almak kimin fikriydi ki zaten?" diyor yığılırken, biraz daha az zarif bir şekilde ve üzerine çok daha fazla kumla.

"Sanırım çok güldüğüm için karnım ağrıyor."

Alnındaki bir tutam saçı iterken bana bakıyor. "Bu sözleşme bitmeden önce yapmam için Amerika Turu kolunda başka ne varsa, burnuma daha az su girerek eğlenebileceğimiz bir şey içerdiğinden emin olabilir miyiz?"

Güldüm ve başımı salladım. "Tour-de-America?"

"Evet. Geçen hafta sonu Disneyland'e gittik. Ondan önce de yemek kamyonunun olduğu yere. Sanki tamamlamamız için bir Amerika Turu listesindeki maddeleri işaretliyorsun."

"Seni mutlu etmenin sözleşmemin bir parçası olduğunu sanıyordum," diyorum tatlı bir şekilde ve masumca kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Beni neyin mutlu edeceğini çok iyi biliyorum," diyor ve bikini üstümün bağını hafifçe çekiştiriyor, "ama sanırım bunun için tutuklanırsınız."

Öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Lütfen."

"Lennox Kincade," diye homurdanıyor ve tehdidini kısmen uygulamak için beni aşağı çekmeden hemen önce omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekiyor. "Merhaba dostum."

"Özel zamanınızı böldüğüm için çok özür dilerim," diyor çilek sarısı saçlı bir kadın, Rush'a hayalet görmüş gibi bakan oğlunun yanına koşarken. "Billy sana tapıyor ve-"

Rush, kıvrık saçlı ve canlı mavi gözlü sevimli küçük çocuğa dönmeden önce "Tamamen iyi," diyor. "Billy, değil mi?"

"Evet," diye kekeliyor.

"Lütfen bana Liverpool taraftarı olduğunu söyle çünkü ikimizin arasında kalsın, Amerika'da onlardan yeterince yok."

"Öyleyim."

"Whew." Rush elini uzatır ve Billy'nin elini sıkar. "Rush McKenzie, tanıştığımıza memnun oldum."

Birkaç dakika sohbet ediyorlar ve ben de Rush'ın bunu yapmakta, hayranlarıyla ve özellikle de çocuklarla konuşmakta ne kadar iyi olduğuna hayret ederek etkileşimi izliyorum. Onda öğretilemeyecek bir rahatlık var. Birçok sporcunun tökezlediğini ya da ayağının kaydığını ve bir çocuğun spor kahramanının nasıl bir şey olduğuna dair pastoral görüşünü yıktığını gördüm.

Rush değil.

Tour-de-America.

İkisinin etkileşimini izlerken Rush'ın terimi aklıma geliyor ve merak ediyorum, acaba ben de bunu mu yapıyorum? Eve döndüğünde beni asla unutmaması için Amerika'nın olmazsa olmazları listesinden bir maddeyi işaretlemeye mi çalışıyorum? Biriyle anılar biriktirmeye mi çalışıyorum çünkü sınırlı bir zamanımız olduğunu biliyorum ve kalbim kırıldığında onlara tutunmak için kendime ihtiyacım var?

"Kalıyor musun, Rush?" Billy önce annesine sonra tekrar Rush'a bakarak soruyor. "Seni her zaman görebilmemiz için MLS'de mi oynayacaksın?"

"Bu zor bir soru dostum. Ben de seni her zaman görmek isterdim ama Liverpool ile yerine getirmem gereken bir sözleşmem var. Verdiğin söze sadık kalmak çok önemli."

Billy'nin yüzü düşer ve bu yürek parçalayıcıdır. "Anlıyorum."

Rush, "Ama haftaya bir gösteri maçımız var, eğer gelip beni bizzat izlemek istersen," diyor. Billy'nin gözleri büyür.

Ve böylece Rush, vedalaşmadan önce Billy'nin annesine maçtan önce Billy'nin kendisini görmesini nasıl sağlayacağına dair talimatlar verirken yeniden kahraman olur.

"Ne?" Rush onlar uzaklaşırken dönüp beni onu incelerken bulduğunda soruyor.

"Hiçbir şey."

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" diye sorar.

"Yanınıza gelen her bir hayranınıza karşı ne kadar inanılmaz olduğunuz için mi hayranlık duyuyorsunuz? Bu senin kişisel zamanın, bunu yapmak zorunda değildin-"

"Benim yerimde olmak için kaç oyuncunun can atacağını biliyor musunuz? Her gün bir forma ve krampon giymek ve size hayat veren bir oyunda sevdiğiniz bir takım için oynamak için? Neden iyi olmayayım ki?"

İşte o an Rush'ın kalbimin bir parçasını sonsuza dek sahiplendiğini hissediyorum.

"Dövmelerin ve şöhretin sizi yanıltmasına izin vermeyin, çünkü Rush McKenzie özünde yumuşak kalplidir."

Bana göz kırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Şşş, kimseye söyleme."

Dirseklerinin üzerine oturup yüzünü güneşe doğru tuttuğunda, Billy'ye cevapladığı soruyu soruyorum. "Yani kararını verdin mi? Eve geri mi dönüyorsun?"

Okyanusa ve sörf derslerinde bizden yirmi yaş daha genç ve çok daha koordineli olan çocuklara bakmadan önce bana doğru bir bakış atıyor.

"Benim gözümde verilmesi gereken bir karar yoktu. Eminim Finn'in de kendi fikirleri vardır ama bu benim hayatım, benim kariyerim... benim sözüm."

"Olması gerektiği gibi." Cevabını düşünürken birkaç kez başımı sallıyorum. Doğru olan bu - evet, doğru olan bu - ama bunu yüksek sesle duymak gerçek olduğu anlamına geliyor.

Gerçekten gidiyor demek.

"O zaman sesin neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış geliyor?"

Gülümsememe engel olamıyorum. "Çünkü bu, , sözleşmemde başarısız olduğum anlamına geliyor."

"Tek sebep bu mu?" diye soruyor, özleyeceğimi söylememi bekliyor. Onu.

Onu özleyeceğim. Aslında, sanırım bir süre acıtacak, ama Bunu ona itiraf edersen ne olayım.

"Hayır, tek sebep bu değil. Tabii ki değil. Bir şeylerin bu korkunç seksi durdurması gerekiyor."

Beni sırtüstü yatırıyor, omuzlarım kuma gömülürken kahkahalarımız çınlıyor ve ağzı tekrar benimkini buluyor. Bu sefer öpücük daha uzun, çok daha az eğlenceli ve oldukça farklı hissettiriyor.

Parmağımı koyamıyorum, ama bittiğinde ve bana baktığında, orada bir yoğunluk var, boğazımda bir yumru oluşmasına neden olan isimsiz duygulara bağlanan bir yerçekimi var.

"Özür dilerim," diyor. "Seni kurumaya bırakmak istememiştim."

"Cannon seni burada tutmanın zor bir ihtimal olduğunu biliyor olmalıydı ve bu yüzden hedefinin sen olduğunu öğrendiğimde beni işe alma fikri boşa çıktı." Uzanıp alındaki kumları temizliyorum, ona dokunma ihtiyacı her geçen an daha da güçleniyor. "Ama kararına katılıyorum, Rush. Senin için en iyisi eve dönmek. Sana aksini söyleyen herkes sadece kendi çıkarlarını gözetiyordur, senin değil. Premier Lig'den kesinlikle ayrılmamalısın. Ait olduğun yer orası."

"*Liverpool* benim ait olduğum yer." Kalbinin derinliklerinde söylediklerine inandığını biliyorum. LFC onun geleceği. Onun endişeli bakışlarını gördüğümde kalbim üzülüyor. "Umarım beni tutarlar." Beni itip yanına otururken gülümsemesi hızlı ama gözlerine ulaşmıyor.

"Hey." Elim sırtına gitti. "Görüşmeler iyi gitmiyor mu?"

Rush bir süre sessiz kalır. "Bana destek vermek isteyen sempatik bir arkadaş olarak mı yoksa olağanüstü bir ajan olarak mı sorduğunuzu bilmiyorum."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "İkisiyle de gidebilir miyiz?"

"En azından dürüstsün." Kıkırdıyor. "Yine de şu soruyu sormadan edemiyorum: Neden KSM'ye geçmemi önermedin? Cannon'la yaptığınız sözleşme kapsamında buna izniniz olduğunu söylemiştiniz ama bir kez bile bunun için baskı yapmadınız."

Kendime aynı soruyu sorarken gözlerim okyanusu buluyor. Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Rush McKenzie açık sözlü biri ve bu nedenle dürüst bir cevabı hak ediyor. Birkaç hafta önce tamamen şeffaf olmaya hazır olmadığım için bundan kaçındım. Ama şimdi? Şimdi ona daha önce güvendiğimden daha çok güveniyorum.

"Cannon'daki işi bir hevesle kabul ettim. Aileme her günümü kontrol ettikleri için kızgındım ve katıldığım bir konferansta diğer ajanların hakkımda söylediklerine kulak misafiri olduğum bazı boktan şeylere öfkeliydim."

"Ailen seni kızdıracak ne yaptı?"

"Bana güvenlerini kaybetmişim gibi hissettirdiler. Sanki artık işimi yapamayacağımı düşünüyorlarmış gibi."

"Yani bu işi onların yanıldığını kanıtlamak için kabul ettiniz, neyle? Cannon'ın istediği her şeyi başarmak mı?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım, babama Rush'ı müşteri olarak kazanacağıma dair söz verdiğimi itiraf etmek istemiyordum.

"Cannon, Amerika'da kalmak istediğime dair hiçbir ipucu vermediğimi düşünerek size üstesinden gelinemeyecek bir görev verdi," diyor. "Ajanlar ne dedi?"

duydun mu?"

Derin bir nefes alıyorum, her şeyi unutmaya kararlıyım ama sonra fark ediyorum ki ona söylersem, şu anda aramızda olan şeye başlamakta neden tereddüt ettiğimi anlayacak.

"Beni yeni müşterileri cezbetmek için seksi kullanmakla suçladılar." "Öyle mi yaptın?" diye soruyor, şaşırmadan ve özür dilemeden.

"Beni suçladıkları şekilde değil. Bir süre bir oyuncuyla çıktım ve sonunda temsilcilik için bana geçti. Dedikodu orada başladı." Parmağımla kuma baş harflerimi çiziyorum. "Yüksek topuklu ayakkabı giydiğim ve giyim tarzım için özür dilemeyeceğim."

"Profesyonel mi demek istiyorsun?" Gülüyor. "Hiçbir kadın giyim tarzı için özür dilemek zorunda kalmamalı. Bir erkek bu yüzden seksi olduğunuzu düşünebilir, ancak bu onlara sizi bir müşteriyle anlaştırmak için seksi kullanmakla suçlama bahanesi vermez."

"Teşekkür ederim."

"Kimse-oh." Son ses ona çarptığında uzatıyor. "Ve şimdi benimle yatıyorsun, sözde işe alacağın bir oyuncuyla. Yapmamamız konusunda bu kadar kararlı olmana şaşmamalı-"

"Bu yüzden olabilir." Gülüyorum ve ona suçlamaları yapan ve dedikoduları başlatanın Finn olduğunu söyleyip söylememe konusunda kararsız kalıyorum.

Ama yapmamaya karar verdim.

Rush KSM'ye gelirse, bunu hak ettiğim için gelmesini istiyorum, menajерinin şu anda birlikte olduğu kadına pislik yapmasına kızdığı için değil.

Rush benim müşterim olacaksa, bunun acıma duygusuna değil liyakate dayalı olmasını isterim.

"Sanırım işlere bir çomak soktum."

"Neyi?" Gülüyorum.

"Siz buna ne diyorsunuz?" Derin düşüncelere dalmış, bir an dudaklarını büküyor. "İngiliz anahtarı, sanırım?"

Gözlerimi dikip bakıyorum ve sonra aklıma gelince kıkırdıyorum. "Planlarda bir değişiklik demek istiyorsun."

"Evet. Elbette. İşlere bir çomak sokmak. Oraya bir tane attım."

"Kesinlikle yaptın ve bu kesinlikle hoş bir şeydi." Başımı omzuna yaslıyorum ve ikimiz de önümüzdeki dersleri izlerken kolumu onunkine doluyorum.

"Ama hala soruma cevap vermediniz."

"Hangisiydi?"

"Bunca zamanımız varken neden beni aktif olarak işe almadınız?"

"Henüz tam güvenini kazanmadım, bu yüzden seni temsil etmemin bir yolu yok." Vücudunun hâlâ yanımda olduğunu hissediyorum ve yorumumun hedeflediğimden daha sert vurduğunu biliyorum. "Bir müşteri-vekil ilişkisinin en önemli unsurlarından biri güvendir. Sonuçta verdiğim kararlar o sporcunun hayatının her bölümünü etkiliyor. Bu olmadan, sadece boş laflar olur ve ben böyle biri değilim. Asla da olmayacağım. Ve dürüst olmak gerekirse Rush, sen de bunu hak etmiyor musun?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

Finn telefonu açar açmaz "BİR HABER VAR MI?" diye sordum.

"Sana da günaydın." Sanki çok komikmiş gibi gülüyor.

O değil.

"Evet. Sen de," diyorum nezaket gereği. "Kulüpten bir haber aldın mı?"

"Sakin ol. Onlarla sürekli iletişim halindeyim." "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Bir ileri bir geri gidiyoruz."

"Neden geçmişte 'ileri geri gittiğinizde' beni her adımda bilgilendirdiniz?"

Bu sefer hiçbir şey duymadım."

"Çünkü şu ana kadar rapor edecek kayda değer bir şeyim yok." "Yani?"

"Yani hâlâ bir şeyleri çalışıyorlar." "Benimle kafa bulma, Finn."

Ağır bir iç çekiş. "Seth sizinle oynamayı reddediyor ve yıllar önce imzaladığı o uzun vadeli yüklü kontratın bitmesine iki yıl kaldığı için, bir takımın onu transfer etmek için o yılları satın alması gerekecek. Kontrat yenileme zamanının geldiği için bu durumu düzeltmek için transfer edilebilecek en kolay aday sensin."

"Yapılan tüm anketlerde favori oyuncunun ben olduğumu biliyorlar, değil mi?"

İstatistikleri gördüler, kulübe daha fazlasını getirdiğimi biliyorlar-"

"Yalvaran küçük bir çocuk gibi konuşmaya başladın, Rush. İşimi nasıl yapacağımı biliyorum."

"Özür dilerim. Biliyorum. Bu çok boktan."

"Altınızda hiçbir ayak olmadan müzakere etmeyi deneyin, çünkü kendi müvekkiliniz size üzerinde durabileceğiniz hiçbir ayak vermiyor."

Archibald'ı ve daha önce yaptığı aramayı düşünüyorum. Seçimi kazanacak gibi görüldüğü için bana nasıl teşekkür ettiğini -yine-. İhanete uğramışlık hissi hala orada. Öyle ki, ona sözümü yerine getirme kararımın onunla hiçbir ilgisi olmadığını söylemek istedim. Bu kararı

Bu fedakârlığı, mesajlarından anladığım kadarıyla hâlâ iyi durumda olan Rory ve Helen için yapıyorum.

Ama ne anlamı olabilirdi ki? Eylem tamamlandı. Tohum ekildi. Ve görünüşe göre herkes kazançlı çıkacak.

Ben hariç herkes.

"Beni transfer etmeyecekler, Finn."

"MLS her zaman başka bir seçenek. Önümüzdeki iki hafta içinde onlardan bir teklif alacağım."

"Ve cevabım hayır."

Cevabım hemen gelse de aklımdan geçen Lennox'un sözleri oluyor.

Sizin için en iyisi eve dönmektir. Sana aksini söyleyen herkes sadece kendi çıkarlarını gözetiyordur, senin değil. Premier Lig'den kesinlikle ayrılmamalısın. Orası senin ait olduğun yer.

"Ait olduğum yer burası değil."

KIRKINCI BÖLÜM

LENNOX

"BU İNANILMAZDI," diyor RUSH, arabanın arkasından çantaları alıp tepesinden bana bakarken. "Önce kuyrukta bekleme. Demek istediğim, bunun de olması gerekiyor ama yine de bizim havamız çok boktan. Ama konsept ve yemek. Mükemmel."

Ona deli olduğunu söyleyen bir bakış attım. "Burada, arka bahçede yiyebileceğimiz yemeğin aynısıydı."

"Evet, ama otoparkta, diğer taraftarlarla birlikte? Siz Amerikalıların bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Her neyse." Gülüyorum. Bagajdan bir sandalye almaya gidiyorum ve Rush beni durdurup kendine doğru çekince şaşırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor en basit öpücükle, içim dışım her yerim ısınıyor. En iyi öpücükleri o verir. "Ciddiyim." Gözleri karanlık ve ciddi. "Her şeyin ötesine geçtiniz. Yemek ve maçtan önce çocuklarla tanışmam için kulüp binasına girmeme izin vermen arasında
_."

"Sadece ekipte birkaç müşterim olduğu için," diyorum gülümseyerek.

"Önemli değil. Bu benim ilk beyzbol maçımdı ve bunu asla unutmayacağım. Teşekkür ederim."

Bu sefer ona doğru eğilen ve dudaklarımı onunkilere bastıran benim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve onunla bir anı daha çalıyorum. Tutunacak bir anı daha yaratıyorum, çünkü bu sözleşme ilk başladığımızda sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelirken, şimdi çok erken bitiyormuş gibi geliyor.

"Bu çok güzeldi," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Bu eşyaları yerleştirdikten sonra üst katı daha da güzelleştirebilirim."

"Boş ver eşyaları," diyor eşyaları arabanın yanına belirsiz bir yığın halinde bırakırken. "Sonra alırsınız." Gözlerinde sinsî bir bakış ve dudaklarında muzip bir gülümseme var. "Yukarı çıkan ilk kişi önce oral alır!"

"Argh!" Bağırıyorum ve onu geri tutmak için kolundan çekiyorum. Benden çok daha hızlı ve ön kapıya ilk o ulaşıyor. İkimiz de boğuşuyoruz.

Kolu çekip ilk açtığımda, ona bakıp sevinmekle o kadar meşguldüm ki, "Sürpriz!" sesini duyduğumda neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Kahretsin," diye çığlık atıyorum.

Başımı kaldırdığımda kız kardeşlerim, Dekker, Dekker'ın nişanlısı Hunter, Chase, Brexton, babam ve Johnny'nin başlarında parti şapkaları ve ellerinde doğum günü balonlarıyla orada durduklarını görüyorum. Rush'ın gömleğimin arkasındaki eli gevşiyor ve tam bir şaşkınlıkla ona doğru sendeliyorum.

Ve iki saniye sonra, gözyaşları gelir. Büyük, hüzünlü gözyaşları. O kadar hızlı dökülüyor ki ne nefesimi tutabiliyorum ne de tutarlı bir şey söyleyebiliyorum. Ailemi ne kadar çok özlediğimi yansıtan türden.

Birkaç saniye içinde, ardına sarılmalarla sarmalanıyorum. Kız kardeşlerim de ağlıyor, bana sıkıca sarılıp beni ne kadar özlediklerini söylüyorlar.

"Burada ne işin var senin? Doğum günüm gelecek aya kadar değil-" Mutluluktan yüzümü ellerimle kapatıyorum. Geldiler. Beni görmeye gelmişler.

Nişanlısı Hunter çemberin dışından bana el sallarken Dekker, "Sana düzenlediğimiz sürpriz doğum günü partisini ektin, biz de sana getirmeye karar verdik," diyor.

"Sürpriz doğum günü partisi mi?" Gülüyorum. "Ama . . ."

"Evet." Bu sefer Chase. "Sürpriz partileri genellikle böyle düzenlersin, onur konuğunu hazırlıksız yakalamak için." Yaklaşıp kolunu boynuma doladı. "Chicago mu? Babamın konferansta konuşma davetini geri çevirmesinin nedeni? Başaramayacağını düşündüğümüz için değil, seni koca ahmak, daha ziyade senin için saçma sapan, abartılı bir parti planladığımız içindi."

Brexton muhteşem bir gülümseme ve parti kornasını çalarak, "Her gün doğum günün olmuyor," diyor.

"Babam St. Cloud'un çatı katındaki barı ayırttı. Bütün arkadaşların davetliydi." Chase omuz silkti. "Ve seni sevmediğimizi düşündüğün için Kaliforniya'ya kaçtın. Ne kadar sinir bozucu bir küçük kız kardeş davranışı."

Hepimiz gülüyoruz. Bu küçükken kullandığı bir numara olabilir. Evin önündeki kaldırıma kaçır gibi yapar, böylece gittiğini fark ederdik ve sonra onu ne kadar çok sevdiğimizi ve asla gitmesini istemediğimizi söyledik.

"Sen bir veletsin," diyorum ama etrafımdaki sevgiye bakınca göğsüm daralıyor. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Babama dönüyorum.

bu noktaya kadar sessizdi. Her zamanki gibi geride durmuş gözlemliyordu. Ona doğru bir adım attım. "Baba-ben-ben bile bilmiyorum-" Beni dünyadaki tüm kötü şeyleri unutturan o muhteşem ayı sarılmalarından birine çektiğinde sözlerim kesiliyor.

Finn'le ilgili her şeyin kafama girmesine izin verdiğimi, acımı sevdiğim insanlara karşı kullandığımı fark etmemi sağlayan türden.

Ve beni sevenleri.

"Nasılmış benim kızım?" diye soruyor geri çekilip yüzümü ellerinin arasına almadan önce. "İyi görünüyorsun. Sanırım dolaşmanın karşılığını aldın." Gözlerimden yaşlar süzülürken göz kırıyor.

Onun sevgisinden -ailemin sevgisinden- nasıl şüphe edebilirdim? Hissettiğim acı, yaptığım yersiz varsayımlar ... ve burada benim için bir sürprizin arkasına saklanıyorlardı. Benim gidip mahvettiğim bir sürpriz.

"Ben iyiyim baba. Gerçekten iyiyim."

Tam o sırada omzunun üzerinden bakıyorum ve Rush'ın Hunter'ın yanında dururken kollarını göğsünde kavuşturduğunu görüyorum. Konuşuyorlar ama Rush'ın gözleri benimkileri buluyor ve gülümsemesi kalbimi aydınlatıyor.

"Bunu biliyor musun, McKenzie?" Ondan Johnny'ye bakarak sordum, o da biliyor olmalıydı.

"Tabii ki yaptım. İyi ki bugün beyzbol maçımız vardı, yoksa bizi evden çıkarıp süsleyebilmeleri için daha fazla sörf dersine yazdırmak zorunda kalacaktım." Her yerdeki balonları ve süslemeleri işaret ediyor. "Tanrı biliyor ya, hayatımda bir daha asla sörf dersi almak istemiyorum."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, bana yöneltilen onaylamadan çok etkileniyorum.
yol.

"Rush McKenzie, tanışın"- Duraklıyorum ve herkese bakmak için dönüyorum. I

Benim için bir baş belası olsalar da, onun başına hiç böyle bir şey gelmediğini fark ettim. Bu yüzden bir sonraki sözlerimi söylerken kesinlikle boğazımdaki kocaman bir duygu yumağının üzerinden geçiyorum. "Lütfen ailemle tanışın."

Kincadenin selamlaşma karmaşasına atıldığı için kargaşa var.
. . . bana çarptığında.

Ben
buradayım.

Rush
burada.

Artık aynı evde kaldığımızı biliyorlar. Aynı çatı altında.

Daha da kötüsü, eve geldiğimizde birinin bizi gözetliyor olması gerekiyordu.

Ve o gözcü bizi öpüşürken görebilirdi.

Ve öpüştük. Lanet olsun.

Eminim varsayımlarda bulunuluyor ve dürtmeler yapıyor.

Yüzüm bunu gösteriyor olmalı, çünkü Chase yanıma gelip beni kendine çekiyor. "Bunu sonra konuşuruz, Lenn. Ama evet, gördüm. Ben gözcüydüm. Şahsen daha da seksi."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

RUSH

LENNOX FARKLI BİR İNSAN.

Hâlâ aynı muhteşem gülümseme, ama sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi görünüyor. Varlıklarının, Kaliforniya'ya gelmeden önce aralarında her ne olduysa iyileştirdiğini varsayabilirim.

"Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup."

Hunter Maddox'un az önce oturduğu sağ tarafıma bakıyorum. Elinde bir bira var ve kız kardeşleri izliyor.

"Öyle görünüyorlar," diye mırıldandım.

"Birbirlerinin etrafında kümelenmelerine ve kendi dillerinde konuşmalarına alışacaksınız. Yarım cümlelik bir şey yapıyorlar ve sonra diğeri yerine tamamlıyor." Bir yudum alıyor ve kıkırdıyor. "Ya da hiç bitirmiyor ama hepsi başını sallıyor çünkü birbirlerinin zihnini okuyorlar. Eğer yardımı olacaksa, bunu yaptıklarında başını salla ve gülümse, senin de anladığını düşüneceklerdir."

"Uyardığın için teşekkürler."

"Kavgalar da normaldir ama kardeşler nasıldır bilirsin." Omuz silkiyor.

"Bir bakıma," diye mırıldanıyorum, Rory'yle yıllar içinde yaptığımız birkaç kavgayı ve bir dakika önce birbirimizden nefret edip sonra nasıl iyi olduğumuzu düşünüyorum.

"Peki başka hangi aile öğütlerini vermeliyim? Kenyon adildir ama ne pahasına olursa olsun kızlarını koruyacaktır. Zamanla, bana yaptığı gibi seninle de küçük bir görüşme yapacağından eminim ve-"

"Ne? Ne demek istediğini anlamıyorum. Kenyon neden-"

"Kızına aşıksın, bu yüzden seninle erkek erkeğe görüşmek isteyecektir."

"Hemen sonuca varıyorsun, dostum. Biz değiliz..." Neden kelimeleri çıkaramıyorum? "Bu sadece ben eve dönene kadar."

Hunter bana bakıyor ve dudakları geniş bir sırıtışla aralanmadan önce yavaşça başını sallıyor. "Ben de aynı şeyi söyledim ve şimdi Dekk' üzerinde bir yüzük var. Tutabilirsin"

Ama bu Kincade kadınları seni bir kez taşaklarından yakaladı mı, bir daha bırakmalarını istemezsin."

"Kahretsin," diyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Maçtan önceki biraların etkisi üzerime çökmeye başlamıştı. Ve tabii ki tam o sırada Lennox arka bahçeden bana bakıyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor.

Hay sikeyim. Kalbim göğsümde dönüyor. *Bu saçmalığa ihtiyacı yok.* Ben de gülümsüyorum.

Hunter sırtımı sıvazlarken öyle bir gülüyor ki beni öne doğru itiyor. "Çok fena sıçtın, McKenzie." Ayağa kalktı ve başını salladı. "Kulübe hoş geldin."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"so . . ." CHASE yeni bir kadeh şarap uzatarak Rush'ın Brexton ve babamla konuştuğu yerden dikkatimi çekiyor. "Herkes meşgulken bu konuşmayı şimdi yapalım mı?"

"Ne konuşması bu?" Masum numarası yapıyorum.

"Rush'la aranızda bir şeyler olduğunun çok açık olduğunu söyledğim yer. Sen de öyle olmadığını ve bunun tamamen profesyonelce olduğunu iddia ediyorsun. Ben de sana yalancı bir sürtük olduğunu söylüyorum, çünkü birine Rush'a baktığın gibi bakamazsın -ya da onu öptüğün gibi-" -uzun, alçak bir ıslık çalıyor- "sadece seks için buradayım havasından daha fazlasını hissetmeden."

"Karmaşık bir durum," diye mırıldanıyorum, bakışlarım tekrar ona dönüyor.

"Her zaman öyle değil mi?" Kıkırdıyor. "İş yönünden dolayı mı karmaşık yoksa kalp yönünden dolayı mı karmaşık?"

"Ondan bir kez bile KSM'ye gelmesini istemedim. MLS'nin beni neden işe aldığına dair gerçeği biliyor ve ona skandal devam ederken evden ayrılmanın kötü bir hareket olduğunu düşündüğümü söyledim, ama ondan benim için Finn'den ayrılmasını istemedim," diyorum ve bunun yeterli bir cevap olduğunu umuyorum.

"Yani onu seviyorsun."

Şarabımı yudumlarken boğuluyorum. Konunun özüne inmeyi Chase'e bırakmalıyım. Rush'a bakarken gözyaşlarım tehdit ediyor. Bir sandalyede rahatlamış, kolunu yanındakinin arkasına dayamış. Kendisi kadar ilgili görünen babamla sohbete dalmış durumda ve aklıma gelen ilk düşünce, ona uyduğu oluyor.

Ne tuhaf bir düşünce ve cevabını aradığımı hiç bilmiyordum.

"Seni ölesiye seviyorum Lenn, ama şu anda biraz açık konuşmaya ihtiyacın var. Ne zaman gerçekten hoşlandığın birini bulsan, özgürlüğünü ve istediğin gibi hareket edebilmeyi sevdiğin gibi saçma bir bahaneyi ilişkinin yürümemesi için bir neden olarak kullanıyorsun. Sadece eğlence için, diyorsun. Sadece harika bir seks. Ama ben

saçmalık diyorsun. Kimsenin size yaklaşmasına izin vermekten çok korkuyorsunuz, bu yüzden yaklaşamayanları seçiyorsunuz."

"Hepiniz bana ne söyleyeceğiniz konusunda bir grup konuşması yaptınız mı, çünkü yemin ederim bu konuşmayı daha önce de duydum," diyorum ve söylediklerinin getirdiği tedirginlikten kaçınmaya çalışıyorum.

"Annemin ölümü hepimizi mahvetti. Birinin size çok yaklaşmasından korkmak doğal bir tepkidir çünkü incinmekten korkarsınız. Ama bir noktada, Lenn, birinin sana yaklaşmasına izin vermelisin. Ama bence Rush zaten öyle. Bence sen bunu kabul edemeyecek kadar korkuyorsun."

O haklı.

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de kendimi tam da onun bahsettiği duruma soktum. Birlikte olmak için gideceğini bildiğim birini seçtim. Şimdi ona aşık oldum ve ölümüne korkuyorum çünkü *gerçekten* de gidiyor.

Rush'ın kahkahası bana doğru gelirken, "Dediğim gibi, karmaşık bir durum," diye fısıldıyorum.

"Ve dediğim gibi, onu seviyorsun." Gülüyor.

Ama bu sefer söylediğinde onu yalanlamıyorum. Bu kez başımı kaldırıp Rush'ı değer verdiğim herkesle birlikte tamamen rahat bir şekilde izliyorum ve her parçam kız kardeşimin söylediklerinde haklılık payı görüyor.

"Aşk olduğunu nasıl anlıyorsun?" Fısıldıyorum.

"O senin başlangıcın, ortan ve sonun olduğunda. Sebepsiz yere onu düşündüğünüzde. O dünyanın bir parçası olmasanız bile onun için dünyayı istediğinizde."

"Bu çok iç karartıcı," diyorum alaycı bir tavırla.

"Doğru, ama eğer gerçek ve doğruysa, sizi o dünyanın bir parçası yapmanın bir yolunu bulacaktır."

Küçük kız kardeşimin söylediği her şey doğrudan isabet alırken bir nefes üflüyorum ve dudaklarımı büküyorum.

"Bu ," diye mırıldandım.

"Aşka bunu söyleyemezsin." Kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Şşş."

"Ne? Burada duran herkesin ikinizin arasında bir şey olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun? Burada birbirlerine kalp gözüyle bakanların sadece Hunter ve Dekker olduğunu sanıyorsan, delirmişsin demektir."

"Ama sana bunu yapmayacağıma söz ve bak ne yaptım."

"Hayır. Bana potansiyel bir müşteriyle yatmayacağına söz vermiştin. Hiçbir yerde birine aşık olmayacağınıza dair söz vermediniz."

Bardağımın kenarından küçük kız kardeşime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bu nasıl oldu?"

"Kendinize sormanız gereken soru bu değil. Kendinize bu konuda ne yapacağınızı sormalısınız."

* * *

"Kadeh kaldırmak istiyorum." Babam elinde şarap kadehiyle oturduğu yerden kalkıyor.

Partideki herkes ona doğru ilerliyor ve Johnny uzanıp elimi sıkıyor. "Umarım gelmelerine izin verdiğim için kızmamışsındır," diye kulağıma fısıldıyor. "Parti gününe kadar eve gitmeye hazır olacağını , bu yüzden onlara buraya gelebileceklerini söyledim."

"Lütfen, özür dileme."

"Ailevi meselelerle biraz uğraştığını biliyorum ve haddimi aşmak istemedim."

"Sen de benim ailemsin, John." Tıkandım. "Buna sandığından daha çok ihtiyacım vardı."

Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Biliyorum. Mutluluktan parlıyorsun."

Bir elini sırtıma koyuyor ve beni ileriye doğru iterek Rush'ın yanında durmamı sağlıyor. bütün gece birlikte değilmişiz gibi davranarak ipte yürümüşüz gibi geliyor. Chase haklıydı. Hepsi biliyor.

Ne olursa olsun, onun gözleriyle karşılaştığımda, her parçam onu görünce ısınıyor.

"Lennox, canım. Kalbimdeki vahşi çocuk. Doğum gününü kutlamak için özgürlüğünden birkaç gün çalmaya geldiğimiz için mutlu mu yoksa kızgın mı olacağından emin olamadığım kızım."

"Neredeyse doğum günü," diyorum herkesin kahkahaları arasında.

"Evet, neredeyse doğum günün. Son zamanlarda en uygun olduğunuz yeri bulmakta zorlandığınızı biliyoruz. Bazen mesele en iyi uyum sağlamak değil, uyum sağladığın zaman dilimine tutunmak ve onu dolu dolu yaşamaktır. Aradığınızı bulacağınızı biliyoruz, tıpkı sizi ne kadar çok sevdiğimizi bilmenizi umduğumuz gibi. İhtiyacınız dolaşın. Uygun olanı bulmak için dolaşın. Sadece

Nerede , her zaman geri dönebileceğin bir evin olacak." Babamın gözleri benimkilere kilitleniyor ve onunkiler de benimkiler gibi gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Doğum günün kutlu olsun, Lennox. Gitmen gereken yerlere git ve bu doğum günün şimdiye kadarki en güzel doğum günün olsun."

Herkes kadehleri tokuşturmadan önce "Duyduk duymadık demeyin," derken babam öne çıkıp beni ayı kucaklamalarından biriyle daha kucaklıyor. Çocukken tüm sorunları çözen ve bir yetişkin olduğumda da hala işleri yoluna koyan sarılmalar. Onlar olmadan kendimi eksik hissederdim.

"Annen seninle gurur duyardı" diyor ve yanağıma bir öpücük kondurup diğerlerinin de bana sevgi gösterebilmesi için geri çekiliyor.

Rush en son sırada. Uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve fısıldıyor: "Mutlu yıllar, Nox."

Yemin ederim ki, herkesin önünde sevgi gösterilerinden ve romantik sayılabilecek her şeyden nefret eden kız kardeşlerinin bu adam söz konusu olduğunda mücadele etmemesini izlerken partide toplu bir sessizlik var.

nasılsa, Rush'la çok doğal görünüyor, gülünç.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

"BU ETKİLEYİCİYDİ." DEKKER KINCADE, sözleşmeli son MLS gösteri maçımı oynadığım stadyumun soyunma odasının dışında duruyor. Takvimde başka etkinlikler de var ama bu son büyük etkinlikti.

"Teşekkürler, ama biraz paslanmış hissediyorum."

"Oh, lütfen," diyor gözlerini devirerek, o kadar Lennox'ça ki, komik.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da yaslandığı duvarı itiyor. Kolları hâlâ göğsünün üzerinde çapraz duruyor ve gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş durumda.

Uh-oh.

Abla-kardeş koruma zamanı.

"Bu doğru. Eve, takıma döndüğümde biraz gecikeceğim." "Yani plan bu mu? Bu sözleşme bittiğinde geri dönmen için yerine getirildi mi?"

"Ortalıkta dolaşan söylentilere rağmen, evet." Başını sallıyor, gözleri yoğun. "Sormak istediğin şey nedir, Dekker? Hunter'ın yanında durmamasının bir sebebi var, bu yüzden en iyi tahminim, kız kardeşinin kalbini kırarsam bir sonraki işimin seninle olacağı konusunda beni uyaracaksın. Bu mudur yani?"

Gülümsemesi dudaklarına yavaşça yayılıyor ama yine de yayılıyor. "Endişelenmeme gerek var mı?"

"İkimiz de bu işe sonunun nereye varacağını bilerek girmiş yetişkinleriz. Acıtacak mı? Beklediğimden çok daha fazla ama ..." Gülümsemeye zorluyorum ama sanırım Lennox da ben de buradan ayrıldığımızda canımızın çok yanacağını biliyoruz. Bunu şimdi bana bakışından anlıyorum. Öpüşünden anlıyorum. Geceleri uyurken ona biraz daha sıkı sarılıyorum, böylece her şeyi hatırlayabiliyorum. "Biz iki farklı dünyada yaşıyoruz. İki farklı ülkede. Profesyonel başarı için yanıp tutuşan iki başarılı insanız."

"Hunter ve ben de öyleyiz."

"Bak" -gülüyorum- "Biz sen ve Hunter değiliz. Biz biziz ve kimsenin bizi kendi yarattığımız kalıptan başka bir kalıba sokmaya zorlamasına ihtiyacımız yok."

"Yeterince makul." Alt dudağını çiğniyor ve aklından neler geçtiğini bilmek için can atıyorum.

"Yolculuğunuzdan keyif aldınız mı?" diye sordum.

"Bu havada kim istemez ki?" diyor. "Hepimiz Batı Yakası'ndaki bazı müşterilerimizle bir araya geldik, ki bu her zaman iyidir, ama en önemlisi Lenn'i kontrol edip iyi olduğundan emin olabildik."

"Peki ya o?" Tüm bu konuşmanın asıl amacının bu olabileceğini fark ederek soruyorum. "Senin gözünde iyi durumda mı?" Başımı yana eğip ona bakıyorum.

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor. "Finn'in ona çektiği saçmalıklar kendine olan saygısını gerçekten zedelemiş. İlk kez kelimenin tam anlamıyla her şeyi bıraktı ve tabiri caizse, kendisine uygun olmayan bir işi kabul ederek meşhur kümeden uçtu."

"Ne? Finn ona ne yaptı?"

"Birkaç ay önceki Las Vegas konferansı mı?" Benim boş bakışlarıma bakıyor. "Kahretsin, özür dilerim. "Boş ver." diye düşündüm.

"Hayır. Bilmek istiyorum."

"Üzgünüm Rush, ama bilmeni isteseydi sana söylerdi." Güldü ve at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Ve şimdi neden söylemediğini anlıyorum. Kahretsin." Benden birkaç adım uzaklaşıyor ve arkasını döndüğünde yüz ifadesinden bir şey anladığı anlaşılıyor. Ya Dekker Kincade ona ne demek istediğini sormamı sağlamak için oyun oynamakta gerçekten çok iyi ya da şu anda tamamen samimi davranıyor.

"Beni aydınlatmak ister misiniz?" Ses tonumda alaycılık çınlıyor.

"Eğer Lennox size söyleseydi, sizi KSM'ye kazandırmak için kirli bir taktik gibi görünecekti. Kirli bir taktik, Finn'in onu birçok meslektaşının önünde yapmakla suçladığı şey de tam olarak buydu."

Vay canına. Kahretsin.

Her şey yerine oturuyor. Lennox'un tüm yorumları. "Onu müşterileri elde etmek için seksi kullanmakla suçlayan o muydu?" Cevabı zaten bildiğimden, senaryoyu kafamda canlandırabildiğimden soruyorum.

Bir grup adam, içki içiyor, ateş ediyor ve Finn onları burnundan tutup tam da inanmalarını istediği şeye inandırıyor. Ve tabii ki,

Lennox'un onları çürütmek için yapabileceği hiçbir şey yok, çünkü zaten kararlarını vermişler.

Daha önce de buna benzer durumlarda bulundum; erkekler konuşuyor, herkes başını sallıyor ve bir sonraki sefer kadını gördüğünüzde fikriniz değişiyor. İnsan doğası böyle.

Ve Finn lanet bir otuzbirci.

Öfkeyle omuzlarımı ve Lennox'un bana söylememekte haklı olduğunu anlıyorum. Haklıydı, çünkü benim ani tepkim o şerefsizi çağırmak, anında kovmak ve sonra da KSM'ye geçmek olurdu.

Sorun mu var?

Bu sadece onun iftirasını güçlendirmeye yarar.

Benimle yattı. Başkaları bizi öpüşürken gördü, benim bunu yapma zorunluluğum sayesinde ve tabii ki durumumuz hakkında sonuçlar çıkarıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Sorunu görüyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor. Sikeyim. Evet.

"İstediğin zaman, istediğin şeyi yapmaktan kurtulabilirsin, bu sorun yaratsa bile, ama yine de para alıyorsun. İnanılmaz yeteneğiniz nedeniyle hala sizi destekleyen bir halk var. Öte yandan Lenn? Zirveye giden yolu beceren bir fahişe gibi görünecek."

O bir sürtük olarak görülecek, oysa hiç de öyle değil.

Sikeyim.

* * *

Ben: Liverpool'dan haber var mı?

Finn: Sanırım gelecek hafta sonuna kadar sana iki teklifim olacak.

Ben: İstediğim sadece bir tane var. Bunun gerçekleştiğinden emin olun. Bu, müşterinin her zaman haklı olduğu kısımdır, bu yüzden onun istediği sözleşmenin peşinden gidersiniz, sizin istediğinizin değil.

Finn: Sakin ol.

Bu senin hala benim menajerim olman şartına bağlı. Boktan koşullar olsun ya da olmasın, bunu gerçekleştir.

Mesajı gnder tuşuna bastım ve Lennox hakkında bir yorum yapması için yalvardım. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. İhtiyacım olan tek şey yumruğumu suratına indirmem için bir sıçrama noktası.

Finn: Anlaşıldı.

Lennox'un yüzüne nasıl bakacağımı ve ona bildiğimi nasıl sylemeyeceğimi merak ederek uzun süre onun cevabına bakıyorum.

Ama Dekker'a tek kelime etmeyeceğime söz verdim.

Ve sözümü tutacağım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENNOX

"Pardon ama buranın benim banyom olduğuna inanıyorum."

Kapı aralığında duran Rush'a bakıyorum, omzu pervaza dayanmış, diş fırçamı tutucuya koyarken gözleri bana odaklanmış.

"Seninki, ha?"

Uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Benim."

Gözlerindeki bakış ve ellerinin belimdeki hissi nefesimi kesiyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Ona daha önce sahip olmuş olmama rağmen arzu nasıl daha da güçlenebilir?

"Bana sürpriz yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve parmak uçlarımın üzerine eğilerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Beni maça götürdüğün için teşekkür ederim," diyor ve öpücüğe karşılık veriyor ama bu sefer elini altından geçiriyor, böylece elleri çıplak tenimde oluyor.

"Muhtemelen sana çok fazla soru soran ve çok fazla varsayımda bulunan meraklı kız kardeşlerime katlandığın için teşekkür ederim."

Ellerimin göğsünün düzleminde özgürce dolaştığı bir öpücük daha.

"Sorun değil."

Ve bu sefer öpücük beni zıplatıyor, böylece bacaklarım Rush'ın beline dolanıyor, o da beni yatak odama götürüp yatağa yatırıyor.

Kasıtlı değildi.

Bunun gerekiyordu.

Ama gün be gün, gece be gece, öpüşe öpüşe ve güle güle, aramızdaki bu şey, eğlenceli ve zamanı dolduracak bir şey olması gerekirken, daha fazlası oldu.

Üşüyen yanlarımı ısıttı ve başkalarının ısıttığı ama hiç yakmadığı yanlarımı tutuşturdu. Rush'a kadar hiç gerçekten yanmamıştım ve o beni nasıl da yakmıştı.

Rush McKenzie'ye aşkıttım.

Ama bunu ona söylememin imkanı yok.

Gidecek kendi kalabalığı alkışlanacak kendi yeri var. Yaşayacak kendi hayatı.

Olması gereken her şey onun.

Gitmesi için onu bırakmam gerektiğini hep biliyordum.

"Hey, iyi misin?" Rush doğru ilerlerken soruyor. Göğsümdeki yanma sadece bir olmamızın tatlı acısını artırmaya hizmet ediyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum eğilip onu tekrar öperken.

"Ağlıyorsun," diye fısıldıyor gözyaşlarımın her bir izini öperek uzaklaştırırken. "Sorun değil." Kalçaları yavaşça benimkilere doğru hareket ederken pazularını kavriyorum.

"Emin misin?" Gözleri karanlıkta benimkileri buluyor.

"Evet." Bir öpücük daha. "Bu gece sana ihtiyacım var, Rush."

"Bana sahipsin, Lennox." Bir kez daha içeri itti ve yavaşça dışarı çekti.

"Bana tamamen sahipsin."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"BURASI GERÇEKTEN MUHTEŞEM."

Babamın sesiyle irkiliyorum ve onu şezlongda oturmuş, şehir manzarasına bakarken buluyorum. "Baba. Ödümü kopardın. Burada ne işin var?" Gölgedeki yerine doğru ilerledim ve yanındaki sandalyeye oturdum.

"Hepimizin burada olmasından bıktığını biliyorum -birkaç günümüz çok fazla- ve dün gece otele dönmeden önce vedalaştığımızı da biliyorum ama eğer sorun olmazsa seninle biraz yalnız kalmak istiyorum. Johnny beni içeri al."

"Tabii ki. Aklında ne var?"

"Sana bir şey vermek istedim." Etrafına beyaz bir kurdele bağlanmış siyah bir kutu çıkarır.

"Bu da ne?"

"Senin için küçük bir doğum günü hediyesi."

"Baba, buna gerek yoktu," diyorum kurdeleyi çıkarırken ve kutuyu açtığımda nefes nefese kalıyorum.

"Bu annenindi. Eskiden o takardı, ben de senin almanın uygun olacağını düşündüm."

Kolyeyi kutudan çıkarıyorum. Sade bir altın zincir, özel bir şey değil, ama ondan sarkan narin tılsım nefesimi tutmama neden oluyor.

Pusulanın gevşek bir versiyonu. Tüylü oklar birbirinin üzerinden geçiyor ve her biri bir yönü gösteriyor. Etrafında, en zarif yazılarla kazınmış gezginlik kelimesinin yazılı olduğu bir bant var.

Parmaklarımı kolyenin üzerinde gezdiriyorum ve şimdiden ona daha çok bağlandığımı hissediyorum. Başımı kaldırıp babamın kilerle karşılaştığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

"Teşekkür . Bu en güzel hediye baba. Mükemmel."

"Senin için öyle, evet." Duygularını burnundan çekiyor ve sonra yüksek sesle iç çekiyor. "Geçen gün Rush havuza atladığında neredeyse boğuluyordum ve göğsündeki o mürekkep karmaşasında da benzer bir görüntü gördüm."

"Dövmelerini mi kastediyorsun?"

"Evet, onları kastediyorum." Sadece bir babanın yapabileceği gibi gözlerini deviriyor.

"Annesi için. Üzerinde pusula olan bir madalyonu vardı. Dövmeyi onun anısına yaptırdı."

"Oh." Basit bir ses ama babamdan duyunca çok daha fazlasını ifade ediyor. Gözlerindeki ifade de bunu destekliyor. Tesadüf karşısında şok olmuş ve acı tatlı bir şekilde, hiç yaşamamış birine anlatması zor bir kaybı anlayan birini gördüğüm için mutlu.

"Evet. Biliyorum. İkimizin de ..." Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Bu arada güzel bir girişti."

"Bununla gurur duyuyorum." Bana göz kırıyor ve sonra ifadesi .

"Eğer onun hakkında konuşmak istiyorsan, tek yapman gereken söylemekti."

"Tamam." Başını sallıyor ve doğru kelimeleri bulmak için bir süre yanağının içini çiğniyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Şu anda ihtiyacım olan o, evet. Bu, birkaç hafta sonra da ihtiyacım olanın o olacağı anlamına mı geliyor? Bilmiyorum." Yalanı yumuşak bir gülümsemeyle yutturmaya çalışıyorum ama babamın bunu yuttuğundan tam olarak emin değilim.

"On altı yaşında değilsin, Lenn. Başının belaya gireceğinden korktuğun için bir erkekten hoşlandığını saklamana gerek yok." Kıkırdıyor. "Hoşlanman sorun değil. İyi bir adama benziyor."

"Sanırım asıl söylemek istediğin şeyi söylemeyerek beni rahat bırakıyorsun."

"Neymiş o?"

"Sana onu işe alacağımı söyledim ve sonunda onunla çıktım. Bu pek de profesyonel bir davranış sayılmaz."

"Bazen hayatın sizin için sizin yaptığınızdan farklı planları vardır." Kaşlarını kaldırıyor ve omuz silkiyor.

"Biriniz bile Esme'nin durumu hakkında tek kelime etmedi." İşte. Sonunda her şey açığa çıktı. Bu konuda babamın yanında yumurta kabuğu üzerinde yürümemin nedeni. "Neden baba?"

"Çünkü tatlım, sana güveniyoruz." Dizimi okşadı.

"Sen ne?"

"Size güveniyoruz. Bu kadar basit. Eğer Rush'ın söylediği kişi olduğunu söylüyorsanız, o zaman size inanır ve bir gazete makalesi yerine sizin kararlarınıza güvenirim."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek başka bir şey yok. Yakalamam gereken bir uçak var," diyor ayağa kalkarken ve sonra eğilip eskiden yaptığı gibi başımın üstünü öpüyor

Küçük bir kızdım. "Mutlu yıllar, Lenn. Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LENNOX

"Bu sefer arabaya bin dediğinde neden beni bir kez daha sahile götürmek için kaçıracığını umuyordum ki?" Nefes nefese kaldım. Runyan Kanyonu'nu yokuş yukarı tırmanışımızdan hiç etkilenmeyen Rush'a bakıyorum.

"Benimle gayet iyi takılıyorsun." Kıcımlı okşuyor. "Ayrıca, egzersiz zihni boşaltmak için iyidir ve dün gece gitmek zorunda kaldığımız o saçma şeyden sonra buna ihtiyacımız var."

Gülüyorum. "Mitzy kesinlikle senin numaranı biliyordu," diyorum MLS'in lig sponsorları için düzenlediği yardım gecesinde bütün gece Rush'ın yanından ayrılmayan küçük yaşlı kadınla ilgili olarak.

"Sanırım kendini on şişe parfümle ıslattı." Alaycı bir şekilde titriyor. "Bahsimiz geçen gece senin sürprizin yüzünden yarıda kesildi. Hadi ama. En üste ilk çıkan alır-"

Uzun adımlarının önünde birkaç adım koşarken, "Bu bebeği ben kazanıyorum," diyorum. Hiçbir kadın Rush McKenzie tarafından dille orgazm edilme şansından vazgeçmeyecektir.

Adamın sahada yetenekleri olabilir ama söz konusu dili olduğunda, yapabildiği diğer her şeyi utanç verici hale getiriyor.

* * *

"Çok güzel, değil mi?" Rush yürüyüşün tepesindeki banklardan birinde yanıma otururken soruyor.

"Başının üst kısmını kalçalarımın arasında görmek için aşağıya baktığımda gördüğüm resim kadar güzel değil," diye kulağına fısıldıyorum.

"İğrençsin Kincade ve buna bayılıyorum."

"Çok teşekkür ederim." Ona doğru bakıyorum ve bana nasıl baktığını görünce gülümsemem kayboluyor. "Sorun nedir?" Hemen soruyorum.

"Ailenle tanışmak harikaydı." Anımsatıcı bir gülümseme veriyor. "Harika bir grupturlar."

"Çok uzun süre sonra seni delirtecekler." Uzandım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Matheson'lar beni yanlarına aldıktan sonra bunun küçük bir tadına baktım." "Mathesonlar mı?" diye sordum.

"Akademi takımına girdikten sonra bir takım arkadaşım vardı. Rory Matheson?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Kesinlikle LFC'de ilk 11 oyuncusu değil. "Ailesi yalnız kalmayayım diye tatillerde beni ailelerinin bir parçası olarak yanlarına aldı. Ama sizin gibi bir şey değildi." Elimini sıktı. "Ondan önce de annemle birlikte her kuruşun hesabını yapardık, böylece hem yiyecek hem de barınacak yerimiz olurdu, tercihen ikisini de aynı anda bulabilirdik."

"Özür dilerim."

Kıkırdıyor. "Sana bunu anlatmamın nedeni bu değil. Tekrar söylüyorum, acımanı istemiyorum Nox, ben ... kahretsin," diye mırıldanıyor ve bir elini saçlarında gezdirip iç çekiyor.

"Rush?"

Dönüp bana bakıyor, gözleri çok net ve odaklanmış, etrafı anlaşılmaz duygularla çevrili.

"Hiçbir şeyden gelmedim. Babam yoktu. Annem çok uzun süre hastaydı, çalışmak bir seçenek değildi ve bu yüzden biriktirdiğimiz az miktardaki para da tükendi. Öldüğünde de kimse tek çocuğuna ne olacağını sormadı. Ben bir apartman dairesinin arkasında bulduğum terk edilmiş bir barakada yaşarken, uzaktaki aile üyeleri beni diğer uzak aile üyelerinin sahiplendiğini düşündü."

"Aman Tanrım," diyorum ama duymazdan geliyorum, çünkü Rush bana bir şey anlatmak istiyor. Ben de dinlemek için buradayım.

"Kuru bir yerdi ve yaşanabilir hale getirdim ama bana ihtiyacım olan şeyi verdi, akademide soru sormadan antrenman yapabileceğim bir adres. Tek amacım futbol oynamaktı. İlk başlarda hastalandığında hayallerim onu bulduğumuz yerden çıkarıp daha rahat etmesini sağlamaktı, öldükten sonra ise beni ayakta tutan tek şey futbol oldu. Yalvardım, ödünç aldım ve çaldım, Lennox. Uyum sağlamış gibi görünmek için sadece kayıp eşyalara bırakılan kitleri de değil. Yiyecek çaldım. Dışarıda bırakılan bozuk paraları aşırırdım. Elimden geldiğince karnımı doyurmak için hırsızlık yapan on beş yaşında küçük bir hırsızdım."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Akademi bursunu aldığımda işler biraz daha iyiye gitti. Kalacak bir yerim ve düzenli yemeklerim vardı. Lotoyu kazanmak gibiydi. Sonra Mathesonlar bir anlamda ailem oldular ve futbol oynamadığım nadir günlerde bana normalliği tattırdılar."

"Neden kimse senin hakkında bunu bilmiyor?" Mırıldanıyorum.

"Benim hayatım iyi hissettiren bir film değil, Lennox. Gurur duyduğum bir şey değil." Sesi utançla kırılıyor ve bu beni neredeyse öldürüyor.

"Sıfırdan dünyanın tartışmasız en iyi futbolcularından biri haline geldiniz. Bu iyi hissettiren bir filmde daha fazlası, düpedüz ilham verici." Ellerimi havaya kaldırdım. Rush McKenzie kadar kendi kendini yetiştirmiş biriyle hiç tanışmamıştım. Nasıl hayatta kaldı? Gelişti mi? Başarmak mı? "İlk sergideki o küçük çocuğun ne yaptığını düşün-"

"Scottie," diyor ve onun adını hatırladığı için kalbim ısınıyor. "Nasıl başardığını bilse Scottie'ye vereceğin umudu bir düşün."

Rush banktan kalkıyor ve geri gelip oturmadan önce birkaç adım atıyor. Belli ki burada başka bir şey var.

"Bana sana güvenmediğimi söylemiştin. Güvenle mücadele ediyorum, Lennox. İnsanların yakınlaşmasına izin vermekle. Özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra. Ama geçtiğimiz hafta sonu benimle paylaştıklarından sonra - aileni ve hayatını- sana bunu borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum ve dokunuşumla onu rahatlatmak için elimi uzatıyorum.

"Başka şekilde ifade edeyim," diyor gözlerime bakarak. "Seni içeri almak istiyorum." Kalbim kabardı. Korkmalı mıyım yoksa sevinmeli miyim emin değilim.

Bu duyguların her biri farklı anlamlar ifade ettiği için ortalarda bir yere razı olacağım.

Korku, onu inciteceğimi bildiğim anlamına gelir. Sevinç, onunla ve ondan daha fazlasını istediğim anlamına geliyor. Ve henüz ikisine de bağlanmaya hazır değilim, çünkü duygusal olarak risk almaktan korkuyorum.

"Rush." Sesim duygu yüklü. "Ne yapacağımı bilmiyorum söyle."

"Bana hata yapmadığımı söyle. Bana Lennox'la konuştuğumu söyle. kadın, ajan Lennox değil. Sana söyleyeceklerimin kesinlikle aramızda kalacağını söyle. Sana güvenebileceğimi söyle."

"Bana güvenebilirsin, Rush." Bu sözlerin taşıdığı ağırlığı biliyorum.

Ve . . . yapıyor. Çalınan kurabiye ve muzdan başlayıp oğlunu kontrol eden bir polis memuruna kadar uzanıyor. Archibald'ın ona verdiği ve şu anda yaşadığı hayatı mümkün kılan zaman dilimine olan sadakati de dahil olmak üzere beni birlikte yaşadıkları geçmişe götürüyor. Helen'in sık sık mücadele eden bir oğlu varken bile onu anne sevgisiyle sarmaladığını anlatıyor. Çaresizce ihtiyaç duyduğu bir anne sevgisi. Başvurabileceği, onu destekleyen ve çok utandığı geçmişini gömmesine yardımcı olan bir aile.

Sonra Esme ve Rory'nin fotoğraflarına geliyor ve kalbim sıkışıyor.

Ergenlik çağındaki bir çocuğun, kendisini bugün olduğu kişi yapan onlar değil, kendisi olduğu halde, hâlâ başkalarına borçlu olduğunu hissetmesinden başka bir şey için değil.

"İşte bu kadar. Her şey bu kadar." Sesi titriyor ve sanki ona farklı bir şekilde bakmamı bekliyormuş gibi bana bakışı neredeyse beni çözüyor. Onu kendime doğru çekip sıkıca sarılmak için kaşınıyorum ama ona karşı hissettiğim ezici şefkat yerine acıma hissedeceğini biliyorum.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Rush."

"Yorum yok mu? Bir şey yok mu?" diye soruyor.

"Senin hakkında daha az düşündüğümü söylememi istiyorsan, o zaman delirmişsin demektir."

"Hayır, Rory'nin suçunu üstlendiğim için bana deli olduğumu söyleyeceğini düşünmüştüm."

"En çok endişelendiğin şey bu mu?"

Bana bakmayı reddediyor. Dizlerinin arasına çömeliyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

Bu tepede yürüyüş yapan diğer herkes için biz sadece göz göze, kalp kalbe yoğun bir sohbet eden bir çiftiz.

Benim için duvarlar yıkılıyor. Çok fazla bilgi yükü altındayım.

Rush uzanıp kolyemdeki tılsımla, kalbinin üzerinde taşıdığına çok benzeyen pusulayla oynuyor dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor.

Geçici ama orada.

"Sözümü tutmak çok daha zor oldu ama o benim en eski arkadaşım. Onun hayatı benim itibarımdan daha önemli. Archibald'a gelince. . lanet olsun, Archibald'ın kariyeri ve başarılı bir seçim benim umurumda değil ya da omuzlarımda taşımam gereken bir şey değil, ama Rory? Rory öyle. Ve Helen. Onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdim? Beni kabul ettikten sonra

Benimle arkadaşlık eden tek kişi Rory iken onu korumak mı? Bana *onların* bir parçası olduğumu söyledikten sonra bile uzun süre bunun gerçek olduğuna inanmadım. Ama Rory denemekten hiç vazgeçmedi. Bırakabilirdi de. Orada zengin olan bir sürü çocuk da vardı. Yine de nereden geldiğimi biliyordu ve bana asla farklı davranmadı. Archibald da Rory'ye karşı nazik değildi ve babasının sürekli bizi kıyaslaması yüzünden Rory'nin beni hor göreceğinden korkardım." Derin bir nefes alıyor ve duraklıyor. "Benden nefret edebilirdi. Ama etmiyor."

Tanrım, bu adam inanılmaz. Söylediklerine bakılırsa, Rory sadakatini hak ediyor.

Ama Rush'ın muazzam fedakarlığını hak ettiğine ikna olmadım. Peki, sadece iyi bir insan olduğu için birine borcunu ödemesine gerek olmadığını nasıl açıklayabilirim? Yine de Rush'a dinleyeceğimi söyledim. Yargılamak bana düşmez.

"Anlıyorum, ama şu anda senin için söz konusu olan şey için yeterince kredi aldığını düşünmüyorum."

"Onun hayatı önemli. Sahip olduğum tek aileyi nasıl yüzüstü bırakabilirim?" Bir çift yanımdan geçerken ikimiz de solumuza bakıyoruz ve el sallayarak selamlıyoruz. Onlar geçtikten sonra Rush konuşuyor. "Esme şehirde." Sanki sonradan aklına gelmiş gibi bir yorum yapıyor. Bana bakıyor, tepkimi görmek için bekliyor. Ona inanıp inanmadığımı görmek için. "Bir yardım konseri için şehirde."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Tam şeffaflık." Biri Manchester United tişörtü giymiş bir grup adam arkamızdaki tepeye tırmanırken beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine indiriyor. "Eğer o buradaysa ve ben de buradaysam, bazı söylentilerin çıkması kaçınılmaz. Belki o zaman basının durumları manipüle etmesinin ve insanların yayınladıkları her şeye inanmasının ne kadar kolay olduğunu görürsünüz."

"Bunu zaten biliyorum," diyorum, söylediği her şeyi, bu yüzden katlanmaya razı olduğu serpintiyi ve karşımdaki adamın inanmazlığını sindirmeye çalışarak. "Bunların hiçbirini bana anlatmak zorunda değildin."

"Biliyorum."

"O zaman neden yaptın?" Fısıldıyorum.

"Çünkü burada bir şey var, Nox. Aramızda öyle bir şey var ki, yetişkin hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum. Sana güvendiğimi bilmeni istedim."

Elimi koyup alnımı alnına yaslayarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bu adama hayranlık duyuyorum. Bir şeyler olduğunu hissettiğini bilmek

Aramızda mı? Veda etmeye hazır olmadığım için bana umut veriyor. Ama ona ihtiyacı olan şeyi verebilirim. *Ona olan inancımı*. "Bana güvenebilirsin, Rush. Söz veriyorum."

BÖLÜM KIRK YEDİ

LENNOX

Rush'ın yumuşak horultuları yanımdayken tavana bakıyorum. Bacağı benimkinin üzerine sarkmış, ciddi bir ahlaki ikilemle boğuşuyorum. Menajer Lennox ile aşık kadın Lennox arasında. Onun kariyeri için en iyi olacağını bildiğim şey ile bizim için en iyi olacağını bildiğim şey arasında.

Sana güvenebileceğimi söyle, Lennox.

Kalbim daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklıkla kabarıyor.

Elbette ailenize duyduğunuz sevgi var, ama Rush söz konusu olduğunda göğsümde hissettiğim bu duygu tamamen farklı bir şey.

Aklım karışıyor.

Esme ve Rory arasındaki dünya öpücüğünün daha fazla fotoğrafı var mı? Bu gece Google aramasında Rory'nin resim üstüne resimlerine baktım ve bunun nasıl olduğunu tam olarak görebiliyorum. Bahse girerim fotoğrafçı adamın Rush olmadığını biliyordu ama Rory'nin elindeki dövmeyi gizlemek için resmi sattı.

Bir pop prensesi ve bir Liverpool futbol yıldızı mı? Tek bir fotoğraf için bir paparazziye ödenen ciddi bir para.

Ajan beynimi kapatmak zorundayım.

O benim müşterim değil.

O benim

sevgilim. O

benim aşkım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUSH

"Bana tüm bu saçmalıkların bittiğini söylemeni istiyorum."

"Merhaba Finn. Seninle konuşmak güzel." Sesini duyunca omuzlarımı deviriyorum. Finn Sanderson'a hiçbir zaman yakınlık duymamıştım ama Dekker'ın ifşaatından beri hiç saygı duymuyorum. Pislik herif.

Lennox'la tanışmadan önce söylediklerini duymuş olsaydım, sorgulamadan inanabilirdim. Söylediklerini doğru kabul ederdim.

Ama onu tanıyorum. Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm, telefonda müşterileri için mücadele kulak misafiri oldum ve onların iyiliği için endişelenmesini izledim. Benden ajans değiştirmemi istemek için her türlü şansı vardı ama yapmadı.

Dürüstlük. Klas. Tutkulu.

Kadın her şeyin amına koyuyor ve Finn'in onun adını lekelemesi, onun da bunu bildiğini kanıtıyor. Ondan korktuğunu. Çünkü o kadar yetenekli olsaydı, onu çamurda sürüklemek yerine onunla eşit bir oyun alanında buluşurdu.

Finn'e içimi dökmek ve onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylememek için mücadele ederken yumruklarım sıkılıyor. Şu anda elinde tutan kişi o ve buna kulak vermem gerekiyor.

Ayrıca, eğer ona bir şey söylersem, bu onun haklı olduğunu kanıtlamaz mı? Beni kendi tarafına çektiğini? Ve ben onunla yattım. Onu çarmıha gerer.

"Ben ciddiym, Rush. Sana iki tane gülünç derecede büyük teklifim var. Şimdi. Biri kamuya açık davranışlarınızla ilgili koşullarla birlikte geliyor, diğeri ise ne kadar vahşi olursa o kadar iyi diyor."

"İpleri ben alırım Finn," diyorum, hangi teklifin ne gibi kısıtlamaları olduğunu şimdiden tahmin ederek. "Cannon'ın teklif ettiği her şeyi takdir ediyorum ve bunun arkasındaki nedeni anlayabiliyorum. Sen de menajerim olarak cevabın neden hayır olduğunu anlamak zorundasın."

"Bu hayatta bir kez yapılacak bir teklif, Rush."

"Ve bu benim hayatım." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Bana Liverpool'un teklifinden bahset."

İç çektiğini duyuyorum ve gözlerini devirdiğini de hayal edebiliyorum. MLS anlaşmasının istediğim şey olduğuna gerçekten inanıyor. Pislik. "Kıçım ve güvenilirliğim şu anda tehlikede. Sen olmadan Premiership'i neden kazanamayacaklarını ve seni takas ederlerse taraftarların neden ayaklanacağını binlerce kez anlattım. Kulüp binasında, sahada ve özel hayatında lanet olası bir koro çocuğu olacağına dair bir aşağı bir yukarı söz verdim."

"Özel hayatım mı?"

"Evet. Bu, takım arkadaşlarının karılarını bir daha sikme demek."

Kıkırdamamda zerre kadar eğlence yok. Aylar oldu, ve kendi menajerim hala bana inanmıyor. Lennox, ben ona gerçeği söylemeden önce bile bana inanıyordu.

O haklı. Bir menajer ile müşterisi arasında güven olmalı ve şu anda hiç güven yok.

Gözlerimin içine baktığı ve benim dürüst bir adam olmadığımı inandığı anda öldü. Ve ben bunu şimdi fark ediyorum.

"Size söylediğim gibi, takım arkadaşımın karısını hiç becermedim. Ama söz veriyorum. Bunu yapmak kolay. Diğer taraftan, basını ve söylentileri nasıl kontrol edeceğinizi çözerseniz herkes mutlu olur."

"Ben ciddiym, Rush."

"Ben de öyle," diye homurdanıyorum. "Sen söz verdin. Ben de sana ve kulübe aynısını yapacağım. Anlaşma nedir?"

"Seth'i takas edemezler ve seni de takas etmeyecekler."

"Harika. Güzel. Benim için sorun değil. Şerefsizce ellerini kendine saklamasını söyleyin, her şey yoluna girecek."

"Ama benim de sizden daha az düşmanlığa ihtiyacım var. Bunu talep ettiler. Ben de söz verdim. Anlaştık mı?"

"Evet." Beklenti içimde titreşiyor. "Şartlar nedir?"

"Sana her şeyi açıklayan bir e-posta gönderdim. Sana uzun vadeli bakıyorlar, Rush. Senin kulübün yüzü olmanı istiyorlar. Bu yüzden bundan sonra saçmalık yok. Artık-"

"Sana zaten söyledim," diyorum, korkutma taktiğine gerek yok. Zaten sevdiğim tek şeyi neredeyse kaybediyordum. Bunu tekrar riske atmamın imkânı yok. "Anlıyorum."

"En azından sırtımı sıvazlamayacak mısın?" Finn soruyor ve ben şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

"Hayır."

"Tanrım, beni rahat bırak, Rush."

"Sözleşmenin mürekkebi kurduğunda sırtınızı sıvazlayacağım." "Lafı açılmışken, imzaladığınızda büyük bir gösteri yapmak istiyorlar."

"Dijital çağdayız, şu elektronik imzalardan birini atamaz mıyız?" I Sor, risk almak istemiyorum.

"Hâlâ son detaylar üzerinde çalışıyoruz. Elime geçer geçmez size iletacağım... ama bu arada ayrıntılar için sıkı durun." Arka planda biri ona bir şey söylüyor. "Gitmem gerek. Yakında konuşuruz."

Finn görüşmeyi sonlandırıyor ve e-postama, sayfadaki şaşırtıcı rakamlara ve ona bağlı yedi yıllık sözleşmeye baktığımda rahatlayarak sırtımı duvara yaslıyorum.

Gözlerim yaşla doldu.

Kendimi aptal gibi hissediyorum ama şu ana kadar transfer edileceğim için ne kadar korktuğumu fark etmemiştim.

Evim dediğim tek ve gerçek yerden atılacağımı.

O anın tadını çıkarmak için bir dakika ayırdım. Rory'nin hayatını kurtarıırken kendi hayatımı mahvetmediğim için şükrediyorum.

Bu kabus sonunda bitti.

Sonra da deli gibi evin içinde dolaşmaya başladım.

"Nox! Lennox?" Tanrım, ona ihtiyacım var.

"Lennox."

"Rush? Ne?" Mutfığa doğru koşuyor ve başka bir şey sormadan onu yakalıyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kahkahası bizi ayırıyor. "Sırf beni öpmek için bana kalp krizi geçirtemezsin," diyor ve sonra bir tane daha almak için gömleğimi çekiyor.

"Beni geri istiyorlar. Liverpool beni geri istiyor. Teklif yapıldı. Sözleşme hazır."

Gözleri benimkileri bulduğunda bir an donup kalıyor ve sonra yüzünü megawatt gücünde bir sırıtma kaplıyor. "Tebrikler." Ellerini boynuma doluyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Senin adına çok mutluyum," diye mırıldanıyor.

"Tanrım," diyor Johnny köşeyi dönerken ve ellerini X şeklinde gözlerinin üzerine koyarken. "Misafirlerim var. Onlar için canlı bir seks şovu yapamaz mıyız? Yani, ben parti çocuğu olarak tanınıyorum ama bu biraz fazla oldu."

"Gösteri olmayacak," diyorum Lennox'u kendime doğru çekerken, ellerim onun arka ceplerine giriyor. "Ama kesinlikle parti olacak."

Johnny'nin gözleri kısılr. "Ne için?"

"Çünkü yakında eve dönüyorum." Johnny bir
çığlık atıp "Liverpool mu?" dedi.

"Liverpool."

"Heteroseksüel ol bebeğim," diye bağırıyor avazı çıktığı kadar. "Alkol
zamanı!" Ve arkasında kim varsa yüksek sesle alkışlıyor.

Ama Lennox'un sözlerini hissetmeyecek kadar kendimi o ana kaptırmış
değilim.

Sarsıntı.

Ben de aynı şekilde hissederken nasıl olabilirim? Nasıl olabilirim ki
Kollarımdaki kadın da artık bana evim gibi geliyor.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

LENNOX

"Buraya yalnız başına gelmenin bir nedeni var mı?" Johnny yanıma oturup kolunu omzuma dolayarak soruyor.

"Sebebi yok," diyorum ve başımı omzuna yaslayarak varlığını memnuniyetle karşılıyorum. "Sadece kararlar alıyorum."

Rush'ın kahkahaları tepedeki hoparlörlerden gelen müzik sesinin hemen üzerinde süzülüyor. İçeride Johnny'nin eve getirdiği arkadaşları ve Rush'ın birlikte oynadığı MLS gösteri takımından bazı çocuklarla bir tür parti veriliyor.

Sanırım langırt üzerinde bir içki oyunu oynanıyor ama emin değilim.

"Bu kararların, şu anda içeride rüzgâra karşı üç yaprak olan adamla bir ilgisi var mı?"

"Belki de."

Esinti yanağımdaki saçlarımı gıdıklarken gözlerimi bir süreliğine kapatıyorum ve kendimi üzgün hissetmeye bırakıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Evet, biliyorsun." Dizini benimkine vuruyor. "Konuş benimle."

"Kendime sadece bu gece için üzgün olma izni veriyorum. Bir kişilik acıma partisi. Ve yarın akşamdan kalma bir şekilde uyandığında, her şey bitmiş olacak."

"Öylece mi?"

"Göreceği şey, evet. Duyguları saklamakta üstüme yoktur Johnny. Bunu biliyorsun." Rush'ın odayı aydınlatan bir sırtışıla mutfığa koşup bana gideceğini söylemesinden bu yana vardığım sonucu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışırken sessizliğe gömülüyorum.

Bunun olacağını zaten bilmiyor değilim, ama kesinlikle bir an için dengemi bozdu.

"Peki planın ne o zaman?" Johnny soruyor.

"Planım sadece eğlenmek. Eğlenmek ve onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak. Pişmanlık duymayacağım bir şey."

"Ah, yani amacın ona aşık değilmişsin gibi davranarak onu *sadece eğlenceli, vahşi seks yapacağımız bir kol mesafesine* geri itmek, değil mi? Bunun gerçekten kalbini koruyacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." *Hiçbir şey kalbimi koruyamaz.* "Ama onun için yapmam gereken bu. Bu onun parlama zamanı ve hiçbir şey onu bundan alıkoymamalı. Suçlu hissetmesine ihtiyacım yok. Yani, bunun için sınırlı bir zaman olduğunu biliyorduk. Bizim için."

"Dijital çağdayız, Lenn. Aradaki mesafeyi kapatabilirsin."

"Söylemesi yapmaktan çok daha kolay." Kıkırdıyorum. "Bir yıldır birlikte olsaydık, evet, yürütmeye çalışmayı hayal edebilirdim, ama bu kovadaki bir damla-"

"Kovada damla olsun ya da olmasın," diyor, "bu duygularınızın meşru olmadığı anlamına gelmez."

"Bak, çabanı takdir ediyorum ama yapacağım en iyi şey duygularımı bir kenara itmek, cesur bir yüz ifadesi takınmak ve-"

"Ve o gittikten sonra hüngür hüngür ağladığında sana sarılacağım."

"Kesinlikle," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

"MLS işi ne zaman bitiyor?"

"Üç gün sonra."

"En azından bundan sonra ve o gitmeden önce birlikte biraz zaman geçireceksiniz. Sizi biraz yalnız bırakmak için çıkabileceğim seyahatler ve görüşebileceğim insanlar var."

"Gereğinden fazlasını yaptınız. Yapacağımız son şey seni kendi evinden atmak olacak."

"İşte buradasınız," diyor Rush, sesi biraz bulanıklaşarak yürürken. "Kız arkadaşımı çalmaya mı çalışıyorsun, Johnny-John?"

"Asla," diyor Johnny, ikimiz de şezlongdan kalkarken. "Bilardoda tüm paralarını kazanmayı bitirdin mi?"

Johnny başını okşayarak geçip içeri girerken Rush mahcup bir sırıtışla "Belki," der. "Hey."

"Hey."

Rush uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Tehdit eden gözyaşlarıyla savaşıyorum ve parmaklarımı sırtına gömüp onu kendime çekme ve asla bırakmama dürtüsüyle savaşıyorum.

Tepemdeki müzik daha yumuşak bir müziğe dönüşüyor ve Rush başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Benimle dans et," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Glyorum ama .

"şu anda bulunduğum yerde faydalanamayacağım kadar çok güzellik var. Gece. Ay. Sen." enemi kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Benimle dans et, Nox."

Ayaklarımız hareket etmeye başladığında kalbim en yumuşak i çekişini yapıyor. Vücut vücud.

Kalp kalbe.

Tutunacak bir anı daha.

Başımı göğsüne yasladığımda, tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine ve fark edilmemesine izin veriyorum.

Sadece bir tane.

Çünkü Johnny haklıydı. Yarın, Rush'ı kol mesafesinde tutmaya başlayacağım.

* * *

"Lennox," diye sesleniyor Rush kanepeye yayıldığı yerden, bacaklarını açmış, kollarını kanepenin arkasına , gece olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmış. "Her şeyi bırak ve gelip bana biraz sevgi göster."

"şu bardak ve şişelerden bazılarını toplayayım," diyorum hasarı incelerken. Ağır bir içki gecesi ydi ama Rush hariç herkesin dışarı çıkıp partiye başka bir yerde devam etmek istemesine yetecek kadar ağır değildi. "Sabah yapmak isteyeceğim son şey bu olacak."

"Bırak onu." Rush'ın ayakları yerde takırdıyor. "Johnny'nin hizmetçileri var. Benim de hizmetilerim var. Senin hizmetin var mı?" diye soruyor beni belimden tutup şakacı bir şekilde kendine doğru çekerken. "Eğer yoksa, bir tane hak ediyorsun. Bir tane olmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler." Ben yürümeye devam etmeye çalışırken elleri gğslerimin üzerinde gezinirken gülüyorum. "Ama evim küçük ve nadiren orada oluyorum."

"Lennox," diyor ben buz kovanı ve yanındaki birkaç bardağı alırken ismimi bir ilahiyle tekrarlayarak. "Beni görmezden geliyorsun." Yolumu kesmek için önüme geçerken bir ocuk gibi surat asıyor.

"Bırak ben alayım, sarhoş ocuk."

"Siz Amerikalılar ve ," diyor, elimdeki kovadan bir buz küpü koparıp üstümden aşağı atmaya çalışmadan önce. "Buzunuza bana aşık olduğunuzdan daha çok aşıksınız."

Ve kelimeleri duyduğumda, onları oldukları gibi kabul ediyorum: sarhoş ve aşk kelimesi tam da onun söylediği gibi. Ama küçük bir parçam bunu duyunca ölüyor. Bunu gerçekten duymak isteyen bir yanım.

"Hepiniz buza aşık olacağımı söyleyip durdunuz, ama dişlerimi acıtmak dışında, bence siz delisiniz."

Aklıma bir fikir gelince dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bahse girerim şu anda sana onu sevdirebilirim."

"Sen delisin."

Ama önünde diz çöktüğümde, kesinlikle dikkatini çekiyorum.

"Nox?"

"Mmm?" çıkarıp kalçalarının üzerinden aşağı çekiyorum, böylece sertleşen siki serbest kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Aşağı uzanıp shaftının tabanını tutarken gülümsemesi şakacıdır.

"Seni için aletini emiyorum." "Bu durumda, konuşmaya başlayacağım."

Ama dudaklarımı sikinin etrafına yerleştirip ağzımın ve dilimin ılık, ıslak sıcaklığını uyguladığımda, odayı sadece boğuk bir çığlık doldurana kadar kelimeleri onu hayal kırıklığına uğrattırıyor.

"Nox. Evet." Eli başımın arkasına doğru uzanıyor ve ben onu olabildiğince derine sokarken at kuyruğumun etrafını sıkıyor, sonra da geri çıkarken olabildiğince sert emiyorum.

Tadı dilime vurdukça inleyerek, tüm sürece yeniden başlamadan önce tepesindeki yarığı yalıyorum.

Nefes alışımın sığılaştığı, elinin başımı yönlendirmeye yardım ettiği ve destek için sırtını duvara yasladığı noktaya kadar onu yavaşça çalıştırıyorum.

Bir elim boyunun üzerinde gezinirken, diğer elimle buz kovalasına dalıyor ve bir küp buzdu dudaklarıma götürüyorum.

Rush'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Dilimdeki buz küpüyle onu ağzıma geri soktuğumda odayı bir tıslama dolduruyor.

Ateş ve buz.

Zevk ve acı.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hislerinin saldırısı karşısında kelimelerini kaybediyor. Başı geriye düşüyor ve eli kafa derime doğru geriliyor.

Kalçalarının arasındaki pozisyonumdan muhteşem görünüyor. O seks, arzu, baştan çıkarma ve aşk.

Tam farkına vardığımda ve gözlerim dolduğunda -ayrıldığında ne kadar harap olacağımı anladığımda- beni daha hızlı hareket etmeye, daha sert emmeye teşvik ediyor. Sonra tüm vücudu geriliyor ve kendini boğazımın arkasına boşaltıyor.

Bana bakana kadar göğsünün kabarmasını ve kaslarının birer birer gevşemesini izliyorum, sikinin hala elimde olduğunu ve biraz şişmiş dudaklarımda bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Buz hakkında şimdi ne hissediyorsun?" Utangaç bir şekilde sordum.

Ayağa kalkmama yardım edip beni dudaklarımdan öpmeden önce kahkahası öyle bir çınlıyor ki aleti bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Bayan Kincade, bu konuda fikrimi değiştirdiğime inanıyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"YANI BU KADAR MI? Sözleşmeyi aldınız, paramı aldınız ve hiçbir sözünüzü yerine getirmediğiniz öyle mi?"

Kafamı kaldırdığımda, Cannon'ın dudaklarında bir gülümsemeyle orada dikildiğini görmeyi umuyorum, ama o çok ciddi ve bu beni ürkütüyor.

"Pardon?" Kelimeleri kısmen gülerek çıkarıyorum. "Rush'ı elde etme arzunu anladığımı ama bunun işe yarayacağını düşünmediğimi sana açıkça söyledim. Yine de denememi söyledin. Denedim Cannon. Gerçekten denedim ama onun kalbi başka yerde." *Ve onu suçlayamam.* "Bunun için üzgünüm, ancak lig için oyuncu savunuculuğu konusunda bazı olumlu ilerlemeler kaydettiğimizi düşünüyorum. Yarattığımız planların bazı büyük faydaları olacak-"

"Demek söyledikleri kadar iyi değilmişsin." Sesinde hiç beklemediğim bir öfke vardı.

"Özür dilerim. Anlamıyorum-"

"Seni dedikodular yüzünden işe aldım. Finn bana oyuncularla yattığını ve onları çalmak için saçma sapan oyunlar oynadığını söyledi. Onun senden nefret ettiği şeye ben güveniyordum. Ve sanırım o kadar da iyi değildin, çünkü Rush seni aldıktan sonra bile kalmadı."

Orada öylece duruyorum, çenem gevşek, öfkem vücudumun her zerresinde ateşleniyor. "Beni ne için tuttunuz?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Onunla uyu. Onu burada tutmak için sahip olduğun büyüğü şeyi kullan. Yemi yutması için onu yeterince zorla. İmzayı attığı anda ondan ayrılmış olman umurunda bile değil... ama en azından bunu yapamaz mıydın?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onu burada tutmak için elindeki büyüğü şeyi kullan. Yemi yutması için onu yeterince zorla.

Ne oluyor lan?

Spor yönetiminde gerçekten ruhu berbat ya da iğrenç olmayan bir adam var mı? Aslında Finn'in sözlerinin gerçekleşeceğine güveniyordu. Pusuda bekleyen bir kaplan gibiydi. Aşağılık.

Babam haklıydı. Kız kardeşlerim haklıydı. Cannon aşağılık bir piç.

"Seni orospu çocuğu."

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Oyun oynadığı için bir erkeği suçlama."

"Ve bir kadını da gördüğünde bir pislik olduğunu anladığı için suçlama. bir tane."

Eşyalarımı olabildiğince hızlı ama sakın bir şekilde alıyorum, çünkü beni ele geçirdiğini düşünmesini istemiyorum ve sonra arkama bakmadan ofisten çıkıyorum.

Sadece otoparkta arabamın içindeyken camlarımı açıp avazım çıktığı kadar bağırarak öfkemi dışarı vuruyorum. Beni kullanmaya çalıştı. Bana hiç saygısı var mı, yoksa hep saçmalıyor muydu?

Tanrım, Rush'ın İngiltere'ye dönmesine ve MLS'e hiçbir şekilde dahil olmamasına sevindim. Ve Cannon Garner oradayken gelecekte MLS ile ilgili bir şey yapmaması konusunda onu uyaracağım. Piç kurusu.

Beni sadece lanet bir fahişe olarak görüyor- Ve sonra bir şey fark ettim.

Bilmeden, hepsinin yanıldığını kanıtladım.

Rush'la yattım ama profesyonel olarak hiçbir şey başaramadım. Bir kahkaha patlattım.

Ve sonra başka bir şeyi fark ettim. Bu konuda son gülen kişi olmak benim için tamamen sorun değil.

Pislik Garner bana boşu boşuna bir sürü para ödedi. Aman

Tanrım, kız kardeşlerim buna bayılacak.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"BUGÜN NE YAPMALIYIZ?" Başımı Rush'ın koluyla göğsünün arasına sokmuş, ikimizin de ellerinin birbirine değdiği yere bakarken soruyorum.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor sabahın ilk ışıkları panjurların aralıklarından süzülürken. "*Bu. Bunu* bütün gün yapalım."

"Ne?" diye soruyorum. Gülümsemem yayılıyor, çünkü bütün gün yapmak istediğim şey tam olarak bu, onunla birlikte olmak. "Yapabileceğimiz bir sürü şey var. Bir sanat müzesinde kaybolmak gibi."

"Sikeyim hayır." Kısmen üstüme gelecek şekilde dönüyor. "Senin içinde kaybolmayı tercih ederim." Sırıttıyor ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni şefkatle dudaklarımdan öpüyor.

Ama biz bilmiyoruz.

Günlerimiz azaldı. Tam olarak on. Uzanıp alnındaki saçlarını taradığımda ifadesi yumuşuyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Bu konu hakkında hiç konuşacak mıyız, Nox?" Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor ama gözlerime bakmak için geriye doğru eğiliyor. "Ne zaman seninle konuşmaya çalışsam, bunu bir şakaya dönüştürüyorsun ya da ben susana kadar beni öpüyorsun."

"ne var ki?" Fısıldıyorum. "Senin geri dönmen gereken inanılmaz bir hayatın, performans sergileyeceğin bir kalabalığın var ve benim de geri dönmem gereken bir hayatım var. Bu işe başlarken neye bulaştığımızı biliyorduk ve artık vites değiştirmek için çok geç." Bu sözleri elimden geldiğince kararlı bir şekilde söylüyorum. Kalbim göğsümde biraz daha kırılıyor.

"Molalarda buluşabiliriz. Tatile çık. Bilmiyorum, ama-" "Ve kısa süre sonra bu, sadece bizim yaptığımız telefon görüşmelerine dönüşecek Böylece birbirimizin duygularını incitmemiş oluruz ve seyahatler hakkında konuşulur ama asla planlanmaz." Yüzünü çerçeveleyorum ve gözlerime bakabilmesi için alnımdan itiyorum. "Pişman değilim, Rush. Belki de hayatımızın bir sonraki aşamasında bize yardımcı olması için ihtiyacımız olan şey buydu. Belki de iyileşmek ve ilerlemek için ihtiyacımız olan şey buydu."

"Ama ya-"

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımla sözlerini bastırıyorum. Boş vaatleri susturmak ve göğsümdeki ağrıya geçici bir merhem yaratmak için.

Eli vücudumun yan taraflarında geziniyor, atletimi de onunla birlikte itiyor.

Sonra ikimizin de telefonu çalmaya başlıyor. Ve biri durur durmaz, diğeri yeniden başlıyor.

Önce gülüyoruz, ama sonra her seste bir şeyler anlıyoruz.

Rush telefonuna ilk uzanan kişi oldu.

BÖLÜM ELLİ İKİ

RUSH

Telefonumun ekranındaki isim kalbimi durduruyor.

"Rory! İyi misin? Neyin var?" Ben bağıırken Lennox'un telefonunu alıp parmağını kulağına götürerek odanın diğer tarafına geçtiğini görüyorum.

"Haberleri gördünüz mü? Sosyal medyayı? Finn seni aradı mı?"

"Hayır. Sen ne-"

Ve tam o anda, Lennox telefonunu önüme uzattı.

Aman Tanrım. Esme. Esme'nin bir gözü mosmor ve şişmiş halde çekilmiş bir fotoğrafı var. Kameradan da saklamaya çalışmıyor.

Görüntü en hafif tabirle şok edici, ancak kalbimi durduran üstündeki yazı: *Rush McKenzie Fizikselleşiyor.*

"Hayır. Hayır. Hayır." Kelimeler dudaklarımda tekrar tekrar yinelenirken başımı sallıyorum.

"Rush? Orada mısın? Rush?"

"Okuyorum." Tek söylediğim bu. Lennox'un telefonunu alıp okumaya başladığımda tek söyleyebildiğim bu.

Pop yıldızı Esme ile futbol yıldızı Rush McKenzie arasında yaşanan ve Liverpool organizasyonunu sarsan ateşli ilişkinin son hikâyesinde, yeni ve rahatsız edici bir ifşaat ortaya çıkıyor. Sahadan çok daha fazla yerde fiziksel temas kurmayı seviyor.

Daily Mail, Esme'nin eşi Liverpool kaptanı Seth Haskins'e ulaşarak bir açıklama yapmasını istedi. "Eşim bir yardım konseri için Los Angeles'tayken McKenzie'ye ilişkilerinin bittiğini bildirmiş. Onunla teması kesmesini söyledi. Onunla birlikte olma girişimleri oldukça umutsuz ve sürekli hale geldi. Eşim ona farklılıklarımızı aşmaya karar verdiğimizde öfkeden deliye döndü ve ... sonuç olarak ona ne yaptığını görebilirsiniz."

Daily Mail Haskins'in suçlamalarını doğrulayamıyor ya da yalanlayamıyor, ancak McKenzie ve Esme'nin birlikte özel bir an yaşadıklarını gösteren fotoğraflar ortaya çıktı

Haziran ayında bir balkonda. O andan bu yana Liverpool organizasyonu, kulüp binasında yaşandığı söylenen bir kavga daha yaşanmadan iki yıldızını aynı sahada nasıl tutacaklarını düşünüyor.

Haskins, "Eşime yaptıklarından sonra onunla sahaya çıkmayı reddediyorum ve kulübün de bunu bildiğinden emin oldum" dedi.

İçerideki kaynaklara göre Liverpool bu yeni gelişmeyle ilgili olarak yarın sabaha kadar bir açıklama yapacak. Aile içi şiddete karşı katı bir toleransları olmadığını düşünürsek, bazı değişikliklerin söz konusu olabileceği düşünülebilir.

Makaleye bakıyorum ve tekrar okuyorum. Lennox'a baktığımda bilgisayarının başında hararetle bir şeyler yazıyordu. Rory adımı defalarca tekrarlıyor, sonunda farkına varıyorum.

"Seni sonra ararım." "Hayır.

Bekle."

"Rory," diye .

"Bırakın beni-"

"Sence de yeterince lanet yapmadın mı?" Ona bağıyorum. "Seni geri aramak zorundayım."

Telefonu bırakıp gözlerimi kapattığımda dünyam altımdan kayıyormuş gibi hissediyorum.

Henüz kontratı imzalamadım.

Cep telefonum yatakta yanımda çalışıyor.

I. Yapmadım. İmzaladım.

İmzalamadım. Sözleşme. Ve tekrar çalışıyor.

Lennox'un bana yardım ettiğini düşündüğüm dünya yeniden alt üst oldu. Sevinçten umutsuzluğa.

Ve daha fazla çınlama.

Kulübün aile içi şiddet konusundaki tutumunu biliyorum. Mahkumiyetten sonra takım arkadaşlarının sözleşmelerinin feshedildiğini gördüm.

Tek duyabildiğim kulaklarımdaki nabzımın gürültüsü. Tek hissedebildiğim göğsümde çarpan kalbim. Oda etrafımda sallanıyor.

"Ben Finn. Cevap vermen gerekiyor." Lennox telefonumu tekrar elime tutuşturuyor ve kendi telefonunu benimkinden alıyor. "Bana bak," diyor ve ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. "Bunu çözeceğiz ve gerçeği ortaya çıkaracağız. Bu sözleşmeyi kaybetmeyeceksin."

Başımı sallıyorum ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor.

"Telefona cevap ver, Rush."

Parmağımın bir hareketiyle cevap veriyorum.

"Finn." "Ne oluyor lan?" Şimdi çok .

"Ne demek istiyorsun, ne oluyor lan? Bu bir kar işi, Finn. Haskins Liverpool beni tuttuğu için kızgın ve kontratımı sabote etmeye çalışıyor-"

"Gözü morarmış, McKenzie. Los Angeles'taydı, Rush. Bu kamuoyu algısının etrafında nasıl dönüyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, her hecesinde hayal kırıklığı var.

"Üç hafta önce buradaydı. Buradayken onu görmedim ve görseydim paparazziler bunun fotoğraflarını gösterirdi. Ayrıca, üç hafta önce ona elimi sürmüş olsaydım, morlukların bu kadar taze olacağını gerçekten düşünüyor musun?" Yataktan kalkıp koridorda ilerliyorum, öfke ve inançsızlık beni yiyip bitiriyor. "Haskins'e ve bu makaleye itibar ettiğin için de siktir git."

"Biri yapmış olmalı." "Seth yaptı!"

Bağırıyorum.

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben biliyorum. Çünkü diğer oyuncular onu daha önce ona vururken görmüşler. Çünkü . . ." Rory gördüğü için desem bile, yine de hiçbir ağırlığı olmayacaktı. "Sadece bana güven."

"Sana güvenmek mi? lazım."

"Hayır. Lanet olası ajanım olarak bana inanmalısın. Esm'eyle bir ilişkim olmadı. Ve ona vurmadım."

"Acele et-"

"Sikerim böyle işi. Bana her röportajı bul. O orospu çocuğunu gömeceğim."

"Hayır. Yapmayacağın şey doğrudan basına gitmek. Ben bir plan hazırlarken ve kulübün ne öğrenirken sen de oturup beklemelisin. Dinliyor musun, Rush? Tek bir şey bile yapma."

"Evet. Seni anlıyorum." Ancak görüşmeyi sonlandırdığımda, bu kez yapılması gerekenin beklemede kalmak olduğuna o kadar da ikna olmuyorum. Elbette, ilk seferinde dinledim ve sonunda her şey yoluna girmiş olsa da, adım asla temize çıkmadı. Ve şimdi de bu. Bu benim itibarım ve kariyerimden daha fazlası. Bu benim bir erkek olarak kim olduğumu sorguluyor.

Benim lanet karakterim üzerine.

Ben kadınlara vuran bir korkak değilim.

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke ve inançsızlık her yerimi ele geçiriyor ve felç ediyor.

Johnny'nin evinin üçüncü katının sahanlığında duruyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, ellerimi korkuluklara dayıyorum ve kafam lanet olası her yerde.

"Rush." Lennox'un sesi bana doğru geliyor. Döndüğümde onu bir kulağında cep telefonu, diğer elinde dizüstü bilgisayarıyla bana doğru yürürken buluyorum. Üzerinde hâlâ uyurken giydiği şortu var ve saçları dağınık bir şekilde tepesinde duruyor.

"Senin için Heathrow'a bir uçuş ayarladım. Toparlanmaya başlamalısın çünkü dört saatten az bir süre sonra kalkacak ve Los Angeles trafiği yüzünden çok sıkışık olacak. Londra'da Esmе anlaşmasıyla ilgili neler olup bittiği üzerinde çalışan adamlarım var. Bu işi çevirmek için çalışabileceğimiz açılar ve-"

"Finn bana sıkı oturmam gerektiğini söyledi."

"Sikeyim Finn'i ve onun oturuşunu," diyor ve beni kolumdan tutup evin bizim kanadına doğru çekiyor. "İnsanların seni görebilmesi için hemen evde olman gerekiyor. Ne kadar gözlerden uzak olursan, bu saçmalığa inanmaları o kadar kolay olur. Ayakların yere basar basmaz bir basın toplantısı düzenlemelisin."

"Ne demek için? Daha önce fotoğrafı kabul etmemişken birdenbire bunu nasıl kabul edebilirim? Nasıl-"

"Rory."

Odamdaki dolapları açıp bavulları çıkarmaya başladığında durup ona bakıyorum. "I-"

"Evet, Rush. Yapmak zorundasın."

Ve onun haklı olduğunu biliyorum. Bunu düzeltebilecek tek kişinin o olduğunu şu anda her şeyden çok biliyorum.

"Lennox." Onun adı bir iç çekiş ve yalvarışın birleşiminden oluşuyor. "Onlara söz verdim," diye fısıldıyorum. Kendimi kurtarmak için arkadaşşıma nasıl ihanet ederim? Nasıl ...

Lennox yanıma geliyor ve daha önce hiç görmediğim bir açıklık ve kararlılıkla gözlerimin içine bakıyor. "Bana bir keresinde kimsenin senin için savaşmadığını söylemiştin. İzin ver senin için savaşayım Rush. Sana inanmama ve seninle birlikte savaşmama izin ver."

Sözleri beni derinden, uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir yerden vurdu. Kelimeler bulmakta zorlanıyorum.

"Açlıktan ölmek üzere olan bir on beş yaşında bir çocuk kimseye borçlu değildir, Rush.

Özellikle de dürüstlüğü ya da kariyeri pahasına değil." "Ama o gün sayesinde şu an bulunduğum yerdeyim."

"Senin sayende buradasın, Rush McKenzie. Kararlılığın. Cesaretin. Yeteneğin. İyiliğin. Kim olduğun ve nerede olduğun senin sayende, başka hiç kimse değil." Sesi aciliyetle yükselirken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Sana yalvarıyorum. *İzin ver. Bana. Savaşmama. İçin. Senin için.* Sen savaşmaya değersin."

Bana her parçamı sahiplenene bir şekilde ve birine karşı hissetmeyi hiç beklemediğim bir şekilde bakıyor.

İç çekişim kalbim kadar ağır. Ona teşekkür etmek istiyorum. Ona futbol dışında hayatıma giren en iyi şey olduğunu söylemek istiyorum. Ona benim için savaşmasını sevdiğimi söylemek istiyorum. *Benimle birlikte.* Ama boğazım düğümlendi. Ruhum ezildi. "Yapman gerekeni yap."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

LENNOX

"NE YAPMAN GEREKİYORSA YAP."

Rush'ın sözleriyle harekete geçiyorum. "Toplanman gerek. Gerisini ben hallederim."

Ve sonra aklıma geldi. Esmen'in fotoğrafındaki zaman damgası nerede? Üç hafta önce buradaysa, Rush ona vurduysa morluklar solmuş olmalı. Yani eğer fotoğraf bu hafta çekildiyse, Rush olmasının imkanı yok.

Sonra, Lenn. Onu o uçağa bindirin ve sonra da bunu çürütmenin yollarını bulun.

Sonraki on beş dakika onun toparlanması ve benim bunu düzeltmek için başka ne yapabileceğimi bulmaya çalışmamla geçti. Finn'i de bu işe dahil etmem gerektiğinin, Rush'ın iyiliği için ona olan nefretimin bir kenara bırakılabileceğinin farkındayım ama Finn'i siktir et. Onu da Rush'a olan güvensizliğini de sikeyim. Telefonun diğer ucunda benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Bu bir bekle ve gör operasyonu değildir.

Bu, *boğayı boynuzlarından tutup önüne kırmızı bir şey atma* anıdır.

Ve şu anda o kadar öfkeliyim ki bu hücumla liderlik edeceğim. Finn'e kızgınlım, Rory'ye öfkeliyim ve Esmen'in sessizliği beni çileden çıkarıyor. O da en az Rory kadar suç ortağı değil mi?

Bundan önce neden konuşmadığını anlıyorum, ama şimdi? Şimdi Rush'ın bunun cezasını çekmesine izin mi verecek?

Los Angeles'ta Haskins'ten uzaktayken bir şeyler söyleyebilirdi. Evinden beş bin mil uzakta bir ülkede güvenli bir şekilde saklanırken, kendisini döven kocası hakkında uzaklaştırma emri çıkarttırabilirdi. Ama hayır, sessiz kalarak masum bir adamın ateşe atılmasına izin verdi. İlişki bir şeydir, ama taciz? Karakterine yapılan bu saldırı? Onun ruhuna?

Bu içler acısı.

Öfke, hiddet ve kızgınlık içime işliyor ve bu yetersiz bir ifade.

"İhtiyacım olacak ..." Talimatlarla birlikte Rush'ın odasına girdiğimde ve onu yatağının kenarında oturmuş, tamamen bitkin görünürken bulduğumda sözlerim kayboluyor. "Hey? İyi misin?"

Düzeltilmek ve çözmek için kendi adrenalininimin üzerinde, odayı geçip ona doğru gidiyorum. Bir kol mesafesine geldiğimde beni kendine doğru çekiyor, kalçalarım onunkilere değiyor ve sonra kollarını bana doluyor ve sarılıyor.

İlk başta ne yapacağımı şaşırdım. Rush her zaman çok güçlü, canlı bir varlıktır, bu yüzden onu bu kadar ... savunmasız görmek beni şaşırtıyor.

Gözleri benimkilere bakabilsin diye başını kaldırına kadar parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Onun gözlerinde bir sürü duygu yüzüyor ve çözülemeyen her biri kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Sana ihtiyacım var, Nox. Şu anda. Sadece sana ihtiyacım var."

Dudaklarım yavaş, acı-tatlı bir öpücükle onunkileri bulurken kendimi alçaltıp kalçalarına oturuyorum. "Bana sahipsin," diye fısıldıyorum. *Tamamen.*

Sessizce hareket ediyoruz. Benim hareketim, onun tepkisi. Benim nefes verişim, onun bir sonraki nefes alışı. Birbirini bulan iki yabancı. Bir şekilde bir bütün oluşturan iki kırık yarım.

Gömleğim başımın üzerinde, elleri göğüslerimde. Beni yere yatırmadan önce kıyafetlerimizi yere itti. Dudaklarımız sanki artık olmayacak bir şeyi telafi ediyormuş gibi tekrar tekrar buluşuyor.

Çünkü bu bizim vedamız.

Yüksek sesle söylenmesine gerek yok. İçime girdiğinde ikimizin de çıkardığı yumuşak iç çekişte. Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini öperken dudaklarının yumuşaklığında. Sanki hiç bırakmak istemiyormuşuz gibi parmaklarımızı birbirine kenetlemesinde. Bedenlerimizin zaman kadar eski ama bizim için son derece özel bir eylemde birbirine nasıl uyduğudur.

Sabah güneşinin altında, gözlerimiz birbirimizin gözlerine kilitlenmiş, hiçbir aciliyet hissi duymadan sevişiyoruz, dünya etrafımızda yanıp kül oluyormuş gibi hissetmemize rağmen.

Ama şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Kalbimi kırmasını isteyeceğim başka kimse yok.

Alınlarımız birbirine değerken bedenlerimiz birlikte hareket ediyor ve duygularımız nefes almanın neredeyse acı verici olduğu bir noktaya kadar kabarıyor.

Orgazmımdaki ani zevk yükselişini sadece kalp ağrısını bir anlığına bastırabildiği için hoş karşılıyorum.

Sadece bana Rush'la ilgili bir anı daha verebildiği için. Hatırlanacak bir his daha. Yaşanacak bir an daha.

Başının etrafında bir hale gibi duran güneşle ona bakıyorum. Gözleri hissettiğim her şeyi yansıtıyor ve bunun benim için yeterli olduğu fikrine tutunmak zorundayım. *Öyle olmak zorunda.* Ve bu fikre sonuna kadar sahip çıkarak öne doğru eğilip Rush'ın göğsündeki pusula dövmesine bir öpücük konduruyorum.

Dolaşanlara.

Hayatta nereye gidersem gideyim, her zaman doğru olana giden yolu bulmamı . Bu onun pusulasıydı, böylece yolumu asla kaybetmeyecektim.

Tek umudum bir gün bana dönüş yolunu bulması. Doğru olana.

Çünkü onu tüm kalbimle seviyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

RUSH

ARZU, ilk elden bildiğim ve anladığım bir şeydir. Oynamak, kazanmak, yaşamak... bir kadına sahip olma arzusu. Basit, temel, erkeksi istekler.

Ama pistte oturmuş kalkışı beklerken, şapkamı alnıma indirmiş ve gözlerimi kapatmışken, Lennox Kincade'de daha önce arzunun ne olduğunu gerçekten anlayıp anlamadığımı sorgulamama neden olan bir şey olduğunu biliyorum.

Hiçbir fikrim olduğunu sanmıyorum.

O resme girmeden önce, arzunun neden olduğu hisleri beni geçmişimden uyuşturmak için kullandım.

Ama belki de yer burasıydı. Belki de hep hissizdim.

Ve belki de, sadece belki de, bana yeniden hissettirmesi gereken Lennox'tu.

Beni tekrar yaşatmak için.

Başından beri yaşadığımı sandığım şeyin aslında sadece var olmak olduğunu fark etmek.

Uçak kapıdan uzaklaşıyor ve evi ne kadar özlesem de, hemen oraya gidip işleri yoluna koymaya ne kadar ihtiyacım olsa da, bir parçam hala burada olacak.

Her zaman onun yanında olacak.

Sana ihtiyacım

var, Nox.

Ben varım.

İnandığını her an gösteren kadın

Be

n. Bana inandı.

Senin sayende buradasın, Rush McKenzie. Sana yalvarıyorum. Bırak.

Ben. Savaş. İçin. Senin için. Senin için savaşımaya değer.

Bana inancı var. O tanıdığım en muhteşem kadın. Sevmeme izin verdiğim tek kadın.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

LENNOX

"YAPMAM GEREKEN MİLYONLARCA VAR Johnny," diyorum oturma odasında durup bana bakarken.

"Gibi mi?"

"Mesela Rory'yi bulup Rush'ın bundan kurtulabilmesi için itiraf etmesi için onunla konuşmak gibi-"

"Rory?"

"Bu uzun bir hikaye. Sonra anlatırım." Telefonuma bakıyorum ve arama kayıtlarımda Rory'ye yapılan on cevapsız aramayı görüyorum.

"Başka ne var?"

"Eve dönmek için bir uçak bulmalıyım."

"Eve mi? Şimdiden mi?" Gülüyor. "Beni doğranmış ciğer gibi hissettirmekten bahsediyorsun. Kiralık seks gidiyor ve sen beni ekiyorsun."

Masanın üzerine serpiştirdiğim kâğıtların üzerinden ona bakıyorum. "Bu değil-"

"Bunu kabul edebilirsin, biliyorsun," diyor birkaç adım atarken.

Be

n. "Neyi itiraf edeyim?"

"Seni burada tutan Rush'tı. MLS olayı bitmişti.

Eve gitme vaktin gelmişti ama Rush vardı."

Gözyaşlarım yanıyor ve boğazımdan zorla bir yudum alıyorum. "Yapma bunu. Şu anda bunu yapamam."

"Ne? Yıkılıp ağlamak mı? Neden olmasın?" Yanımda oturuyor ve bana bakıyor. "Bunu ne kadar erken yaparsan, o kadar iyi hissedersin."

"Yapamam. Yapmam gereken onca iş var. Ben-"

"Dikkat dağıtıcı şeyler. Bunların hepsi dikkat dağıtıcı. İngiltere'deki herkes şu anda uyuyor. Kimse yanıt vermeyecek." Yüzümü ona dönmem için sandalyemde beni çeviriyor ve bunu yaptığımda gözyaşlarım çoktan akmaya başlamış, boğazımdaki hıçkırık da ondan geri kalmıyor.

Ve Johnny beni güven verici sarılışlarından biriyle kendine çektiğinde, ilk ve tek kez bir erkek için ağlamama izin verdim.

Hissetmeme izin verdim.

İki hafta gerekiyordu. Ağır çekimde seviştiğimiz tembel günler.

Konuşmak ya da mesajlaşmak için sonsuz sözler.

Zaman.

Sadece

zaman.

Ama belki de böylesi daha iyidir. Belki de en iyi yol, yolda kopardığı her bir saç teliyle sizi yiyip bitiren yavaş çekiş yerine yara bandını koparmaktır.

Belki de tüm bunlar daha iyisi içindir.

Eğer durum buysa, birinin kalbime bunu da söylemesi gerekiyor.

BÖLÜM ELLİ ALTI

RUSH

Lennox: Üç hafta önce Los Angeles'ta olsaydı, morluklar şimdiye kadar geçmiş olurdu. O fotoğrafın yakın zamanda çekildiğini kanıtlamak için tarih damgası bulmaya çalışıyorum. O İngiltere'deyken ve sen buradayken.

Ben: değer.

Lennox: Rory'ye ulaşamıyorum. Sana mesaj attı mı?

Ben: Hayır. Bana cevap vermiyor Tekrar deneyeceğim.

Lennox: Teşekkürler. Sen iyi misin?

Ben: Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Lennox: Anlaşılabilir. Bu işi halledeceğiz. Eve gidince bana mesaj at.

Ben: Yapacağım.

Lennox'un birkaç saat önce attığı mesaja bakıyorum ve sonra yüz taneymiş gibi gelen diğer mesajların - takım arkadaşlarım, Finn, zaman içinde cep telefonu numaramı alan gazeteciler - üzerinden geçiyorum ve Rory'ye gönderdiğim on mesaja geldiğimde cevaplanmamış olduklarını görüp sinirleniyorum.

İlk başta, uçaktaki telefon hizmetinin boktan olduğunu umdum. Ama az önce bilinmeyen bir telefon numarasından bir mesaj daha aldığımı düşünürsek, servisimin çalıştığını biliyorum.

Rory'nin mesajlarımı aldığını biliyorum.

Duygusal istikrarı konusunda içimi bir endişe kaplıyor.

Bu onu uçurumun kenarına mı itecek? Sevddiği kadının dövülmesi

-Ve bunu yapan şerefsiz suçu bana mı atıyor?

Güvende değil. *Kalbi kırılıyor olmalı.* Ama

şu an yapabileceğim bir şey yok. Bir uçakta sıkışıp kaldım.

Ben de oturup bekledim.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

LENNOX

TELEFONUM BENİ KORKUTUYOR. Kulağıma götürmek için uğraşırken ekranına baktığımda, saatin sabahın ikisi olduğunu söylüyor.

"Chase? Şu an yukarıda ne halt ediyorsun?"

"Televizyonu açın. Ya da bilgisayar. Yani bilgisayar. ESPN'e ya da Sky News'e gir... Sadece gir."

Yataktan fırladım. "Ne arıyorum ben?"

"Bir basın toplantısı. Rory Matheson. *Vay anasını.*"

Bir canlı yayın bulmak için olabildiğince hızlı arama yaparken parmaklarım tuşları ısıtıyor. Ve bulduğumda, nefesim kesiliyor. Bir kamera denizinin önünde duran Rory Matheson, Liverpool'un her daim kabaran defans oyuncusu. Rush'a mümkün olduğunca benzemeye çalıştığını düşündüğüm bir giymiş.

Ve öyle.

İlk birkaç dakikada fark ediyorum ama dikkatimi her saniye çeken onun sözleri oluyor.

"Bugün buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim benim gibi vasat bir oyuncunun, Seth Haskins tarafından Rush McKenzie hakkında ortaya atılan iddialarla ilgili olarak Liverpool FC'deki mevcut durum hakkında bir basın toplantısı düzenleyerek ne yaptığını merak ediyorsunuzdur. Gerçeği söylemek için buradayım."

Flaşlar patlarken muhabirler arasında bir itiş kakış *yaşanıyor* ve eminim bazıları birbirlerine "*neler oluyor?*" diye bakıyordur.

Diğer yandan ben mi? Dizüstü bilgisayarımla yatağında oturmuş, nefesimi tutmuş bekliyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Chase kulağıma sordu.

"Bir fikrim var." Umalım da düşündüğüm şey olsun.

"Bir keresinde birinin, bir insanın ölçüsünün kendisi için ne yapacağı değil, başkaları için kendisi pahasına ne yapacağı olduğunu söylediğini duymuştum. Eğer durum buysa, Rush McKenzie gerçekten olağanüstü bir adam. Öyle bir adam ki tüm dünyanın olduğunu düşünmesine kendisi bir içinde yakalandı

Depresyonla mücadele eden bir adamı yok etmek yerine evli bir kadınla uzlaşmaz bir tutum sergilemek. O adam... yani ben."

Kalabalıktan ve Rory'nin sağında ve solunda durup görünen insanlardan duyulabilir bir soluk sesi geliyor. Sanırım ne söyleyeceğini kimseye söylememişti.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Chase kulağıma.

"Esme'yle Haziran ayında basılan o fotoğraftaki benim. Fotoğrafçı sola doğru hareket etseydi, dövmemi görürdünüz," diyor, elini kaldırıp seçemediğim mürekkebi göstererek, "ve bu bir sorun bile olmazdı. Ama Rush"-başını sallıyor-"o olduğuna inanmanıza izin verdi. Çünkü o zamanlar iyi bir yerde değildim. Depresyondaydım ve hayatıma son vermeyi düşünüyordum. Ben iyileşmekte olan bir bağımlıyım.

...bu yüzden suçu üstlendi. Yumrukları o yedi. Sizin tarafınızdan haksız yere kendisine yöneltilen gazabı üstlendi. Hikayenin kapanması için ülkeyi terk etti. Herkesin o görüntünün bana değil kendisine ait olduğuna inanmasına izin verdi, çünkü bana verdiğiniz zararı bir an bile düşünmeden beni yiyip tüküreceğinizi biliyordu. Senin baskın altında kırılacağımı biliyordu. Kariyerinden çok benim iyiliğim için endişeleniyordu. Ve bir kez bile kendini savunmadı. Bir kez bile kimse ona resmin gerçekten kendisine ait olup olmadığını sormadı."

Rory tekrar başını sallar ve su şişesinden bir yudum aldıktan sonra dinleyicilere dönerek devam eder.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Chase.

"Biliyorum," fısıldıyorum. Bu inanılmaz bir şey.

"Esme ve benim fotoğrafımız sızdığında zayıf davrandım ve suçu onun üstlenmesine izin verdim ama artık değil. Dün suçlandığı şeyin konuşmadan kalmasına vicdanım el vermiyor." Boğazını temizliyor. "Rush Esme'ye elini bile sürmedi. Aslında, onunla tanıştığını bile sanmıyorum. Kocasını, takım arkadaşımı ve dün *Daily Mail*'de suçlamayı yapan kişi olan Seth Haskins, Esme'nin yaralanmalarından sorumlu olan kişidir. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü geçtiğimiz dokuz ay boyunca Esme'nin cildindeki rastgele morluklara seyirci kalmak zorunda kaldım. Seth kötü bir oyun oynadı, yeni bir çürük belirdi. Dört gün önce yaptığı gibi ona boşanmak istediğini söylüyor, gözü o kadar kötü morarmış ki şişip kapanıyor."

"Bu yaptığın çok ağır bir suçlama, Rory."

Rory başını sallar ve muhabirin gözlerine bakar. "Öyle ve bunun farkındayım ama kanıtım var." Benimki de dahil olmak üzere daha fazla nefes duyuluyor. "Esme'nin

suç duyurusunda bulunabilmesi için evlerindeki güvenlik kamerasının saldırı görüntülerini polise verdi. Aylardır dava açması için yalvarıyordum ama korku, utanç ve kamuoyu yargısı harekete geçmesini engelledi. Ama şimdi değil. Artık değil." Nefesler tutuldu. "Bugün burada söylediklerimin kanıtı olarak 'iddia edilen' tartışmanın küçük bir klibi tüm kanallara sunulacak." Sahnenin yan tarafına doğru bir bakış atıyor ve kamera Esmen'in güneş gözlüklerini takmış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken durduğu yere doğru ilerlerken muhabirler mırıldanmaya başlıyor.

"Tanrım, gerçekten de orada," diye mırıldanıyor Chase, tam da benim düşündüğüm gibi.

"Burada aziz rolü oynamak için durmuyorum. Ben hatalıydım. Esmen ile ilişkim vardı. Rush'ın sorumlu tutulmasına izin vermekle hata ettim ve yaptıklarımın sonuçlarına seve seve katlanacağım. Ama buna seyirci kalmayacağım, *kalamam*."-Rory gazetecileri işaret ediyor

-"Rush McKenzie'yi yapmadığı bir şey için çarmıha gerin. Asla yapmayacağı bir şey için." Basın mensuplarına dönmeden önce sol tarafa, tanıdığım bir spor menajerine bakıyor. "Bu konuda daha fazla açıklama yapmayacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Chase kulağıma bir şeyler söylerken ben ağzım açık, gözlerim faltaşı gibi açılmış izlerken basın bir soru yağmuruna tutuldu.

Rush sonunda özgür.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

RUSH

HEATHROW BAGAJ ALANI'NDA DURUYORUM, şapkamı gözlerimin üzerine indirmiş, köşede yüksek bir yere yerleştirilmiş televizyondaki Rory'ye bakıyorum, tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Ne halt ediyor bu?

Bunu yaptıktan sonra iyi olacak mı?

Şimdi herkes benim hakkımda ne düşünecek?

Bagaj teslim arabası arkamda döngüler halinde hareket ediyor ve telefonum cebimde tekrar tekrar uyarı veriyor ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Yayıncıların göstermeye devam ettiği bulanık görüntüde Esme bir ön kapıyı açmaya çalışırken Seth arkadan onu çekiştiriyor, yumruğunu geriye doğru kaldırmış ve uçmaya hazır. Ayrıntıların bulanıklaştırılmasına rağmen -bir nebze saygı için olsa gerek- Haskins'in kendi karısını nasıl kolayca alt edebildiğini görebiliyorsunuz. Buna inanamıyorum. Ona yaptıklarına. Sadece o hayvanın yapabilecekleri için değil, insanların bunu benim yaptığımı inanmasını istediğini bildiğim için de öfke içinde kaynıyorum.

Ve sonra aklımdan başka bir düşünce geçiyor. Her şey bitti.

Sonunda bitti.

Dikkat çekmemeyi başardığım için fark edilmeden lanet havaalanından çıkıyorum. Otoparka girdiğim anda, sanki dört ay önce buradan ayrıldığımdan beri alabildiğim ilk nefesmiş gibi kocaman bir nefes çekiyorum.

Arabam ya da aracım yok ama umurumda değil çünkü tek istediğim birkaç dakika yalnız kalmak. Tek ihtiyacım olan Lennox'un sesini duymak.

Telefonuma ve ondan gelen dört cevapsız aramaya baktığımda, onun da aynı fikirde olduğunu görüyorum.

Cep telefonumu alıp aradım.

Lennox, "Sanırım benim yardımına ihtiyacın ," diyor.

"Ona bunu sen yaptırmadın mı? Bunu sen ayarlamadın-"

"Hayır. Ben de senin kadar şok oldum. Nutkum tutuldu. Gördün mü? Senin uğruna savaşmaya değer olduğunu düşünen tek kişi ben değilim." Son yirmi dört saatin getirdiği duygu hücumuyla mücadele ederken sözleri askıda kalıyor.

"Lennox . . . Teşekkür ederim. Tanrım, sen-"

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bugün beni Londra'ya götürdün. Ve sen daha fazlasını yapmaya çalışıyordun. Ve hiç kimse-"

"Sen buna değersin."

"Teşekkür ederim. Gerçekten." İkimiz de sessizliğe gömüldük. "Saat çok erken. Yorgun olmalısınız. Biraz uyu." Kelimeleri söylüyorum ama elimde olsa bütün gün onun sessizliğinde oturdum.

"Tamam. Seninle sonra

konusuruz. . . sonra." "Evet.

Sonra."

Ve telefonu kapattığımda, dilimin ucundakileri söylemek için onu geri aramamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Seni seviyorum.

Konuşmam gereken bir sonraki kişiyi aramadan önce düşüncelere .
Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Rush."

"Rory. Dostum. Bunu yapmak zorunda değildin. Sen-

" "Evet, yaptım."

"Ama ne hakkında-"

"Ben büyük bir çocuğum, Rush. Bunlar benim hatalarım ve onlara sahip çıkacağım. Doğru olanı yapmanın ve bunca yıldır bana yaptığın gibi sana da arkadaş olmanın zamanı geldi."

"Ben . . . Siktir, dostum."

"Annemle konuştum ve ağladı. Ve bir ara Esme'yle tanışmak istiyor. Pekala. Henüz değil."

"Seni seviyor, Ror."

"Evet. Sadece . . . Ama baba. Tanrım. Çok kızgın. Hayatımın çoğunu babamın onayını almak için çaresizce yaşadım ama yapamadım. Olduğum adamla yaşayamıyorsam bunun bir önemi yok. . . ve ben yapamadım. Sana hissettirdiği çarpık bir sadakat yüzünden her şeyi mahvetmene seyirci kalamazdım." Bağlantının diğer ucunda bir karışıklık var. "Sana sormasına izin vermekle ve bunu kabul etmekle zayıf davrandım. Her şey için üzgün olduğumdan başka söyleyebileceğim bir şey yok ve bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için çok üzgünüm."

"Rory. Sen-" Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü özürlerinin her şeyden çok bir veda olmasından korkuyorum. "Yani iyisin, değil mi?"

"Yüce Tanrım, evet. Hâlâ iyileşme sürecindeyim ama hayat muhteşem." "Peki ya kulüp?"

"Bırakın takım yaptığım şey için beni transfer etsin. Hâlâ oynayabildiğim sürece umurumda değil. Ayrıca, Esme ne olursa olsun benim yanımda olacak."

"Kelimelerim bile yok." Düşüncelerim seslendiremeyeceğim kadar hızlı geliyor. "Tek söyleyebileceğim senin adına mutlu olduğum."

"Tekrar teşekkürler, dostum. Sen bir azizsin ve ben seni hak etmiyorum."

* * *

"Şu anda sokağımdan aşağı iniyorum Finn ve Haziran'dan beri evde olmadığım için aramayı sonlandırıyorum, böylece sen kulağımın dibinde çene çalmadan evimin sessizliğinin tadını çıkarabilirim."

"Anlaşıldı. Kulübün sizi bir an önce basın önüne çıkarmak istemesine hazır olun. Şu anda lanet olası bir aziz gibi görünüyorsunuz, bu yüzden bunu tüm kötü basını silmek için kullanmalarına izin ver-"

"Sözleşmeyi halka açık bir şekilde imzalayacağım, Finn. Bu kadar. Kimse benim verdiğim kişisel bir karardan faydalanamayacak. Bu konuda röportaj yok. Özel haber yok. Bu konuda taviz vermeyeceğim."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü saha benim performansımı sergilediğim yer. Başka hiçbir yerde değil."

"Peki. Evet," diyor ama kafasının içinde dönen çarkları o kadar iyi duyabiliyorum ki söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış. "Hey, Rush."

"Hmm?"

". "

Cevap vermeden telefonu kapatıyorum, yorumu hakkında ne hissettiğimden emin değilim ve tedirginim.

Bir bok

yapmadık.

Aylar sürdü.

İleri geri, Rush. Her gün iletişim kuruyoruz, Rush. Tamamen saçmalık.

Kulübe karşı neden aynı kızgınlığı hissetmediğimi merak ediyorum. Ve bunun sadece kimin kim tarafından istihdam edildiği ile ilgili olduğunu düşünmüyorum. Ama derinlerde bir yerde bunun yattığını düşünüyorum.

Finn'i ben çalıştırıyorum. Dolayısıyla, mali sadakatinden dolayı bile olsa, Lennox'un dediği gibi çatılardan bağırması gerekirdi. Beni kamuoyu önünde yüzde yüz desteklemeli ve özel hayatında benden şüphe etmemeliydi.

Kulüp aslında bir işletme. Evet, bu benim kariyerim ama beni takas edip etmemenin finansal yönlerine bakmaları gerektiğini anlayabiliyorum. Onların sadakatini tanımlamak biraz daha zor ve ben hiçbir zaman fotoğrafın bana ait olmadığını söylemedim. Bu sadakat pound tarafından yönlendirildi.

Benden şüphe ettiklerini bilmek beni iyi hissettiriyor mu? Tabii ki hayır, ama ...

Evim göründüğünde şoför kıkırdayarak "Tekrar hoş geldiniz efendim," diyor. Kapılar tıpkı buradan ayrıldığım gece olduğu gibi paparazzilerle dolup taşıyor ama bu kez sorular suçlama değil. Bu kez adımı haykıranlar alaycı bir tavırla değil, ilk alıntıyı almak için çaresizlikten bağırıyorlar. *Lanet akbabalar.*

Ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi, tek bir yorum bile yapmadan hepsini hızlıca geçiyorum.

Rory'nin basın toplantısının kendi adına konuşmasına izin vereceğim. Ayrıca, söyleyebileceğim fazla bir şey yok.

Ama hızlı bir duştan sonra kendi yatağıma uzandığımda, sessizliğin düşüncelerimi sarmasına izin verdiğimde, bu berbat günde eksik olan tek bir şey var.

Lennox.

için orada değil.

Çenemi kafasına yasladığımda yanağımı gıdıklayacak saçları yok.

Odayı dolduracak yumuşak horlaması yok.

Eskiden arzuladığım sessizlik ve yalnızlık şimdi çok zor geliyor.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

LENNOX

"HER ŞEY İYİ Mİ?"

Yüzü ekranı doldurduğunda gözlerimin yaşla dolmasından nefret ediyorum. "Evet. Ya sen? Medyanın ilgisi biraz azaldı mı?"

"Gerçekten dikkat etmiyorum," diye mırıldanıyor.

Ama ben biliyorum. Onu gerçek zamanlı olarak görebilmek için tüm web sitelerini taradım ve görünüşe bakılırsa hala peşinde koşturuluyor.

"Evde olmak güzel mi?"

Seni özledim.

"Kendi yatağın gibisi yoktur." Kıkırdıyor.

Kolların beni sıkıca tutuyor.

"Biliyorum. Eve geldiğim ilk gün tek yapmak istediğim saatlerce içinde yatmaktı."

Sabahları ilk uyandığında çıkan hışırtılı sesin. "Kız kardeşlerin ve babanla aranız iyi mi?"

Gerçek olduğunu bilmek için uzanıp dokunabileceğimi bilmek.

"Eğer didişip didişmediğimizi soruyorsanız, cevabım elbette didiştikimizdir."

Beni özlüyor musun?

Ve yine hiçbir şey konuşmadığımız bir konuşma daha, çünkü odadaki fili ele almaktan çok korkuyoruz ve o fil de biziz.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

Lennox: Aradığını gördüm. Kaçırdığım için üzgünüm. Florida'ya uçmak üzereyim, vahşı bir atleti kontrol altına almak için. Ben inene kadar uyumuş olursun. Bugün harika bir takım antrenmanı yap.

Mesaja bakıyorum ve bu duygudan nefret ediyorum -konuşmak istiyorum ama konuşamayacağımı biliyorum.

Onunla olmak istiyorsun ama o binlerce kilometre uzakta.

Göğsümdeki bu ağrının giderek kötüleşmek yerine geçmesini istiyorum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

LENNOX

"İZLEDİN Mİ?"

Brexton'ın ofisimin kapısında durduğu yere bakıyorum. "Neyi izleyeceksin?"

"Tanrım, bütün gün ofiste oturup surat asmıyormuşsun gibi davranmana geri mi döndük?" diye soruyor gözlerini devirerek.

"Ben üzülüyorum."

"O zaman izledin."

Rush'ın Liverpool'la imzaladığı büyük sözleşmeyi YouTube'da yirmi kez tekrar izlediğimi düşünürken, "Elbette izledim," diyorum. Sanki saplantılı olduğu kişiye ulaşmak için yanıp tutuşan bir sapıkmışım gibi onunla ilgili her şeyi nasıl yuttuğumu. "Neden kaçırayım ki?"

"Çünkü sabahın dördündeydi, ben de senin uyuyor olabileceğini düşündüm."

"Kaltaklık yapma."

"Değilim." Omuz silkiyor ve oturmak için ofisime geçiyor. Tam da istemediğim şey - kız kardeşim tarafından mikroskop altına alınmak. "Sadece neler olduğunu merak ediyorum."

"Johnson için bir sözleşmeyi gözden geçirmeye çalışıyorum ve iki saat içinde Berringer ile bir toplantım var. Sorun bu," diyorum şımarıklığımı pekiştirmek için alaycı bir gülümsemeyle.

"Onu bir daha ne zaman göreceksin?" Bu kez sesindeki şakacılık kayboldu ve ses tonundaki şefkat, gözleriyle buluşmak için sözleşmeden başımı kaldırmama neden oldu.

Omuz silkiyorum, çünkü ilk başta sesime güvenmiyorum. "Muhtemelen bir yerden geçerken."

"Peki neden?"

"Çünkü biz ."

"Peki bu kim? Birlikte mükemmel görünen ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçı iki insan mı?"

"Kulağa doğru geliyor." "O zaman bu konuda bir şeyler yapın."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum. Manhattan'ın koşturması, günün hangi saati ya da hava nasıl olursa olsun beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Bilmiyorum. Biraz huzursuz hissediyorum. Seçmeler için birkaç haftalığına Chicago'ya gidebilirim. Orada neler görebileceğime bakarım. Belki biraz perakende terapisine katılırım."

Ben ona dönüp bakana kadar sessizliğini koruyor. "Daha yeni geldin ama."

"Üç hafta önce."

"Uh-huh."

"Konuşuyor musun?" "Evet."

Sanırım."

"Kulağa hevesli geliyor."

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Birlikteyken aynı dünyayı paylaşırsınız, bu yüzden konuşmalarınız anlamlıdır. Ayrı olduğunuzda ise sanki bir adadaymışsınız da diğerinin anlaması için nasıl bir şey olduğunu tarif etmeye çalışıyormuşsunuz gibi oluyor."

"Bu hiç mantıklı gelmedi." Gülüyor.

"Hangi noktada sadece karşınızdaki kişinin duygularını incitmemek için konuşuyor, arıyor ve yanıt veriyorsunuz?"

"O kadar hızlı ilerledin ki şimdiden cevap vermek zorunda mı hissediyorsun?" diye soruyor.

Cevabım hayır ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum. Asıl cevap, bana bunu yaptığını ne zaman anlayacağım? Hangi noktada duygularınızın onunkinden çok daha farklı bir seviyede olduğunu fark edersiniz?

"Sadece sesli düşünüyorum," diye mırıldandım sonunda.

Sandalyesinden kalkmadan önce bir saniye daha beni inceledi. "Tek bir şey söyleyeceğim ve sonra seni rahat bırakacağım."

"Tanrıya şükür," diye şaka yapıyorum arkasındaki kitaplığımdaya duran mini küreye bakıp nereye gitmem gerektiğini düşünürken.

"Bazen aşka tutunmak zordur ama eğer aradığınız kişi oysa, dünyaya baktığınızda sürekli gitmek istediğiniz yer oysa, o zaman belki de sahip olmanız gereken kişi odur."

"Bunu bir yerlerde fal kurabiyesinde mi okudun?" Alay ediyorum.

"Bu ofisten çıktığım anda bunu kafanızda tekrar edeceğinizi ve haklı olduğumu bileceğinizi biliyorsunuz."

"Her neyse."

"Şansını dene, Lenn. Bunu yapana kadar asla bilemezsin."

"Nasıl?" Diye soruyorum, duygularım bana çarptığında soğukkanlılığım sonunda paramparça oluyor. *Onu özlediğimi söylemek istiyorum. Onu her gün, her an çok özliyorum. Dokunuşunu özliyorum. Gülüşünü. Gülüşünü. Muhteşem aksanını.* Ama bu kelimeleri dilime dökemiyorum. "Bunu nasıl yapabilirim ki? Onun hayatı orada, benim hayatım burada. Atlantik ötesi bir ilişki geceleri sizi sıcak tutacak türden bir ilişki değil. Onu sadece ne paylaştığına baktığım zaman görebildiğim bir Instagram aşkı istemiyorum."

Kapıda durdu ve yüzünü bana döndü. "Sen akıllı bir kadınsın. Bir yolunu ."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

RUSH

"Seni buraya getirmek için o kadar uğraştıktan sonra sezonun ilk maçını böyle mi oynuyorsun?" Louie benimkinin yanına park ettiği arabasına yaslandığı yerden soruyor. "Amerikalılarla oynamak yeteneklerini elinden mi aldı? Seni lekelediler mi?" Sahte bir şekilde titriyor ama sırtışı ve birlikte olan geçmişimiz bana şaka yaptığını söylüyor.

"Siktir . Paslanmışım."

"Rusty mi?" diyor homurdanarak. "Bush Ligi desek daha olur." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu bir Amerikan terimi. O ajan karıyı becermekle meşgulken öğrenmemiş olmana şaşırdım." Cevap olarak orta parmağımı kaldırdım. "Ne oluyor dostum? Büyük bir kontrat imzalıyorsun ve sonra berbat etmeye mi karar veriyorsun?"

"Sana ne emebileceğini söyleyeyim." Gülüyorum.

"Bu kadar mı? Bir sonraki maçtan önce seni emmesi için birini mi tutmamız gerekiyor? Neye ihtiyacınız olursa, hizmetinizdeyim." Selam veriyor.

"Hizmet almak istediğim kişi kesinlikle sen değilsin." Kıkırdıyorum. "Ayrıca, ihtiyacım olan şeyi kimsenin sağlayabileceğini sanmıyorum."

"Bu ne?" diye soruyor ve ben açık arabamın kapısında durup ona bakarken, cevaba şaşırmamam gerekiyor ama şaşıyorum.

Cevabı biliyorum aslında ama kimsenin yapabileceği bir şey yok. Ama lanet olsun, *onu özlüyorum*.

"Yok bir şey. Eve gitmem lazım. Yapacak işlerim var."

"Hey? İyi misin? Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

En yakın arkadaşlarımdan birinin gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Ve haklısın, paslanmışım. Yarın kendimi geliştirmek için başka bir gün."

"Ha. Bu boku bir yere dövme yaptırmalısın."

"Belki ." Gülüyorum ve elimi kaldırıyorum. "Görüşürüz, Louie." "Yarın görüşürüz."

Direksiyona geçip motoru çalıştırdığımda, normalde yaptığım gibi oyunu kafamda tekrar oynamalıyım. Bundan sonra neyi daha iyi yapabilirim

zaman. Bir kaçışta çizgide nasıl yenildiğimi. Neden kafa vuruşlarım çok sağa kayıyor.

Ama hiçbir şey düşünmüyorum, çünkü Lennox'u özlemekle meşgulüm.

Bu gece ilk maçıma geleceğini umarak kalabalığı taradığım için kendimden nefret etmekle meşguldüm.

Onun çoktan hayatına devam ettiğini fark etmekle meşgulken, ben burada lanet bir aptal gibi sıkışıp kaldım.

Onu unutmama yardım etmesi için biriyle yatabilir miydim? Tabii ki yapabilirim.

İstiyor muyum?

Hayır,

istemezsin.

Ben hala Lennox'a

takılıyorum. Boşver onu.

Lennox Kincade'e aşığım.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

LENNOX

"BABA? Burada ne yapıyorsun?" Onu kapımın önünde gördüğümde soruyorum.

"Gelip bavulların toplanmış mı diye bakayım dedim," diyor evime girerken.

"Bavullar mı?" Ben soruyorum.

"Yine huzursuzlanmaya başladın," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Bir yerlere gitmek için can attığını düşündüm."

"Bavullar hâlâ dolapta boş duruyor." Aile odamın etrafını süpürme hareketi yapıyorum.

"Neden?"

"Bu da ne demek oluyor?" Koltuğuma otururken soruyorum. "Mutlu değilsin. Mutlu olmadığın zaman dolaşırsın."

Refleks olarak uzanıp kolyemdeki tılsımı parmaklıyorum. "Mutlu olmadığımın değil. Sadece ben ..."

"Korkuyorum."

"Korktun mu?" Kelimeyi öksürerek söyledim. "Neyden korktun?"

"Bavullarınızı toplayıp İngiltere'ye gittiğinizde, onun size sizin ve ailenizin sandığı kadar aşık olmadığını öğrenmekten. Bize oraya gideceğini söylemekten ve deli olduğunu düşünmemizden endişe etmekten. Şirkete olan sadakatin yüzünden yapman gerekeni yapmaktan."

Babama bakıyorum, yavaş yavaş söylediği her şeyi başımla onayladığımı fark ediyorum.

"Onu sevmende bir sorun yok, Lennox. Onu sevdiğin için sana asla kızmam. Kızacağım tek şey, bunun gerçek olup olmadığını anlamak için sonuna kadar gitmemen olurdu." Öne doğru eğildi ve sehpanın üzerinde duran, annem ölmeden önce onunla birlikte çektiğimiz çerçeveli bir fotoğrafı aldı. "Nefret ettiğim şey, on, on beş, yirmi yıl sonra bu ana dönüp bakman ve ya olsaydı diye düşünmen."

"Bana ne söylüyorsun baba?" İçimde pek çok düşünce ve umut çarpışıyor.

"Sana hiçbir şey söylemiyorum. Burada oturmuş bana söyleyeceklerini dinlemeyi bekliyorum."

"Sana söyleyecek bir şeyim olduğunu kim söyledi?" Bilmesine şaşırarak soruyorum. "Konferans salonunda biraz daha uzun süre beklemen Kız kardeşlerinin gitmesini bekliyorsun ama asla gitmiyorlar. Erken geldiğinizde kızlardan birinin de gitmiş olduğunu görüyorsunuz." Resmi yere bırakıyor. "Peki, bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Haklısın, huzursuzum."

Cevap olarak başını sallıyor.

"Ve sefil." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Her yerden çalışabilirim, gerçekten. Bu işin güzelliği de bu. Bir süreliğine İngiltere'ye gidip aramızdaki şeyin meşru olup olmadığını görmeye ne dersin? Johnny'nin evindeki baloncuğa karşı günlük hayatımıza döndüğümüz için gerçek ve daha güçlü gibi."

"Devam et."

"Ve eğer öyleyse, Rush'la işler iyiye gitmeye devam ediyorsa ... KSM'nin bir yerlerde uydu ofis açmasının zamanı gelmedi mi? Orada henüz ele almadığımız koca bir pazar var. Size gönderebileceğim bazı araştırmalar yaptım. Oyuncu sayısı ve rekabet edeceğim diğer menajerlerle ilgili veriler. Elbette şu anki iş yükümü koruyacağım. Bu bana eve gelip sizi sık sık görmek için bir bahane verir ve ..." Her gece yatağa girdiğimde kurduğum aptalca fanteziyi şimdi dile getirdiğim için utandığımdan kelimelerim kayboluyor ve konuşmayı kesiyorum.

Rory'yi arayacağımı ve bana Rush'ı nerede bulacağımı söyleyeceğini. Böylece Liverpool'da ya da Rush'ın yaşadığı her yerde fark edilmeden ortaya çıkabilirdim. Ona sürpriz yapardım ve hala birbirimize deli gibi aşık olurduk, asla ayrılmayacağımıza yemin ederdik. Küçük bir ofis açardım ve KSM o pazarda bir yer edinene kadar orada futbol endüstrisine girmeye çalışırdım.

"Cevap vermiyorsun baba."

"Oraya gidip dükkânı kurduktan sonra tekrar huzursuz olursanız ne olacak? Orada sorumlu kişi sen olacaksın. Bu düzeyde bir sorumluluğa sahip olduğunuzda yönetmek çok daha zordur, Lenn."

"Kaçmayacağım."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü evimi Rush'ta buldum baba. O benim huzursuzluğumu yatıştıran kişi."

Yüzünde yavaş, acı tatlı bir gülümseme beliriyor. Görmemiş gibi yaptığım gözyaşlarını kırıştırıyor. "İhtiyacım olan tek cevap bu."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

Perşembe akşamı için PUB yavaş ama kafamı sakinleştirmek ve bir adım geri atmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Sezonun üç maçındayız ve bu baskı açıkçası beni de etkiledi çünkü olmam gerektiği kadar iyi oynamıyorum.

Kendimi kötü hissediyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Ve Lennox'a Heathrow'a tek yön, birinci sınıf bir bilet göndermeyi düşünüyorum, böylece ona her şeyi açık açık anlatabilirim. Böylece ona onu sevdiğimi ve nasıl yürüdüğü umurunda değil ama yürümesi gerektiğini söyleyebilirim.

Benim kadar perişan olup olmadığını öğrenmek için ofislerindeki kardeşlerinden birini aramayı bile düşündüm, ancak oyununuzda size yardımcı olması için aileyi aramaktan daha fazla çaresizlik kokan bir şey olamaz. Tamamen saçmalık.

Bu duygular tek taraflı değil. En azından geçen ay yollarımızı ayırdığımızda ya da ne zamansa o zaman değildi. Benimkiler geçmediyse, onunkiler de geçmemiştir.

Barmen bir bardak buzlu barın üstünden bana doğru kaydırırken, "Al dostum," diyor.

"O benim değil," diyorum ama sonra hemen daha uzun oturuyorum. Yok canım. Bu mümkün değil.

"Evet, öyle. Şuradaki köşede oturan bayandan bir hediye -tabiri caizse-."

Başım işaret ettiği yöne doğru savruluyor ve onu görmeden önce çoktan ayağa kalkmış oluyorum.

Çünkü bu o. O olmak zorunda.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

LENNOX

KALBİM ONU GÖRDÜĞÜNDE DURUYOR ve gözleri gözlerime kilitlendiğinde yaşadığım her kalp ağrısı ve endişeye değdiğini anlıyorum.

Bakışlarımdaki sevgi, belirsizlik ve özlem onun bakışlarına yansıdığında.

Bir saniye içinde masama geldi, kollarıyla beni sarıp kendine çekti ve dudakları sanki sahip oldukları tek ev benmişim gibi dudaklarımı buldu.

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Buradasın. Gerçekten buradasın."

Ellerim sanki gerçekten burada olduğundan ve ona gerçekten dokunduğumdan emin olmak istercesine yanaklarında ve saçlarında geziniyor. Ama bana gerçek hikayeyi anlatan, ben onu yaparken bana bakmak için eğildiğinde yüzünde beliren gülümseme oluyor.

Beni burada

istiyor.

İsteniyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor yüzünde kuşkulu bir ifadeyle, sanki başka bir yere bakarsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Bilge bir kişi bir keresinde bana kalabalığın kükremesini bulmam ve kendi mutluluğumu kovalamam gerektiğini söylemişti. Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Peki bu tam olarak neyi gerektiriyor?" diye soruyor, saçımın bir tutamıyla oynayarak.

"İngiltere'de bir KSM şubesi açmayı düşünüyorum. Bu sayede hem kendi başıma çalışabilirim hem de bir ekibin parçası olabilirim."

Yüzündeki şok ifadesi paha biçilemez. "Burada, burada mı?"

"Evet, işte, işte." Tepkisini görmek için bekliyorum ama sesindeki şaşkınlık dışında bunu göstermiyor.

"Sadece bunun için mi geldin?"

"Belki bir ya da iki futbol maçını izlemek

için." "Yeni takım kaptanının inanılmaz olduğunu duydum." "Duydun, değil mi?"

"Evet." masada duran suyumdan bir yudum alıyor. "Ve eğer burada yaşamayı planlıyorsan, aşkım, daha güçlü bir şeyler sipariş etmelisin.

bir barda bundan daha iyi." Dudaklarıma öyle bir öpücük konduruyor ki, keşke biraz daha özel bir yerde olsaydık diyorum. "İngiltere'de başka ne bulmayı umuyorsun?"

"Kesinlikle korkunç bir seks."

Sırıttığı yüzünü aydınlatıyor. "Sanırım bunu bulmana da yardım edebilirim." Parmakları benimkilerle birleşiyor.

"İyi oldu, çünkü umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım." "Şimdi buna sahip olamayız, değil mi?"

Burada onunla otururken hissettiğim mutlak sükûnete inanamıyorum. Daha endişeli ya da gergin olacağımı düşünmüştüm ama tam da ait olduğum yerdeymişim gibi hissediyorum.

"Ama bu sadece kalabalığımı bulmanın bir parçası, hala mutluluğumu kovalamam gerekiyor."

"Peşimden mi geliyorsun Kincade?" diye soruyor mahcup bir sırıttıyla. "Eğer izin verirsen."

Göz göze geliyoruz ve bar etrafımızda zaman durmuş gibi hissediyoruz. "Sadece bir sorun var."

"O da ne?"

"İlk müşterin ben olmalıyım. Yani, bu çok uygun."

"Seni Finn'den çalamam. Sana bu anlaşmayı o sağladı. O heriften nefret ediyor olabilirim ama istediğin şeyi sana o verdi."

"Ama kız arkadaşına hakaret etti ve onları müşteri listesine katmak için sporcularla yattığını ima etti."

"Yani benim müşterim olman ona bunu kanıtlamaz mı?" Rush'a arka plandaki hikâyeyi hangi kız kardeşimin anlattığını merak ederek soruyorum.

"Sık Finn'i," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Sikeyim Finn'i." Gülüyorum.

"Ayrıca," diyor elini kalçamda gezdirerek. "Benim soyadımı taşıyan bir kadının beni temsil etmemesi tuhaf görünebilir."

"Ne?" Kekeliyorum.

Rush yaramaz küçük bir çocuk gibi omuz silkiyor, bana hafif bir gülümseme veriyor ve gözlerinde mizah var. "Sadece geleceğe yönelik bir düşünce."

"Daha aşkını ilan etmemiş biri için ciddi bir bağlılıktan bahsediyorsun," diye takılıyorum. Rush'ın gülümsemesi yavaşça düşüyor ve gözleri daha da yoğunlaşıyor.

Uzanıp elinin tersini yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Lennox Kincade, sensiz sefil bir herif oldum. Sırf sen hayatımı altüst ettiğin için oyunum bozuldu ve o zamandan beri

Her şeyin yeniden yoluna girmesini istiyorum." Yarı gülümsüyor, yarı kahkaha atıyor ki zaten çalınmamış olsaydı kalbimi çalardı. "Seni seviyorum. Gitmeden önce de seni seviyordum ama bunu sana söylemekten çok korkuyordum. Sonra buraya geldim ve bunu söylemekten çok korktum çünkü hayatına devam ettiğini düşündüm ... ama seni seviyorum. Ve şimdi burada ve karşımda olduğuna göre, bunu söylememe alışsan iyi edersin."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum onu kendime çekerken ve geçen ayki korku ve hayal kırıklığımı tek bir öpücüğe dökerken. "Ben de seni seviyorum, Rush McKenzie. Ve buradayım, seninle birlikte her neyse ona başlamaya hazırım. Sevdiğim o korkunç seksle başlasa iyi olur ve çok yakında başlasa iyi olur."

"Hiç sormayacaksın sandım," diyor ve masadan bir bardak buz alıp bize getiriyor.

EPİLOG

LENNOX

"ZENGINLER HAYATTAN KAÇMAK İSTEDİKLERİNDE BURAYA MI GİDİYORLAR?" saran güzelliğe bakıyorum ve için tek bir şey seçmek zor. Altımda ayaklarımın sallandığı kristal-turkuaz su. Arkamdaki su üstü bungalov. Ya da arkamızdaki kıyıdaki palmiye ağaçları.

Rush yanımdaki şezlongda oturduğu yerden yüzünde sinsi bir sırıtışla bana bakıyor. "Hayır, burası bir futbol yıldızının Premier Lig ve Şampiyonlar Ligi'ni kazandıktan sonra kadınıyla kaçmak için gittiği yer."

Kadını.

Bana "benim" demesi beni hala etkiliyor. İngiltere'ye taşınmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve her gün onun yanında uyanmak hala heyecan verici.

Hem sıcaklığını hissetmek hem de aşkın gerçek olduğuna inanmayacak kadar inatçı olduğum için onu neredeyse kaybettiğimi fark ettiğimde beni tehdit eden gözyaşlarımı maskelemek için yüzümü güneşe doğru tutuyorum.

"Hey?"

Ona doğru bakıyorum ve gözleriyle karşılaştığımda gülümsüyorum. Kalbim göğsümde ters dönüyor. "Hmm?"

"Benim de böyle hissettiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor usulca. "Ne şekilde?"

"Şu anda bana bakış şeklin. Sanki benimle tanışmadan önce nasıl nefes alacağını bildiğine inanamıyormuşsun gibi. Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuşsun gibi." Beni öpmek için eğiliyor, öpücüğünün sıcaklığı ve tanıdıklığı ihtiyacım olan tek şey. "Sanki bundan önce hayatın bir amacı yokmuş gibi," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Şarap kadehimi yere bırakıp verandanın kenarından kalkıyorum ve yanına oturuyorum. Ona sokulup elimi kalbinin üzerine koyduğumda teni güneşten sıcacıktı.

"Dolaşanlara," diyor usulca, kalbi göğsündeki dövmenin altında atarken.

"Dolaşanlara," diye tekrarlıyorum, dudaklarımın kenarlarını boyayan bir gülümseme, bulduğumuz iyi şans kalbimi ısıtıyor.

"Düşünüyordum," diyor parmağını saçlarımda gezdirirken. "Ne hakkında?"

"Beni İngiltere'ye kadar kovaladığın zaman hakkında." "Mm-hmm."

"Size ilk müşteriniz olmam gerektiğini söyledim çünkü benim soyadımın sizde olması ve benim olmamam doğru olmazdı."

Bir an durdum. "Yaptın."

"Ofisinizi kurdunuz, yeni müşterilerle anlaştınız, kazanılabilecek her şeyi ... ve başladığımız bitirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Arkama yaslanıp gözleriyle buluştuğumda içimden her türlü duygu akıyor.

O kadar da vahşi olmayan bu vahşi çocuk.

Doğru nedenlerle isyan eden bir asi.

Bu adam, herkesle olabilir ama sadece benim için gözleri var.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Tek ihtiyacım olan sensin, Rush. Ne şekilde olursa olsun, soyadı, plastik yüzük, evlilik cüzdanı ya da değil. Umurumda değil. Sen benim için osun. Önemli olan tek şey bu. Sen."

Bana en yumuşak gülümsemesini veriyor; utangaç ama ciddi. "McKenzie benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi Nox. Hiç tanımadığım bir adam tarafından bana verilmiş bir isimdi. Ama ben onu bir şeye dönüştürdüm. Kendimi bir şeye dönüştürdüm ... ve evet, bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacımız yok, ama benimle McKenzie olmaktan gurur duymam benim için her şey demek."

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurduğumda gözlerim doluyor. Şefkatli ve herkesin hayatında en az bir kez deneyimleme şansı bulması gereken bir saygıya sahip.

Ama şanslıyım, çünkü bunu her gün yaşıyorum. Öpücüğü, erkeği ve hiç beklemediğim ama artık onsuz asla yaşayamayacağımı bildiğim hayatı alıyorum.

Öpücük bittiğinde alnımı onunkine yaslıyorum. "Seni seviyorum Rush McKenzie ve seninle birlikte bir McKenzie olmaktan gurur duyarım."

Nefesinde bir kesiklik var ve sonra fısıltıyla bir kıkırdama. "Evlen benimle, Nox. Sana mükemmellik sözü veremem ama en sevdiğim yerin senin yanın olduğunu söyleyebilirim." Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Her şeyi etmeyeceğime söz veremem ama yarınımın sende olacağına söz verebilirim."

ve sonsuza dek. Dolaşmayacağımıza söz veremem ama her zaman birlikte dolaşacağımızı garanti edebilirim." Gözleri yaşlarla dolarken yutkunmaya zorluyor. "Ve sana bazen işlerin çığıırından çıkmayacağına söz veremem, ama her zaman korkunç, berbat bir seksle daha iyi hale getireceğim."

Gülüyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum. "Benimle evlenir misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, ilk başta kelimeleri çıkaramıyorum. "Evet. Tabii ki. Sonsuza kadar.

Her zaman."

Ve bu kez dudaklarımız buluştuğunda, dünya biraz daha doğru geliyor. Yarınlarımı, günbatımlarımı ve sonsuzluğumu bulmuşum gibi geliyor.

Hayatımız boyunca pek çok yerde dolaşmış olabiliriz, ama sonunda evimizi bulduk.

Bizim yerimiz.

Birbirimizin yanında olmak için acele edeceğimiz tek yer.

ÇOK YAKINDA

Tutması Zor'daki Rush ve Lennox hikayesini beğendiniz mi? Aşık ol
Kincade kardeşlerin geri kalanı ve Play Hard serisinin geri kalanındaki aşkları:

[Başa Çıkması Zor-Simdi Çıkın](#)
[Puanlama Yapmak Zor 16 Şubat 2021](#)
[Kaybetmek Zor 17 Mart 2021](#)

TEŞEKKÜRLER

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca herkesin bana gösterdiği sevgi ve desteğe kısa bir teşekkür. İlk kitabım *Driven*'ı yazmak için kendime meydan okuduğumda, bunun kariyerim olmasını bir kenara bırakın, kimsenin beğeneceğini hayal bile edemezdim.

Bana bu şansı tanıdığınız ve tüm bunların ortaya çıkmasına yardımcı olduğunuz için milyonlarca teşekkür ederim.

-Kristy

YAZAR HAKKINDA

New York Times Çok Satanlar yazarı K. Bromberg, tatlı, duygusal, bolca seksi ve biraz da gerçeğin karışımını içeren çağdaş aşk romanları yazıyor. Nefret etmeyi sevdiğimiz ama sevmekten de kendimizi alamadığımız güçlü kadın kahramanlar ve hasarlı kahramanlar yazmayı seviyor.

Üç çocuk annesi, romanlarını okul koşuları ve futbol antrenmanları arasında, çoğu zaman dizüstü bilgisayar yanında ve zihni çok farklı yönlere dağılmış bir şekilde planlıyor.

İlk kitabını 2013 yılında bir hevesle yayınladığından beri Kristy, kitaplarının bir buçuk milyondan fazla kopyasını yirmi farklı ülkede sattı ve *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Bestseller listelerine otuzdan fazla kez girdi. Driven üçlemesi (*Driven*, *Fueled* ve *Crashed*) şu anda yayın platformu Passionflix tarafından filme uyarlanıyor.

Hayal gücü her zaman yüksek olan Kristy, şu anda entrikalar çeviriyor, planlar yapıyor ve son kahramanına bayılıyor. Onun hakkında daha fazla bilgi edinebilir ya da sosyal medya hesaplarından Kristy ile sohbet edebilirsiniz. Yeni çıkan ve çıkacak olan romanlardan haberdar olmanın en kolay yolu [haber bültenine](#) kaydolmak ya da [Bookbub](#)'da onu takip etmektir.

İçindekiler

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>İÇİNDEKİLER K. BROMBERG</u>	
<u>ÖVGÜ İÇİN AYRICA K.</u>	
<u>BROMBERG TELİF HAKKI</u>	
<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZSEKİZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON</u>	
<u>SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRT YIRMI BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ YIRMI BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI SEKİZ</u>	

BÖLÜM YIRMI DOKUZ BÖLÜM
OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
DOKUZOTUZ SEKİZ
KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK BÖLÜM
KIRK DOKUZSEKİZ
BEŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ELLİ BİR ELLİ
BÖLÜM İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ ELLİ ELLİ
BÖLÜM DÖRT BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ ELLİ
ELLİ BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZSEKİZ
ALTMİŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ALTMİŞ BİR
BÖLÜM ALTMİŞ İKİ
BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ BÖLÜM
DÖRT ALTMİŞ BÖLÜM
ALTMİŞ BEŞ

EPİLOG
ÇOK YAZAR
HAKKINDAYAKINDA
TEŞEKKÜR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

